MARS'TA ZAMAN KAYMASI

philip k. dick

ALTIKIRKBEŞ

MARS'TA ZAMAN KAYMASI

PHILIP K. DICK

türkçesi:

Gökhan Gezgin

Yıl 2045 ve Marsta, su sıkıntısı yüzünden, bir bira, bir scotch'dan daha pahalı...

insanoğlu tükenmek bilmez girişimcilik hırsını, efendisi olmaya soyunduğu yeni gezegene de taşıyor. Mars'ın ilkel yerlileri olan Çöladamları, Dünya'dan göçen ve gezegenlerinde hızlı bir kolonileşme organizasyonu yürüten yeni yaşam alanı ortaklarını, Lafargue'ı okumuşçasına, fazla hareketli buluyor,

'Dünyalı', iktidar ve para uğruna her yolu denemeye yine hazır: Marstaki gücünü arttırmak isteyen Arnie Kott. usta bir tamirci ve eski bir şizofren olan Jack Bohlen'ı, geleceği görme yetisi olan otistik Manfred Steiner'le iletişim kurabilecek bir sistem yaratması için kiralıyor.

Sonrası, iç içe giren, karmaşıklaşan zaman, sanrılar, karabasanlar, kaos ve şizofren zihinle dış dünya gerçekliğinin çatışması...

philip k(indred) dick

(1928, chicago -1982, santa ana, California)

Kendini bir PKD romanı kahramanı olarak tanımlayan PKD, çocukluğunda takip ettiği bilim kurgu dergilerinde Heinlein ve Van Voght ile tanışıp onlardan etkilendi. Gençliğinde uzun süre radyo ve müzik ortamlarında çalıştı; 1950'den başlayarak roman ve öyküler yazdı. Açık alan korkusu (agorafobi), okul yaşamının ve yolculuklarının zor geçmesine neden oldu.

PKD'nin yaşamının pek durağan olduğu söylenemezdi. Philip'in ikiz kız kardeşi Jane, daha çok küçükken ölmüştü. 1948'de talihsiz evlilikler zinciri Kleo ile başlamıştı; iki yıl sonra dul ve alımlı komşusuna takılınca Kleo'dan boşanıp Anne ile evlendi. Bir süre sonra Anne'nin eski kocasını öldürdüğü ve kendisini de aynı sonun beklediği paranoyasına kapıldı. Bu çılgınlığa son vermek amacıyla 1962'de tek başına bir kulübeye taşındı. Orada yaşadığı yıllarda - iki üç yıl - on bir roman yazdı. Daha sonraki yıllar, ilaçlar ve depresyonlarla geçti. Arada dördüncü kansı Nancy de onu terk etmişti.

1973 yılına kadar kısır geçen dönemde birkaç başarısız intihar girişiminde bulundu. Sonrasında yeniden evlendi ve yazma yetisini geri kazandı. İlaç kullandığı yıllarından beslenen *Karanlığı Taramak* bu sıralarda yayınlandı.

Yapıtlarında, duyulanınızın gerçekliğini kuşkuyla karşılamamıza yol açan, iç içe geçmiş öznel evrenler kurdu. Tüm yapıtlarında 'Gerçek nedir?' sorusuyla uğraştı. Ona göre, içinde yaşadığı sistem, insana doğruluğu sorgulanabilir pek çok sözde gerçek sunar. Bu sözde gerçekler de sonunda gerçek olmayan insanlar yaratacaktır. Onun öykülerinden yaratılan *Blade Runner* filminin gösterimine girmesinden bir kaç hafta önce öldü.

yayına hazırlayanın arkadaşı'nın notu ;

80'lerin sonları ya da 90'ların başlarıydı . . . Sahafın birinden iki 'Okat bilim kurgusu' almıştım ya da yanımdaki kadın almıştı. Hiçbir şeyi kesin olarak anımsayamıyorum. Neyse, *"çok fazla neyse*..." Kitapları okudum, en azından karıştırdım. Şu anda onları düşündüğümde içlerinden birinde "su cadısı" diye bir şey geçtiğini anımsıyorum, sadece o kadar. Aradan zaman geçti ve yayınevimiz *Mars'ta Zaman Kayması'*nı yayınlama aşamasına geldi. Kitabı yayına hazırlayan b.ş.'nin ağzından çıkan 'su cadısı' tanımlaması geçmişin bir bölümünü anımsattı bana. Sohbetin uzaması aynı kitapların k.'da da olduğunu ortaya çıkardı. Her ikimiz de evlerimizde aramalar yaptık, ama sonuç tuhaf bir şekilde aynıydı. Hakkında hiçbir şey anımsamadığım *Yaratılan Dünya* hâlâ, kütüphanelerimizin raflarında duruyordu, ama *Uzayda Suikast* ikimizde de yoktu. Dahası ikimiz de kitaplara ne olduğunu anımsamıyorduk ve ikimizin de birleştiği nokta, o kitabın m.z.k.'nın basitleştirilmiş bir 'türkiye versiyonu' olduğuydu. Ne var ki şimdilik bunu kendimize ve b.ş.'ye kanıtlayamıyoruz. Bu da böyle bir anı.

Umarım, bunu kendisine kanıtlayabilecek birileri vardır.

su cadısına tükürmeyi unutmayın...

tessa ve christopher'a,

güneşime ve oğluma,

birlikte yaşamımı aydınlatıp

dünyayı benim için

görünür bir şey kılanlara [1]

bir

Silvia Bohlen, phenobarbital[2] uyuklamasının derinliklerinden birinin kendisini çağırdığını duydu. İçine gömüldüğü katmanlar tiz sesin etkisiyle parçalandı ve Silvia kendine geldi.

"Anne," diye oğlu bir kez daha evin dışından seslendi.

Doğrularak yatağının yanındaki bardaktan bir yudum su içti. Çıplak ayaklarıyla yere basarak güçlükle ayağa kalktı. Saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Sabahlığını buldu ve pencereye doğru yürüdü.

Bunlardan daha fazla almamalıyım, diye düşündü. Şizofreni sürecine yenik düşmek ve dünyanın geri kalanına katılmak daha iyi. Pencerenin gölgeliğini kaldırdı; güneş ışığı kırmızımtırak toz parçalarıyla gözlerini kamaştırdı. Elini kaldırarak "Ne var, David?" diye seslendi.

"Hendek binicisi burada, anne!"

O halde bugün çarşamba olmalıydı. Başını sallayarak döndü ve yatak odasından, Dünya yapımı, iyi ve sağlam bir kahve demliğinin bulunduğu mutfağa doğru sallanarak yürüdü.

Ne yapmam gerekiyor, diye sordu kendine. Onun için her şey hazır. David nasıl olsa görecek. Lavabodaki suyla yüzünü yıkadı. Tatsız ve kirli su kadını öksürttü. Su tankını süzmeliyiz, diye düşündü. Ovalayarak temizlemek, klor akışını ayarlamak ve filtrelerin kaçının takılı olduğuna bakmak zorundayız, belki de hepsi takılıdır Hendek binicisi bunu yapamaz mıydı? Hayır,

bu Birleşmiş Milletlerin ışı değildi.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye seslendi, arka kapıyı açarak Soğuk rüzgâr düne düne suratına doğru çarptı ve yerden kalkan kumlar öksürmesine neden oldu. Kafasını başka yöne çevirerek David'in cevabını duymaya çalıştı. Çocuk, hayır demek için eğitilmişti.

"Sanırım hayır," diye homurdandı çocuk.

Daha sonra, mutfak masasında üzerinde sabahlığı, önünde bir tost tabağı ve elma püresiyle oturup kahvesini içerken, altı düz küçük teknesiyle önceden belirlenmiş resmi kanal rotasını kullanarak gelmekte olan hendek binicisinin yolunu gözledi. 1994 Ağustosu'nun ikinci haftasıydı. On bir gün beklemişlerdi ve şimdi, kuzey Mars'dan bir mil uzaklıkta olan evlerinin yanından geçen büyük hendekten sularını alabileceklerdi.

Hendek binicisi, teknesini bent kapağına bağladı. Kanal kapısını açmak için kullandığı aletlerini ve kayıt tutmak için taşıdığı dosyasını yüklenip, karaya atladı. Kurumuş çamurun kahverengileştirdiği botlar ve çamura bulanmış gri bir üniforma giyiyordu. Alman mıydı? Değildi, adam kafasını çevirdiğinde Silvia, yüzünün düz ve Slav tipinde olduğunu, kepinin siperliğinde kırmızı bir yıldız bulunduğunu gördü. Demek bu sefer sıra Ruslar'daydı; ve kadın sırayı şaşırmış, unutmuştu.

Besbelli, BM yönetimiyle düzenlenen dönüş sırasını şaşıran tek kişi o değildi. Yandaki evin verandasında hendek binicisinin gelmesi için hazırlanan Steiner ailesi göründü. Altısı birden: Baba, kısa boylu ve tıknaz anne, sarışın, yuvarlak ve gürültücü dört Steiner kızı.

Binicinin kapatmakta olduğu, Steiner'ların suyuydu.

"Bitte, mein Herr,"[3] diye söze başlayan Norbert Steiner, kırmızı yıldızı gördüğünde sustu.

Silvia, kendi kendine gülümsedi. Çok kötü diye düşündü.

David, arka kapıyı açıp içeri koşturdu. "Ne olduğunu biliyor musun, anne; dün gece Steiner'lerin deposu sızdırmış ve gece yarısı sularının neredeyse yarısı boşalmış. Bu yüzden bahçeleri için yeterli suları kalmamış ve Bay Steiner'ın söylediğine göre bahçe ölecekmiş,"dedi aceleyle.

Silvia, tostunun son lokmasını ağzına atarken kafasını salladı. Bir sigara yaktı.

"Bu korkunç, değil mi, anne?"

"Ve Steinerler biniciden suyu biraz daha fazla akıtmasını istediler,"dedi kadın.

"Bahçelerinin ölmesine izin veremeyiz. Pancarlarımızla yaşadığımız sorunu hatırlıyor musun? Bay Steiner, bize böcekleri öldüren kimyasallar vermişti. Onlara bizim pancarlarımızdan biraz verecektik ama hiç vermedik; unuttuk."

Bu doğruydu. Şimdi, hatırlayınca suçluluk duydu. Onlara söz verdik . . . Hiçbir zaman bir şey istemediler ama unutmamış olmalıydılar. David her zaman o bahçede oynardı.

"Lütfen dışarı çık ve biniciyle konuş," diye yalvardı, David.

"Sanırım ayın sonlarına doğru suyumuzun bir bölümünü onlara verebiliriz. Bahçelerine bir hortum uzatabiliriz. Ama sızıntı konusunda

onlara inanmıyorum - her zaman paylarına düşenden daha fazlasını isterler."

"Biliyorum," dedi çocuk, başını öne eğerek.

"Daha fazlasını kullanamazlar, David. Kimse kullanamaz."

"Yalnızca, eşyalarına bakmayı bilmiyorlar. Bay Steiner aletler hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"O zaman, bu onların sorumluluğu." Sinirli olduğunu fark etti ve bu, tam olarak uyanamadığında olurdu. Bir Dexamye'ye ihtiyacı vardı, yoksa gece olmadan, bir sonraki phenobarbital vakti gelmeden gözlerini açamayacaktı. Banyodaki ilaç dolabına giderek, içinde yeşil, kalp şeklinde haplar olan şişeyi çıkarıp açtı ve saymaya başladı; yalnızca yirmi uç tane kalmıştı, en kısa zamanda eczaneye giderek şişeyi yemden doldurmak için büyük traktör-otobüse binip çölü geçerek şehre inmesi gerekiyordu

Başının üzerinden gürültülü, yankılanan bir çağıltı sesi geldi. Çatıdaki bulunan, tenekeden yapılmış kocaman su depoları dolmaya başlamıştı. Hendek binicisi bent kapağını kapatmış, Steinerler'ın yalvarışları boşa gitmişti.

Kendini daha da suçlu hissederek, sabah hapını almak için bir bardağa su doldurdu. Keşke Jack evde daha fazla kalsaydı, diye düşündü, burası çok boş. Bu kadar küçük düşürülmemiz bir barbarlık biçimi. Her su damlası için çıkan bütün bu kavga ve gerilim, bu korkunç kaygı nedir? Daha büyük bir nedeni olmalı ... Başlangıçta birçok şey için söz verilmişti bize.

Yakındaki bir evde, aniden, radyoda yüksek sesli bir dans müziği çalmaya başladı; ardından spiker, bir tür tarım makinesinin reklam anonsunu girdi.

. . sabanın açtığı izin derinliği ve açısı," diye ses sabahın serinliğinde yankılandı, "sahibi ne kadar tecrübesiz olursa olsun daha ilk denemede kolaylıkla ayarlanabilir."

Yeniden dans müziği çalmaya başladı; insanlar istasyonu değiştirdi.

Çocukların ağız dalaşı arttı. Bütün gün böyle mi olacak, diye sordu kendine ve dayanıp dayanamayacağını merak etti. Jack hafta sonuna kadar uzakta, çalışıyor olacaktı. Bu hiç evlenmemiş olmak gibi bir şeydi, sanki bir erkeği yokmuş gibi. Dünya'dan buraya bunun için mi göç ettim? Radyoların ve çocukların gürültüsünü duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı.

Sonunda, önünde uzanan gün için giyinmeye başladığında, yeniden yatağıma dönmeliyim, ait olduğum yere, diye düşündü.

Patronunun şehir merkezinde bulunan Bunchwood Parkı'ndaki ofisinde Jack Bohlen, New York City'deki babasıyla radyo-telefon görüşmesi yapıyordu. Uzayda, milyonlarca mil arasında uydu sistemi aracılığıyla kurulan bu iletişim, her zamanki gibi kötüydü ama faturayı Leo Bohlen ödüyordu.

"Franklin D. Roosevelt Dağları'yla[4] ne demek istiyorsun?" dedi Jack bağırarak. "Yanılıyor olmalısın, baba. Orada hiçbir şey yok, tamamıyla bir atık alanı. Gayri menkul işindeki herhangi biri sana aynı şeyi söyleyebilir."

Babasının zayıf sesi duyuldu. "Hayır, Jack; bunlar yalnızca söylenti olduğuna inanıyorum. Oraya gelip bir göz atmak ve bunun ardından seninle durumu tartışmak istiyorum. Silvia ve oğlun nasıl?"

"İyi," dedi Jack. "Ama dinle - sakın söz verme çünkü faaliyetteki kanal ağının - hatırlatırım ki yalnızca onda biri çalışıyor - yakınında olmayan bütün Mars gayri menkullerinin düpedüz dolandırıcılık işi olduğu bilinen bir gerçek." Babasının, özellikle işlenmemiş topraklara yatırım konusunda onca yıllık iş deneyimiyle, nasıl böylesine yanlış bir öneriyi ciddiye aldığını anlamıyordu. Bu onu korkuttu. Belki de babası onu görmediği yıllar içinde çok yaşlanmıştı. Mektuplar çok az şey anlatır ve babası onları şirketinin stenograflarından birine dikte ettirirdi.

Veya belki de Dünya'da zaman Mars'dakinden değişik akıyordu; bir psikoloji dergisinde bunu savunan bir makale okumuştu. Babası, sendeleyen, ak saçlı, eski bir harabe gibi gelebilirdi Bu ziyaretten kaçmanın bir yolu var mıydı? David büyükbabasını gördüğüne çok sevinecekti ve Silvia da onu severdi. Uzak ve zayıf bir ses Jack Bohlen'in kulağına hiç ilgilenmediği New York City haberlerini anlatıyordu. Bu Jack'e gerçek dışı geliyordu. On yıl önce Dünya'daki toplumundan kopmak için müthiş bir çaba harcamış ve başarılı olmuştu; artık, o toplumla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu.

Hâlâ babasıyla bağlantısı sürüyordu ve bu, babasının dünya dışına yapacağı ilk yolculukla desteklenecekti. Çok geç olmadan, daha doğrusu, ölümünden önce, başka bir gezegeni ziyaret etmeyi hep istemişti adam. Leo kararını vermişti. Ama gezegenler arası yolculuk yapan büyük gemilerdeki yolculuk, yürütülen bütün iyileştirme çalışmalarına rağmen tehlikeliydi. Bu

canını fazla sıkmadı. Hiçbir şey adamı caydıramazdı, aslında, daha şimdiden rezervasyonlarını yaptırmıştı.

"Hey, baba!" dedi Jack, "kendini böylesine güç bir yolculuğa katlanabilecek kadar iyi hissetmen harika. Umarım üstesinden gelirsin." Kendini boyun eğmiş gibi hissetti.

Karşısındaki patronu, Bay Yee, gözlerinin içine dikkatle baktı ve ona, üzerinde servis çağrısı bulunan san bir kâğıdı gösterdi. Sıska, uzun boylu, papyonlu biriydi Bay Yee. Burada, yabancı topraklarda özenle dikilmiş olan klasik Çin tarzı giysisi, adam sanki Canton'da çalışıyormuş gibi otantikti.

Bay Yee, kâğıdı işaret ederek hareketlerle anlatmaya çalıştı: ürperdi, kâğıdı sol elinden sağ eline geçirdi, ardından alnını hafifçe tokatladı, sonra yakasını çekiştirdi. Daha sonra bileğindeki kol saatini inceledi. Jack Bohlen'in anladığı kadarıyla, bir süt çiftliğin buzdolabı bozulmuştu ve iş acildi; günün sıcaklığının artışıyla sütler bozulabilirdi.

"Tamam, baba, haberini bekleyeceğiz." Hoşça kal dedi ve telefonu kapattı. "Bu kadar uzun konuştuğum için üzgünüm," dedi Bay Yee'ye. Uzanıp kâğıdı aldı.

"Yaşlı bir insan buraya yolculuk yapmamalı," dedi sakin ve acımasız bir sesle Bay Yee.

"Nasıl olduğumuzu görmeyi kafasına koymuş."

"Ve sizi umduğu gibi bulamazsa, yardım edebilecek mi?" Bay Yee, aşağılayıcı bir edayla gülümsedi. "Birdenbire zengin olabileceğinizi mi zannediyorsunuz? Ona elmasların olmadığını söyle. BM'nin onları topladı. Size verdiğim bu çağrıdaki buzdolabı ünitesi üzerinde, kayıtlara göre, iki ay önce aynı şikâyet yüzünden bir kez daha çalışmışız. Sorun borularda ya da güç kaynağında olmalı. Motor, yanmasını engellemek için beklenmedik zamanlarda yavaşlıyormuş."

"Onların jeneratörlerinde de bir sorun olabilir."

Jack, şirket helikopterlerinin park edildiği çatıya çıkarken, Bay Yee için çalışmanın zor olduğunu düşündü. Her şey mantıklı ilkeler üzerinde yürütülüyordu. Bay Yee baktı ve bir şeyler hesaplarmış gibi yaptı. Altı yıl önce, henüz yirmi iki yaşındayken, Mars'ta Dünya'dakinden daha kârlı bir iş kurabileceğini hesaplamıştı. Yeni ünitelerin Dünya'dan nakli çok pahalı olduğundan beri, Mars'ta her tür makine parçasına şiddetli bir gereksinim vardı. Dünya'da yaşayanların hurdaya çıkartacakları kadar eskimiş bir tost

makinesi, Mars'ta, tamir edilmek zorundaydı. Kurtarılan mal düşüncesi Bay Yee'nin hoşuna gitmişti. Çin Halkı'nın son derece titiz ve tutumlu doğası içinde yetiştirilmiş biriydi ve israftan kaçınırdı. Honan Bölgesi'nde elektrik mühendisliği eğitimi almıştı. Böylece, çok sakin ve yöntemli bir sürecin ardından birçok insan için 'felakete yol açan duygusal ayrılış acısı' anlamına gelen bir karara varmış ve Dünya'dan göç için düzenlemeler yapmıştı, hatta paslanmaz çelikten takma dişler yaptırmak için dişçisine bile gitmişti. Marsta dükkanını açtığı anda bile, genel giderlerinin ne kadar olması gerektiğini son BM dolarına kadar biliyordu. Düşük kârlı, ama oldukça profesyonel bir operasyondu. 1988'den şimdiye dek, altı yıl içinde, sürekli genişledi ve artık acil durumlar için öncelikli tamircileri vardı; ki kendi kırmızı turpunu üretmekte, kendi sütünü soğutmakta bile zorlanan bir kolonide hangi durum acil olmayabilirdi?

Jack Bohlen, helikopterin kapısını kapatıp motoru çalıştırdı ve kısa süre sonra, günün ilk servis çağrısı için, Bunchwood Parkı binalarının üzerinden sabahın kasvetli, dumanlı göklerine doğru yükseliyordu.

Sağ tarafında, uzakta, kocaman bir gemi, Dünya yolculuğunu tamamlayarak, canlı yüklerin kabul edildiği bazalt halkaya iniyordu. Diğer yükler yüz mil doğuya bırakılmalıydı. Bu birinci sınıf bir taşıyıcıydı. Yolcular uzaktan kumandalı aygıtlarla her türlü virüsten, bakteriden, böcekten ve üzerlerine yapışan otlardan arındırılmalı, anadan doğma bir şekilde kimyasal banyolardan geçirilmeli ve sekiz saat boyunca onları yeterince kızdıracak bir teste tabi tutulmalıydılar, sonunda kendi kişisel özgürlüklerine ve koloninin hayatta kalabilmesi için gerekli olan güvenliğe hazır olabilirlerdi. Yolculuk stresi yüzünden, genetik kusurları açığa çıkan bazı yolcular, dünyaya geri gönderilebilirdi. Jack, babasının göç işlemlerine sabırla katlanacağını düşündü. Yapılması gerekir, oğlum, böyle derdi babası. Gerekli. Yaşlı adam, sigarasını içip meditasyon yapmakta . . . Asıl eğitiminin tümünü yedi yıl boyunca New York devlet okulları sisteminin en vahşi döneminde almış bir filozof. Tuhaf, diye düşündü, bir karakter nasıl da kendisini gösteriyor. Yaşlı adam, nasıl davranması gerektiğini saptayan bir bilgi birikimi seviyesine sahipti, sosyal anlamda değil, daha derin ve kalıcı bir tarzda. Jack, adamın bu dünyaya uyum sağlayacağına karar verdi. Bu kısa süreli ziyaretinde, gezegene, Silvia'dan ve ondan daha iyi uyum gösterecekti. En az David kadar ...

Onlar iyi geçinebilirlerdi, babası ve oğlu. Her ikisi de kurnaz ve pratik yaklaşımlıydı, ikisi de hâlâ şans eseri romantiklerdi, babasının F.D.R Dağları'nda bir arazi satın almak konusunda verdiği tepki buna kanıt olarak gösterilebilirdi. Mars'ın yerleşime elverişli topraklarının dışında kaldığı açıkça belli olan, alıcısı olmayan bu arazi, yaşlı adamın ezeli umudunun son nefesiydi. Jack, altındaki Senatör Taft Kanalı'nı fark ederek rotasını kanalla uyumlu hale getirdi; kanal, onu dosdoğru,-solmuş çimenleri binlerce hektarlık bir alanı kaplayan McAuliff süt çiftliğine götürecekti. Çiftlik bir zamanlar Jersey'lerin hayvan sürüsüyle değerlenmişti ama artık adaletsiz çevrenin etkisiyle geçmiş zamandaki örneklerine benzeyen bir şeye dönmüştü. Bu, yerleşime elverişli Mars'tı, zikzaklar çizerek yayılan neredeyse bereketli bu örümcek ağı çizgileri, hayatı destekleyebilmek için güçbela yeterli olabiliyordu, daha fazla değil. Senatör Taft Kanalı, tam aşağıda ağır ağır ilerleyen tiksindirici bir yeşilliğe paralel olarak akıyordu. Bu, son aşamalarında, aktarılma ve filtreden geçirilme işlemleri tamamlanmış olan suydu ama burada, altta, onu en azından içilebilir yapan çamur ve kum görülüyordu. Allah bilir, insanlar bugüne kadar ne alkalileri yutup kemiklerinde yapılandırmıştır. Ama yaşıyorlardı. Yeşil kahverengi renkli tortu dolu su onları öldürmemişti. Batıya doğru ilerledikçe, insanoğlu biliminin mucizelerini bekleyen topraklar görünüyordu.

Mars'a 70'lerin başında inmeye başlayan arkeoloji uzmanları, artık yerini insanoğlunun almaya başladığı eski uygarlığın geri çekilme aşamalarını büyük bir hevesle haritalamışlardı.

Hiçbir zaman çöle yerleşilmemişti. Belli ki, Dünya'daki Dicle ve Fırat uygarlıkları gibi onlar da sulanabilen topraklara yakın kalmışlardı. Eski Mars kültürü, en gelişmiş dönemindeyken, gezegen yüzeyinin beşte birini kaplamış ve geri kalanını bulduğu gibi bırakmıştı. Örneğin, Herodotos ve William Butler Yeats Kanalları'nın birleşim noktalarında bulunan Jack Bohlen'ın evi son beş bin yıldır verimliliği sağlayan ağın nerdeyse en uç noktasındaydı. Bohlenler sonradan gelenlerdendi ama yine de on bir yıl öncesinde hiç kimse, göçün başladığı gibi sona ereceğini bilmiyordu.

Helikopterdeki radyo parazit sesleri çıkardı ve ardından Bay Yee'nin sesinin tiz ve çirkin bir biçimi konuştu, "Listene yeni bir servis çağrısı daha ekliyorum, Jack. BM Yetkilileri, Devlet Okulu'nun bazı ünitelerinin yanlış bir biçimde çalıştığını ve kendi adamlarının şu anda bu iş için uygun olmadığını bildirdi:"

Jack mikrofonu kaldırarak konuştu, "Üzgünüm, Bay Yee -size daha önce de söylediğim gibi, ben, o okul üniteleri üzerine eğitim almadım. İşi Bob ya da Pete'e vermeniz daha iyi olur." Bunu size daha önce de söylediğimi biliyorum, dedi kendi kendine.

Bay Yee, kendi mantığıyla konuştu, "Bu onarım hayati ve bu yüzden geri çeviremeyiz, Jack. Şimdiye dek hiçbir tamir işini asla geri çevirmedik. Senin tavrın olumlu değil. Bu işi yapman için ısrar etmek zorunda kalacağım ve en kısa zamanda, sana yardım etmesi için okula başka bir tamirci göndereceğim. Teşekkür ederim, Jack." Bay Yee, bağlantıyı kapattı.

Jack, iğneleyici bir şekilde, sana da teşekkürler, dedi kendi kendine.

Artık, aşağıda, ikinci bir yerleşimin başlangıcını görebiliyordu, bu, Lewistown'du, gezegendeki ilk organizasyonlardan biri olan ve tamir işleri için kendi üyelerini kullanan su tesisatçıları sendikası kolonisinin ana yerleşim yeri. Koloni, Bay Yee ile alışveriş etmezdi. Eğer Jack'in işleri çok tatsızlaşırsa eşyalarını toparlayıp oraya göç edebilir, sendikaya katılabilir ve belki de daha iyi bir maaşla burada çalışabilirdi. Ama tesisatçılar sendikası kolonisindeki son politik olaylar hoşuna gitmemişti. Su işçileri Lokali'nin başkanı, Arnie Kott, seçimi, çok sayıda özel kampanya desteği ve oy pusulalarında her zamankinden daha fazla yolsuzluk yaparak kazanmıştı. Yönetim biçimi, Jack'in, boyunduruğunda yaşamak isteyeceği türden değildi. Gördüğü kadarıyla, bu yaşlı adamın kuralları eski Rönesans despotluğunun bütün öğelerini içermekle kalmayıp akraba kayırmayı da öngörüyordu. yine de koloninin ekonomisi hâlâ gelişiyor gibi görünüyordu. Gelişmiş bir devlet işleri programı vardı ve bu programın maliye politikaları, nakit rezervlerini korkunç boyutlarda arttırmıştı. Koloni sadece yeterli ve başarılı değil, aynı zamanda bütün üyelerini ikame edebilecek kapasitedeydi. İsraillilerin kuzeye yerleşmelerine onay verilmesiyle yaşam düzeyi en yüksek koloni haline gelmişlerdi. Çölde mevzilenen İsrail köyünün avantajı, portakal yetiştirmekten kimyasal gübre rafine edilmesine kadar her türlü projeyi gerçekleştirebilen Siyonist Ekin Yığını Ünitesi'ne sahip olmaktı. Yeni İsrail, artık çölün üçte birini yeniden kullanılabilir, ekilebilir hale getirdi. Orası aslında, ürünlerini Dünya'ya geri ihraç edebilen tek Mars köyüydü.

Lewistown'un, su işçileri sendikası başkentinin ve ardından BM'nın ilk şehidi olan Alger Hiss'in anısına dikilmiş anıtın üzerinden uçtu; artık önünde çöl uzanıyordu. Jack, arkasına yaslandı ve bir sigara yaktı. Bay

Yee'nin harekete geçirici rahatsız eden bakışları yüzünden, çıkarken kahve termosunu yanına almayı unutmuştu ve şimdi bunun eksikliğini duyuyordu. Uykuluydu.

Beni Devlet Okulu'nda çalışmaya zorlayamazlar dedi kendine, ama bunu, inandığından değil kızgın olduğu için söylemişti. İstifa edeceğim. Bunu yapamayacağını biliyordu. Okula gidecek, onarmakla uğraştığı izlenimini vermek için aleti bir saat boyunca kurcalayacak ve ardından Bob ya da Bete gelip ışı yapacaklardı; böylece firmanın itibarı korunacak ve hep birlikte ofise döneceklerdi. Bay Yee de dahil olmak üzere herkes memnun kalacaktı.

Devlet Okulu'nu oğluyla beraber birçok kez ziyaret etmişti. Ama onlar farklıydı. David, sınıfının en başarılı öğrencisi olarak en gelişmiş öğretici makinelerle eğitiliyordu. BM'nin gurur duyduğu öğretici sisteminden öğrenebileceğinin en fazlasını öğrenmek için geç saatlere kadar çalışıyordu çocuk. Jack saatine baktı. Saat ondu ve daha önceki ziyaretlerinden hatırladığı kadarıyla David şu anda Aristotle'nin başında bilimin temelle ri, felsefe, mantık, gramer, şiir sanatı ve arkaik fizik öğreniyor olmalıydı. Görünüşe göre, bütün öğretici makineler içinde, David, en fazla bilgiyi, rahatlatıcı bir makine olan Aristotle'den alıyordu; ama çocukların çoğu Sir Francis Drake (İngiliz tarihi ve erkek terbiyesinin temelleri) ya da Abraham Lincoln (Amerika Birleşik Devletleri tarihi, modern savaşın ve çağdaş ulusun temelleri) gibi vurdulu kırdılı dersler veren veya Julius Caesar, Winston Churchill gibi katı kişilikli öğretmenleri tercih ediyorlardı. Kendisi özel eğitmenli okul sisteminden yararlanamayacak kadar erken doğmuştu. Çocukken diğer altmış çocukla beraber aynı sınıfta okumuş, daha sonra kendini bin kişilik bir sınıfta, kapalı devre televizyonda konuşan bir eğitmeni dinleyip seyrederken bulmuştu. Eğer bir biçimde, bu yeni okula gitme olanağı bulsaydı gözde eğitmeni seve seve seçerdi. Aslında, David'i bir ziyaretinde, bu çocuğun ilk aileler-öğretmenler günüydü, gördüğü öğretici makine, Thomas Edison, adam için yeterli olabilirdi. David, babasını makinenin başından kaldırmak için bir saat uğraşmıştı.

Helikopterin altında, çöl artık yerini seyrek, ovaya benzeyen bir yeşil alana bırakıyordu. Teksas eyaletinin yönetim sınırları ve McAuliff çiftliğinin başlangıcı sayılan dikenli tellerle belirlenmişti. McAuliffin babası Teksaslı petrol milyonerlerinden biriydi ve Mars'a göç için kendi gemilerini finanse etmişti; hatta su tesisatçıları sendikasını bile bastırmıştı. Jack

sigarasını söndürdü ve gözlerini kamaştıran güneş ışıklarına rağmen çiftlik binalarını araştırarak helikopteri alçaltmaya başladı.

Küçük bir inek sürüsü helikopterin gürültüsünden paniğe kapılarak hızla kaçmaya başladı. Jack, kısa boylu, asık yüzlü ve hayata karşı endişeli bir tavır takınmış olan İrlandalı McAuliffin durumun farkına varmadığını umarak sürünün dağılışını seyretti. McAuliff, belki de haklı olarak, inekleri konusunda tam bir hastalık hastası gibi davranıyordu; Mars'a ait her türlü *şeyin* onları hastalandıracağını ve sütten keseceğini düşünüyordu.

Jack, radyo vericisini açarak mikrofona konuştu, "Bu Yee Şirketi'ne ait bir onarım gemisidir. Jack Bohlen, iniş için McAuliff den izin istiyor. Cevabınızı bekliyorum."

Bekledi ve ardından muazzam çiftlikten verilen yanıt geldi. "OK, Bohlen, pist açık. İzin almana gerek yoktu,"dedi McAuliffin teslim olmuş, hırçın sesi.

"Birkaç dakika içinde oradayım," dedi Jack, yüzünü buruşturarak.

Sonunda ilerisindeki kumun üstündeki beyaz yapıların yerini saptamıştı.

"Burada on beş bin galon sütümüz var." McAuliffin sesi, radyo hoparlöründen duyuldu. "Ve eğer sen bu Allah'ın belası buzdolabını bir an önce yapmazsan hepsi dökülecek."

Koşar adım, dedi Jack. Kulaklarını baş parmaklarıyla kapattı ve gülümseyerek yan gözle radyo hoparlörüne baktı

iki

Eski su tesisatçı, Su İşçileri Lokali'nin En Yüksek İyi-üyesi Arnie Kott, sabah saat onda yatağından kalktı ve alışkanlığı olduğu üzere doğrudan buhar banyosuna yürüdü.

"Selam, Gus."

"Merhaba, Arnie."

Herkes onu ilk adıyla çağırırdı ve bu iyiydi. Arnie Kott, Bili, Eddy ve Tom'u başıyla selamladı ve bu selamı karşılıksız bırakan olmadı. Buhar dolu hava, ayakları çevresinde yoğunlaştı ve yok olmak üzere fayanslardan aşağıya doğru aktı. Bu dokunuş onu keyflendiriyordu: banyolar sızıntıyı engelleyecek biçimde yapılmamıştı. Sıcak kumun üzerine akan su, sonsuza dek yok oluyordu. Bunu başka kim yapabilir, diye düşündü. Yeni İsrail'deki şu zengin Yahudilerin su harcayan buhar banyoları varsa görelim.

Bedenini duşun altına yerleştiren Arnie, çevresindeki adamlara seslendi, "Bir an önce araştırılmasını istediğim bazı dedikodular duydum. Şu Portekizlilerin oluşturduğu ve F.D.R Dağları'nda kimi bölgelerin tapularını ellerinde tutan birliği California'dan biliyorsunuz, adamlar orada demir madeni işletmeye çalışmışlar ama çok düşük kârlı ve maliyeti sınırı aşan bir işmiş. Holdinglerini sattıklarını duydum."

"Evet, bunu ben de duydum." Bütün çocuklar bunu onayladı. "Ne kadar kaybettiklerini merak ediyorum. Korkunç bir darbe almış olmalılar."

"Hayır," dedi Arnie, "ödediklerinden daha fazlasını ortaya koymaya gönüllü bir alıcı bulduklarını duydum, bunca yılın ardından kâra geçmişler. Bu da dayanmaları için onlara yardım etmiş. O toprağı isteyecek kadar kafadan çatlak olanın kim duğunu merak ediyorum. Orada bazı madensel haklarım olduğunu biliyorsunuz. O toprağı kimin aldığını ve ne tür bir iş çevirdiklerini öğrenmenizi istiyorum. Adamların orada ne yaptıklarını bilmek istiyorum."

"Bu tür işler hakkında bilgilenmek iyidir." Yine herkes kafasını sallayarak onayladı. Adamlardan biri - Fred'e benziyordu - duştan çıkarak giyinmeye başladı. "Bunu kontrol edeceğim, Arnie" diye omzunun üzerinden konuştu Fred. "Bu işe hemen koyulacağım."

Arnie, kalan adamlara doğru döndü ve bedenini iyice sabunlayarak konuştu, "Biliyorsunuz, madensel haklarımı korumalıyım; Dünya'dan gelen birkaç budalanın o dağları, örneğin, piknikçiler için bir ulusal parka dönüştürmesini kaldıramam. Size ne duyduğumu söyleyeyim. Rusya'dan ve Macaristan'dan gelen bir grup komünist memur, büyük adamlar, yaklaşık bir hafta önce buradaydı, şüphesiz etrafa bakınarak dolanıyorlardı. Ortaklıklarının geçen yıl bitmiş olması size vazgeçtiklerini mi düşündürüyor? Hayır, o böcek beyinliler, tıpkı böcekler gibi buraya her zaman gelecekler. Bu Kızıllar, Mars'da başarılı bir ortaklık kurmak için acı çekiyorlar; yani, gerçekte bu onların geride bıraktıkları Yuva'nın mühtehcen bir düşü. F.D.R Dağları'nın California'dan gelen şu Portekizliler tarafından komünistlere satıldığını ve bir süre sonra da F.D.R Dağları isminin Joe Stalin Dağları gibi bir şeyle değiştirildiğini duyarsam hiç şaşırmazdım."

Adamların hepsi onaylamasına güldü.

"Şimdi, önümde, bugün halledilmesi gereken bir sürü iş var," diye konuştu Arnie Kott, buharlı sıcak suyla bedenindeki sabun köpüklerini akıtırken, "Bu yüzden kendimi bu konuya veremem. Bu sorunu

araştırmanız için size güveniyorum. Örneğin, bu aralar, henüz gelişme aşamasında olan kavun deneyini yaptığımız doğu bölgesine bir yolculuk yapacağım ve Yeni İngiltere tipi kavunun bu çevrede yetiştirilmesi de dahil, bu deneyde başarılı olmak üzereymişiz gibi görünüyor. Bu konuyla hepinizin ilgilendiğini biliyorum çünkü herkes sabah kahvaltısının yanında bir dilim kavun olmasını isterdi, eğer mümkün olabilseydi."

"Bu doğru, Arnie," diyerek onayladı çocuklar.

"Ama," dedi Arnie, "aklımda kavunlardan çok daha fazlası var. Geçen gün bizi ziyaret eden ve zencilerle ilgili düzenlemelerimizi protesto eden bir BM çocuğu var. Belki de böyle söylememeliyim; belki de BM çocukları gibi konuşmalıyım ve 'yerli halkın kalıntıları' demeliyim, ya da sadece Çöladamları. Adam yerleşimimiz tarafından yönetilen madenlerinde, Çöladamları'nı cetvelin altında, demek istediğim, asgari ücretin altında bir parayla çalıştırdığımızdan bahsediyordu - çünkü şu BM'deki ibneler bizim Çöladamları'na verdiğimiz parayı asgari ücrete çekmeyi ciddi olarak niyetleniyorlar. Ama bizim Çöladamı zencilere asgari ücret verememek gibi bir sorunumuz var çünkü onların çalışmaları öylesine tutarsız ki meteliksiz kalabiliriz; maden işlerinde onları kullanmak zorundayız, çünkü sadece onlar aşağıda nefes alabiliyor ve buraya getirilen oksijen ekipmanlarını, koyulan uçuk fiyatların altında bir fiyata alamayız. Yuva'da birileri oksijen tankları, kompresörler ve diğer ekipmanlardan büyük para kaldırıyor. Bunun yasadışı bir teşkilat ve bu işi karıştıramayacağımızı söyleyebilirim size."

Herkes sıkıntılı bir şekilde kafasını sallayarak onayladı.

"Yanı şu BM bürokratlarının bize yerleşimlerimizi nasıl yöneteceğimizi söylemesine izin veremeyiz," diye devam etti Arnie.

"BM buralarda sadece kuma saplanmış bir bayraktan ibaretken biz burada çoktan operasyonlarımıza başlamıştık; onlar daha Mars'da üzerine işeyecekleri bir klozet bile yapmamışken, t:/ Amerika ve Fransa arasında tartışmalara neden olan güney bölgesi de dahil olmak üzere Mars'ın her yerinde evler inşa etmiştik."

"Haklısın, Arnie," diye çocukların tümü onayladı.

"Bununla birlikte," dedi Arnie, "Sorun şu ki, şu BM ibneleri, su yollarını kontrol ediyor ve bizim suya gereksinimimiz var; yerleşimimizin taşıma işleri için, güç kaynağı için, içmek ve şimdi kullandığımız gibi, banyo

yapmak için. Demek istediğim, bu hırsızlar her zaman için zaman suyu kesebilirler; onlar kısa saçlarıyla bize sahipler."

Duşunu bitirmesinin ardından ılık ve ıslak fayansların yanından yürüyerek görevliden bir havlu aldı. BM'yi düşünmek midesini guruldattı ve ülseri sağ tarafında bir yanma duygusu uyandırdı. Kahvaltı etmenin iyi olacağını fark etti.

Görevlinin de yardımıyla gri pazen pantolonunu ve tişörtünü, yumuşak deri botlarını ve bahriyeli kepini giyerek buhar banyosundan çıktı, Sendika Salonu'nun koridorunu geçerek kendi yemek odasına girdi, orada Helio'nun, Çöladamı aşçısı, hazırladığı kahvaltı kendisini bekliyordu. Kek, domuz pastırması, kahve, bir bardak portakal suyu ve geçen pazar gününün *New York Times*'ı.

"Günaydın, Bay Kott." Düğmeye basmasıyla ticaret birliğinden bir sekreter göründü, daha önce hiç görmediği bir kız. Kısa süre göz attıktan sonra kızın güzel olmadığı kanısına vardı ve gazetesini okumaya döndü. Üstelik de ona Bay Kott diye hitap ediyordu. Portakal suyunu yudumladı ve içinde üç yüz yolcuyla uzayda yok olan gemi hakkındaki haberi okudu. Bisiklet taşıyan bir Japon ticaret gemisiydi. Haber onu güldürdü. Uzayda bisikletler ve artık hepsi yok olmuştu; bu çok kötüydü, çünkü ağır hareket eden bir kanal sistemi dışında hiçbir güç kaynağı olmayan ve petrolün bir servete mal olduğu Mars gibi küçük bir gezegende bisikletler, büyük ekonomik değere sahipti. Bir adam kum üzerinde bedavadan yüzlerce mil boyunca pedal çevirebilirdi. Petrol türbiniyle çalışan taşıyıcıları yalnızca tamirciler ve bakım adamları gibi çok önemli görevliler ve tabii ki kendisi gibi önemli memurlar kullanırdı. Elbette, bir yerleşimi diğerine bağlayan traktör-otobüsler gibi toplu taşıma araçları vardı... ama yakıtları dünyadan gelen yüklemelere bağlı olduğu için düzensiz çalışırlardı. Ve kişisel olarak otobüslerin onda klostrofobi yarattığını söyleyebilirdi, çok yavaş hareket ederlerdi.

New York *Times*'ı okurken kendini kısa bir süre için Güney Pasadena'daymış, yeniden Yuva'ya dönmüş gibi hissetti. Ailesi, *Times'ın* Batı Yakası baskısına aboneydi ve çocukken, şeftali ağaçlarıyla dolu caddedeki derli toplu sıralanmış evleri, evlerin önüne park edilmiş arabaları ve haftada bir aksatılmadan kesilen çimleriyle sisli, sıcak ve küçük sokaklarındaki posta kutusundan gazeteyi alışını hatırlıyordu. En çok özlediği şey yeşil çimler ve baharın başında çimlerin bakımı için kullanılan

alet ve ilaçlardı, gübre arabası, yeni çim tohumları, kümes ... Ve uzun yaz boyunca yasalar izin verdikçe çalışan sulama aracı. Orada da su kısıtlaması vardı. Bir zamanlar Paul amcası su kısıtlamasının olduğu bir gün, arabasını yıkadığı için tutuklanmıştı.

Sayfanın geri kalanına bakarken, sekiz bin terapisel kürtaj gerçekleştiren ve Amerikan kadınları için örnek teşkil eden bir Doğum Kontrol Kurumu memuru Bayan Lizner hakkında Beyaz Saray'da verilen bir davet üzerine yazılan makaleyi okudu. Bir çeşit hemşire, diye düşündü. Kadınlar için gönüllü meslek.

Sayfayı çevirdi.

İşte, büyük puntolarla, hazırlanmasında kendisinin de vardım ettiği, insanları göçe çağıran çeyrek sayfalık duyuru, Arnie sandalyesinde arkasına yaslandı, sayfayı katladı ve duyuruyu inceleyerek derin gurur duydu; iyi göründüğüne karar verdi İnsanları kesinlikle etkileyebilir. Duyuruda, eğer biraz '"esaretleri ve içten macera istekleri varsa, deniyordu.

İlanda, Mars'ta gereksinim duyulan tüm beceriler listeleniyordu ve uzun bir listeydi, içermediği tek meslek kanarya yetiştiriciliğiydi. Sadece yüksek lisans derecesi olan birinin, Dünya'da iş bulmasının ne kadar zor olduğu ve sadece edebiyat fakültesi diplomasıyla Mars'ta ne kadar çok iyi paralı iş olduğundan bahsediliyordu.

Bu onları etkilemeli, diye düşündü Arnie. Elindeki edebiyat fakültesi diplomasıyla bütün kapılar suratına kapatılmış ve ardından Mars'a geldiğinde en azından bir sendika tesisatçısı olmuştu ve birkaç kısa yıl içinde bir de şimdiki durumuna bakın. Dünya'da, elinde yalnızca bir E.F. diploması olan bir tesisatçı, Amerika'nın dış yardım ekibinin bir görevlisi olarak Afrika'daki ölmüş akasya ağaçlarını tırmıklayabilirdi ancak. Aslında kardeşi Phil, şu anda bu işi yapıyordu; California Üniversitesi'nden mezun olmuş ve hiçbir zaman uzmanlık dalı olan süt kontrolcülüğünü pratiğe dökememişti. Sınıfından yüzün üzerinde süt kontrolcüsü mezun olmuştu ama, ne için? Dünyada işlerini yapmak için elverişli fırsat yoktu. Mars'a gelmek zorundasınız, dedi, kendi kendine Arnie. Şehir dışındaki süt çiftliklerinde gezinen uyuşuk ineklere bir bakın. Onların bazı testlere ihtiyacı vardı.

Ama duyuruda açık ve samimi bir şekilde yakalanan şey şuydu, önce Mars’a bir gelin, göçmenlere hiçbir şey için bir garanti yoktu, hatta her şeyden vazgeçip eve dönmeye olanak sağlayacak bir kesinlik bile yoktu;

işlenmemiş alanlar için sunulan kolaylıklara rağmen geri dönüş yolculukları çok daha pahalıydı. Tabii, iş bulma konusunda da hiçbir garanti yoktu. Sorun Çin, Amerika, Rusya ve Batı Almanya gibi süper güçlerin Yuva'ya geri çekilmelerindeydi. Gezegenlerin gelişimlerini desteklemek yerine dikkatlerini daha uzak keşiflere yöneltmişlerdi. Zamanlarını, beyinlerini ve paralarını Centaurus'a uçuş gibi kahrolası yan projelere harcıyorlardı ki bu uçuş için daha şimdiden milyarlarca dolar para ve insan vakti harcanmıştı. Arnie Kott, bu adamların kafasındaki yan projeleri anlayamıyordu. Varlığından bile endişe duyulan başka bir güneş sistemine kim dört senelik bir yolculuk yapmak isterdi ki?

Aynı zamanda, Arnie, dünyalı süper güçlerin tavırlarında bir değişim olabileceğinden hâlâ korkuyordu. Bir sabah kalkıp Mars ve Venüs'teki kolonilere yeni bir bakış açısıyla yaklaşacaklarını, oradaki yıkık siteleri gözleyip yapılması gereken bir şeyler olduğuna karar vereceklerini mi sanıyorsun? Uzun uzun düşünülmesi gereken bir şeydi bu.

Ama Süper Güçler mantıklı olduklarına dair belirtiler göstermediler. Onları hâlâ obsesif rekabet endişeleri yönetiyordu. Arnie'nin düşüncesine göre şu anda iki ışık yılı uzağa kilitlenmişlerdi.

Gazetenin sonlarına doğru, İsviçre'nin Bern kentinde toplanan kadınların kurdukları bir organizasyon ve bu organizasyonun kolonileşme hakkında duyduğu endişeleri açıklayan bir makale okudu.

KOLONİ GÜVENLİK KOMİTESİ, MARS'IN İNİŞ ALANLARININ DURUMU ÜZERİNE ALARM VERİYOR

Kadınlar, BM Koloni Bölümü'ne sundukları bir dilekçeyle

Dünya'dan gelen gemilerin iniş sahalarının, yerleşim bölgelerine ve suya çok uzak olmasından doğan rahatsızlıkları bir kez daha bildirmişlerdi. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar da dahil bütün yolcular yüz millik terk edilmiş ıssız bir bölgeyi yürüyerek geçmek zorunda kalıyorlardı. Koloni Güvenlik Komitesi, BM'den, gelen gemileri, ana kanallardan birinin yirmi beş mil uzağındaki alanlardan birine (ismi verilerek) indirmesini istiyordu.

İdealistler, diye düşündü, Arnie Kott makaleyi okurken. Büyük olasılıkla hiçbiri, şimdiye kadar Dünya dışına çıkmamıştır; bildikleri her şey yuvaya gönderilen mektuplarda yazanlar ve emekli maaşıyla Mars'a gelip BM'nin topraklarında bedavaya oturan amcalarının yazdıklarından ibaret. Ve şüphesiz, Mars'ta yaşayan üyelerine de itimat ediyorlardı, yerleşimlerdeki

diğer sağduyulu kadınlara çoğaltılmış mektuplar yollayan Bayan Anne Esterhazy gibi. Arnie de kadının mektubunu alıp okumuştu ve *İzleyicinin Cevap Verişi* adı başlık adamın midesini ağzına getirmişti. Uzun makalelerin arasına sıkıştırılmış birkaç satırlık hicivler onu şaşırtmıştı.

****

İçilebilir arınmış su için dua edin!

Gurur duyabileceğimiz su arıtımı için

koloninin karizmatik konsey üyeleriyle

ve tanıklarla temas kurun!

****

İzleyicinin Cevap Verişi makalelerinin bazılarını zorlukla anlayabiliyordu, makaleler bir çeşit özel jargon kullanılarak yazılmıştı. Ama, belli ki, her haberi amansızca kalplerine gömen ve kendilerinden istenilen her eylemi gerçekleştirmeye arzulu kadınların oluşturduğu okur kitlesini etkiliyordu. Hiç kuşkusuz,

şu anda, Yuva'daki Koloni Güvenlik Komitesi'yle beraber, su kaynakları ve yerleşim bölgeleriyle iniş alanları arasındaki bu korkunç mesafeden şikayet ediyorlardı. Birçok büyük savaşta yaptıkları gibi üstlerine düşen görevi yerine getiriyorlardı ve Arnie Kott duruma bu açıdan yaklaştığında mide bulantısını kontrol altına almayı başardı. Mars üzerindeki yirmiye yakın iniş alanından yalnızca biri ana kanallardan birine yirmi beş mil uzaklıktaydı ve o da adamın yerleşimine hizmet eden Samuel Gompers Alanı'ydı. Eğer küçük bir şans yardımıyla Koloni Güvenlik Komitesi'nin baskısı etkili olabilseydi Dünya'dan gelen bütün yolcu gemileri Arnie Kott'un iniş alanına inecekti ve bunun sonucunda elde edilen gelir de onun yerleşimine gidecekti.

Bayan Esterhazy'nin, onun mektubunun ve Dünya'daki organizasyonun Arnie'ye para kazandırabilecek olması bir rastlantının çok uzağındaydı. Anne Esterhazy, Arnie'nin eski karısıydı. Hâlâ iyi arkadaştılar ve evli oldukları zamanlarda birçok ekonomik girişime imza atmışlardı. Çok sert kişisel ilkeler gereğince hiçbir ortak malları bulunmamasına karşın hâlâ birçok işte beraber çalışmaktaydılar. Adam kadını, saldırgan, otoriter ve fazla erkeksi bulurdu, uzun boyu ve kemikli bedeniyle, kısa topuklu ayakkabıları, tüvit ceketi ve kara gözlükleri, yardım paralarını topladığı omzundan aşağıya sallandırdığı büyük bir dere keseyle uzun adımlar atarak

yürürdü . . . ama kurnazlığı ve zekâsıyla doğuştan yöneticiydi. Onu iş ilişkileri dışında görmek zorunda olmasaydı iyi anlaşabilirlerdi.

Anne Esterhazy'nin bir zamanlar adamın eski karısı olduğu ve hâlâ finansal bağlantıları bulunduğu gerçeği çok bilinen bir şey değildi. Onunla temas kurmak istediğinde, mektubu yerleşimin stenograflarına dikte ettirmek yerine masasında sakladığı kodlayıcı vazı makinesini kullanır ve bant makarasını özel bir kuryeyle gönderirdi. Kurye, İsrail yerleşiminde-Anne'ın sahip olduğu sanat nesneleri dükkanına makarayı bırakır ve kadın da yanıtını, eğer varsa, göndermek için aynı yolu kullanarak kuryeyi Arnie'nin kız kardeşinin kocası olan Ed Kockıngham'ın Bernard Baruch Kanalı'ndaki çimento ve mıcır, olan ofisine gönderirdi.

Bir yıl önce, Ed Rockingham kendisi, Patricia ve üç çocuğu için ev yaptırdığında, elde edilemeyecek bir şey elde etti: kendi kanalı. Kanalı, yasaları açıkça çiğneyerek kişisel çıkarı için yaptırmıştı ve büyük ortak ağdan su yürütmüştü. Arnie bile bura çok öfkelenmişti. Ama dava açılmamıştı ve bugün, Rockingham'ın ilk çocuğunun adını almış olan kanal, çölün seksen mil içerisine su taşıyordu. Böylelikle, Pat Rockingham, çimenliği olan, yüzme havuzlu, çiçek bahçeli, sevimli bir yerde yaşıyordu. Kadın özellikle, Mars'ın hiçbir yerinde bulunmayan kamelya çiçekleri yetiştiriyordu. Fıskiyeler bütün gün boyunca çalışıyor, çiçekleri kuruyup ölmekten kurtarmak için üzerlerine su püskürtüyordu.

Yirmi devasa kamelya bitkisi Arnie Kott'a biraz abartılı gelmişti. Ne kardeşi ne de Ed Rockingham'la iyi anlaşamazdı. Mars'a niye gelmişlerdi ki, diye sorardı kendi kendine. Dünya'daki evlerinde olduğu gibi lüks ve gösteriş içinde yaşamaya mı? Adama göre bu aptalcaydı. Neden Dünya'da kalmadılar? Mars, Arnie için yeni bir yer, yeni bir anlayışla yaşanması gereken yeni bir hayat anlamındaydı. Arnie ve bütün diğer Mars sakinleri geçirdikleri sayısız uyum safhasının ardından bir gerçeğe ulaşmışlardı: onlar artık yeni yaratıklardı. Mars'ta doğan çocukları da yaşama böyle başlamışlardı, kendilerine özgü ve tuhaftılar, hatta bazı özellikleri kendi aileleri bile alışılmamış ve anlaşılmaz gelirdi. Kendi oğullarından ikisi - onun ve Anne'nin - artık Lewistown civarındaki bir yerleşim kampında yaşıyorlardı. Arnie ziyarete gittiğinde onları anlayamıyordu; adama sanki hemen gitmesini ister gibi boş gözlerle bakıyorlar gibi gelirdi. Aşağı yukarı espri anlayışlarının olmadığını söyleyebilirdi. Ama yine de duygulu çocuklardı, hayvanlar, bitkiler ve arazi şartları üzerine sonsuza dek

konuşabilirlerdi. Her iki oğlanın da Arnie'nin iğrenç bulduğu Marslı mahlukatlardan evcil hayvanları vardı, peygamber devesini andıran eşek büyüklüğünde böcekler. Bu lanet olası şeylere *boksör* deniyordu çünkü dimdik ve sırık gibiydiler, genellikle bir tarafın diğerini öldürüp yemesiyle sonuçlanan tören havasındaki kavgalarıyla bilinirlerdi. Bert ve Ned, evcil boksörlerini küçük çiftlik işlerini yapmaları ve birbirlerini yememeleri için eğitmişlerdi. Bu hayvanlar aynı zamanda onların arkadaşlarıydı da; Mars'taki çocuklar çok yalnızdılar çünkü sayıları çok azdı ve çünkü . . . Arnie bilmiyordu. Çocuklar koca gözlü, hüzünlü bakışlıydılar, sanki henüz görünmeyen bir şey için açlık çekiyorlardı. Biraz şans verilse, çorak topraklarda araştırma yapan keşişler olmaya yatkındılar. Bulup getirdikleriyse hem kendileri hem de yerleşimdekiler için değersiz şeylerdi, büyük olasılıkla eski zenci uygarlığına ait olan kemik kalıntıları. Arnie helikopterle uçarken, çölün içlerinde, Mars yüzeyini kaldırıp altına ulaşmaya uğraşıyorlarmış gibi kayalar ve kumları kazıyan, oraya buraya dağılmış çocuklar görüyordu hep . ..

Masasının alt çekmecesinin kilidini açıp pil gücüyle çalışan küçük kodlayıcı yazı makinesini çıkardı ve kullanıma hazır hale getirdi. “Anne, seninle buluşmak ve konuşmak istiyorum," dedi makineye. "Komitede çok kadın var ve gidişat yanlış yolda. Örneğin, T/mes'daki son yazı beni endişelendiriyor; çünkü-" makinenin hırıldayarak durmasıyla cümlesi yarıda kesildi Makineye vurdu, makaralar yavaşça dönmeye başladı ve ardından tekrar durdular.

Onarıldığını sanıyordum, diye öfke içinde söylendi. Bu ayılar hiçbir şeyi onaramıyorlar mı? Belki de gidip karaborsadan fahiş fiyatla yeni bir tane alması gerektiğini düşünmek adamı ürküttü.

Karşısında sessizce bekleyen, pek iyi görünümlü olmayan sekreter, başıyla yaptığı işarete cevap vermişti. Kalemini ve defterini alıp dikte etmeye başladı.

"Genellikle," dedi Arnie Kott, "İşleri yürütmenin ne kadar zor olduğunu ve yerel hava şartlarının metale ve kaynağa yaptığı etkiyi anlıyorum. Gene de, benim şifreleme makinem gibi önemli bir alet için yetkili servisi aramaktan gına geldi. Bu makine onarılmak zorundadır, işte bu kadar. Eğer işleri yürütemiyorsanız servis sertifikanızı burada oturma izninizle beraber iptal eder ve onarım işlerimiz için başka bir servise güvenmek zorunda kalırım." Bir kere daha başıyla işaret vermesiyle kız, yazmayı kesti.

"Kodlayıcmızı tamir bölümüne götüreyim mi, Bay Kott?" diye sordu kız. "Bunu memnuniyetle yaparım, efendim."

"Hayır," diye homurdandı Arnie. "Haydi, şimdi git."

Kız ayrıldığında, Arnie bir kez daha New York *Times*'ı eline alarak okumaya başladı. Dünya'da kodlayıcıyı çok ucuza alabilirsiniz ama geri dönmek - cehennem. Reklamı yapılan şeylere bir bakın . . . Eski Roma sikkelerinden, kürklere, kamp malzemelerine, elmaslara, roketlerden ısırgan otu zehrine kadar her şey. Aman Allah'ım!

Her neyse, artık öncelikli sorunu, kodlayıcı olmadan eski karısıyla nasıl iletişim kuracağıydı. Belki de gidip bizzat kendim bırakmalıyım diye düşündü Arnie. Ofisten dışarı çıkmak için iyi bir mazeret.

Telefonu kaldırıp sendika binasının çatısında hazır beklemesi için helikoptere talimat verdi ve ardından kahvaltısının son

kırıntılarını hızla atıştırarak aceleyle asansöre doğru yöneldi.

"Merhaba Arnie/' diye selamladı pilot havuzundan sevimli yüzlü bir pilot.

"Merhaba oğlum," dedi Arnie, pilot tarafından yerleşimlerinin döşemeci dükkânında yaptırılan özel deri koltuğa otururken. Pilot da gidip öndeki koltuğa yerleştiğinde, Arnie arkasını yaslanıp rahatladı, bacak bacak üstüne atarak konuştu, "Şimdi sadece havalan bakalım, uçuş sırasında seni yönlendiririm. Ve sakin ol, acelem yok benim. Güzel bir gün olacağa benziyor."

"Gerçekten güzel bir gün," dedi pervaneler dönmeye başladığında pilot, "F.D.R Dağları'run etrafındaki sis bulutlarının dışında."

Helikopter güçbela yükseldiğinde hoparlörden bir ses duyuldu. "Acil durum anonsu. Açık çölde, 4.65003 noktasında, küçük bir grup Çöladamı açlık ve susuzluk yüzünden ölmek üzere. Lewistown'un kuzeyindeki gemilere, uçuşlarını o noktaya yönlendirip olabildiğince çabuk yardım götürmeleri gerekiyor. BM yasalarına göre tüm ticari ve özel gemiler yanıt vermek zorunda." Yukarılarda bir yerdeki yapay bir uydu aracılığıyla konuşan BM spikerinin çızırtılı sesi anonsu tekrarladı.

Helikopterin rotasının değiştiğini hisseden Arnie, "Of, oğlum, boş ver," dedi.

"Yanıt vermeliyim efendim," dedi pilot. "Bu yasa."

Tanrı aşkına, diye düşündü Arnie tiksintiyle. Dönüşte bu çocuğu işten atacağına veya en azından bir süre için uzaklaştıracağına dair bir not yazdı aklına.

Şimdi, çöl üzerinde oldukça iyi bir hızla, BM spikerinin verdiği bağlantı noktasına doğru gidiyorlardı. Çöladamı zenciler, diye düşündü Arnie, bütün işimizi bir kenara bırakarak o Allah'ın belası budalaları düştükleri durumdan kurtarmak zorundayız - kendi çöllerini koşarak geçemiyorlar mı? Bu işi beş bin yıldır bizim yardımımız olmadan yapmıyorlar mıydı?

Jack Bohlen, Yee Şirketi tamir gemisini McAuliffin süt çiftliğine indirirken, daha önce birçok kez duyduğu ve her seferinde de ürpermesine neden olan acil durum bildirisinde bulunan BM spikerini duydu.

"... Bir grup Çöladamı açık çölde," diye bildirdi spiker heyecansızca, "... açlık ve susuzluk yüzünden ölmek üzereler Lewistown'un kuzeyindeki gemiler

Anladım, dedi Jack Bohlen kendi kendine. Mikrofonunu kaptı ve konuştu, "Yee Şirketi tamir gemisi belirttiğiniz 4.650C3 noktasına çok yakın ve hemen çağrınızı yanıtlamaya hazır, iki üç dakika içinde orada olacağım." Helikopterin rotasını güneye çeviriverdi ve McAuliffin öfkeleneceği düşüncesinin verdiği hazla çiftlikten uzaklaşmaya başladı. Hiç kimse Çöladamları'nı büyük çiftlik sahiplerinden daha fazla kullanmıyordu. Çok yoksul göçebe yerliler, çiftliklerde su, yemek ve tıbbi yardım hatta bazen sadece eski usul sadaka karşılığında çalıştırılıyordu ve hiçbir şey başarılı sütçüleri, topraklarını kendilerine mal eden Çöladamları'ndan daha fazla delirtmiyordu.

Başka bir helikopter cevap veriyordu şimdi. Pilot, "Lewistown'ın dışında, 4.78995 noktasındayım ve mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalışacağım. Elli galon suyum var," dedi. Kimliğini bildirerek bağlantıyı kapadı.

Süt çiftliği inekleriyle birlikte artık kuzeyde kalmıştı ve Jack Bohlen bir kez daha açık çöle gözlerini dikmiş, Çöladamları grubunun izlerini arıyordu. İşte, gerçekten oradalardı. Beş kişi, küçük bir kayalığın gölgesindeydi. Hareketsiz yatıyordu. Büyük olasılıkla çoktan ölmüşlerdi. Gök yüzünde kayıp duran BM uydusu yerlerini tespit etmiş ama yardım edememişti. Yol göstericileri güçsüzdü. Onlara yardım edebilecek olan bizler neyi umursuyoruz? diye düşündü Jack. Çöladamları bir şekilde ölüyor ve geride kalanlar, her geçen yılın ardından biraz daha sefilleşip

umutsuzluğa düşüyordu. Adamlar, BM'nin himayesi altındaydılar ve korunuyorlardı. Bu nasıl korunmaysa, diye düşündü Jack.

Solup giden bir ırk için ne yapılabilirdi? Mars'ın yerli halkı için zamanı, 60'larda ilk Sovyet gemisinin televizyon kameralarıyla birlikte gökyüzünde belirmesinden çok daha önce tükenmişti. Hiçbir insan grubu onları yok etmek için komplo kurmamıştı, çünkü buna gerek kalmamıştı. İlk başlarda muazzam bir merak kaynağı olmuşlardı. Çünkü onlar, uğruna milyarlar harcanan Mars'a ulaşma projelerinin sonucunda elde edilen keşiflerdi. Onlar dünyadışı bir ırktı.

Helikopteri kum düzlüğün üzerine, Çöladamları grubuna yakın bir yere indirdi, pervaneleri durdurdu, kapıyı açtı ve aşağıya atladı.

Kum üzerinde hareketsiz yatan Çöladamları'na doğru yürürken sıcak sabah güneşi yüzüne çarpıyordu. Yaşıyorlardı, gözlerini açmış onu seyrediyorlardı.

"Yağmurlar, benden, size değerli kişiliklerinizin üzerine yağıyor," diye seslendi adamlara. Bu Çöladamı diline uygun bir selamlamaydı.

Onlara doğru yaklaştığında topluluğun yaşlı bir çift, şüphesiz kan koca olan genç bir adam ve kadınla onların bebeklerinden oluştuğunu gördü. Büyük olasılıkla su ya da yiyecek bulmak için koca çölü tek başlarına yürüyerek geçmeye çalışan bir aile; belki de yaşamalarını sağlayan vaha kurumuştu. Uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkmak kararı, Çöladamları'nın içinde bulundukları kötü durumun tipik bir örneğiydi. Daha ileriye gitmekten aciz bir halde önünde yatıyorlardı işte; kurumuş bitki yığınlarına benzer bir şekilde solup gitmişlerdi ve BM uydusu yerlerini saptamasaydı kısa süre sonra ölüp gideceklerdi.

Genç Çöladamı erkeği yavaşça ayağa kalkmaya çalışarak diz çöktü ve zayıf, titreyen sesiyle konuştu, "Sızın harika varlığınızdan yağan yağmurlar bizi çevreleyip yemden canlandırıyor, bayım."

Jack Bohlen matarasını yavaşça genç Çöladamı'na doğru attı. Genç Çöladamı, mataranın kapağını açarak sırt üstü uzamış bekleyen yaşlı çifte uzattı. Yaşlı kadın matarayı aldı ve içti.

Değişiklik hemen fark edilmişti. Kadının gözlerindeki ölümün çamurlu gri rengi değişmiş ve sanki bir anda hayata geri dönmüştü.

"Yumurta kabuklarımızı doldurabilir miyiz?" diye Jack'e sordu genç Çöladamı erkeği. Kumun üzerine birkaç paka yumurtası atılmıştı ve Jack'in

gördüğü kadarıyla bu açık renkli kutsal kabuklar tamamen boştu. Çöladamları, suyu bu kabuklarla taşıyorlardı; teknik yetenekleri o kadar azdı ki toprak çömlekler bile yapamıyorlardı. Ama ataları muazzam bir kanal sistemi inşa etmişti.

"Elbette," dedi. "Bol miktarda suyla gelmekte olan bir gemi daha var." Helikoptere dönüp sefer tasını aldı ve genç Çöladamı'na verdi. "Yiyecek," diye açıkladı. Sanki onlar bilmiyorlarmış gibi. Yaşlı çift daha şimdiden ayağa kalkmış ve ellerini sefertasına doğru uzatmışlardı.

Jack'in arkasında, inmekte olan ikinci helikopterin gürültüsü yükseldi, iki kişilik, büyük bir helikopterdi ve yere inmiş pervanelerini yavaşlatıyordu.

Pilot, aşağıya seslendi, "Bana ihtiyacınız var mı? Eğer yoksa ben gideyim."

"Onlara yetecek kadar suyum yok," dedi Jack.

"Tamam," dedi pilot ve pervanelerini durdurdu. Beş galonluk bir kutu taşıyarak aşağıya atladı. "Bunu alabilirler."

Jack ve pilot, Çöladamları'nın yumurta kabuklarını suyla doldurmalarını seyrettiler. Yanlarında taşıdıkları çok fazla şey yoktu - her birinde birer kılıf dolusu zehirli ok, birer hayvan vardı; her iki kadında da birer havan bloğu, kadınlar yanlarında, avladıkları hayvanların etlerini veya tahılları hazırladıkları havan blokları olmadan tam kadın sayılmazlardı. Ve yanlarında birkaç tane sigara vardı.

"Yolcum," diye Jack'in kulağına fısıldadı genç pilot, "BM'nin bizi bu şekilde durmaya zorlayabiliyor olmasından pek hoşnut değil. Ama o, BM'nin yukarıda bir uydusu olduğunun ve durup durmadığımızı kontrol ettiklerinin farkında değil. Eğer durmazsak çok büyük para cezası var."

Jack döndü ve park etmiş helikopterin içine baktı. Aksi bir ifadeyle dik dik bakan ve beş Çöladamı'yla hiç ilgilenmeyen, kabak kafalı, iyi beslenmiş, halinden memnun görünen bir adamın içeride oturduğunu gördü.

"Yasalara uymak zorundasın," dedi pilot, savunmaya geçen bir sesle. "Cezayı ödeyecek kişi ben olacaktım."

Jack, gemiye doğru yürüyerek, içeride oturan kabak kafalı iriyarı adama seslendi. "Beş insanın hayatını kurtardığını bilmek seni mutlu etmiyor mu?"

Kabak kafalı adam Jack'e baktı ve konuştu, "Beş zenci demek istiyorsun herhalde. Onları kurtarmayı ben istemedim. Sen istemiş miydin?"

"Evet, istemiştim," dedi Jack, "Ve bunu yapmaya devam etmek niyetindeyim."

'Devam et, niyetini bozma," dedi kabak kafalı adam, suratı kızararak. Jack'in helikopterine bakıp üzerindeki işaretleri okudu. "Seni nereye getirdiğine bir bak."

Genç pilot, hızla Jack'in yanına geldi, "Konuştuğun adam Arnie'dır. Arnie Kott. Artık gidebiliriz, Arnie," diye seslendi.

Yukarı tırmanarak helikopterin içinde kayboldu ve pervaneler bir kez daha dönmeye başladı.

Helikopter yükseldi ve Jack'i beş Çöladamı'nın yanında dikilirken bıraktı. Çöladamları susuzluklarını gidermiş, sefer tasındaki yemekleri yemeye başlamışlardı. Boş su kutusu bir kenara atılmış duruyordu. Yumurta kabukları doldurulmuş ve kapatılmıştı. Çöladamları helikopterin gidişine bakmalar Jack'le bile ilgilenmiyor, aralarında kendi diyalektleriyle mırıldanıyorlardı.

"Yolculuk nereye?" diye sordu Jack.

Genç Çöladamı, güneyde, çok uzaklardaki bir vahanın ismi söyledi.

"Başarabileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sordu Jack. Ve yaşlı çifti işaret etti. "Ya onlar?"

"Evet, bayım," diye yanıtladı genç Çöladamı. "Sizin ve diğer bayın verdiği yiyecek ve suyla, artık yapabiliriz."

Başarıp başaramayacaklarını merak ediyorum, diye düşündü Jack kendi kendine. Bunun olanaksız olduğunu bilseler dahi şüphesiz yine de böyle konuşacaklardı. Irksal kibir, sanırım.

"Bayım," dedi genç Çöladamı, "durduğunuz için size bir armağan vereceğiz." Elindeki şeyi Jack'e uzattı.

Durumları o kadar kötüydü ki, adam kendisine verebilecekleri bir şeyleri olduğuna inanmadı. Yine de elini uzattı ve genç Çöladamı, Jack'in eline küçük, soğuk, kararmış kummuş, ağaç köküne benzeyen bir şey koydu.

"Bu bir su cadısıdır," dedi Çöladamı. "Bayım, bu size su sağlayacaktır, hayatın kaynağını, ihtiyaç duyduğunuz herhangi bir zamanda."

"Bu size yardım edemedi, değil mi?" dedi Jack.

Genç Çöladamı, kurnaz bir gülümsemeyle konuştu, "Yardım etti, bayım. Sizi getirdi."

"Bu olmadan siz ne yapacaksınız?"

"Bizde bir tane daha var, bayım," dedi. "Biz, su cadılarını biçimlendiririz." Ve yaşlı çifti gösterdi. "Onlar otoritedir."

Jack, daha dikkatli incelediğinde su cadısının bir ağzı, belli belirsiz kol ve bacakları olduğunu gördü. Bir zamanlar yaşamış ve artık bir şekilde mumyalaştırılmış bir çeşit yaratıktı, Jack belli belirsiz organları yavaş yavaş anlamaya başladı, çizilmiş bacakları, kulakları . . . birdenbire ürperiverdi. Su cadısının yüzü tuhaf bir insan yüzüydü. Sanki yardım çağırmak için haykırırken öldürülmüş gibi acı çeken insansı bir yüz hatlarına sahipti.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu genç Çöladamı'na.

"Kural olarak, Biri su istediği zaman su cadısının üzerine işer ve cadı yaşama geri döner. Ama artık böyle yapmıyoruz, Bayım; çünkü sizin gibi baylardan, işemenin yanlış bir şey olduğunu öğrendik. Artık biz de üzerine işemek yerine tükürüyoruz ve o da bunu duyuyor, nerdeyse mükemmel bir şekilde. Bu onu uyandırıyor, gözlerini açıyor, etrafına bakınıyor ve ardından ağzını açarak suyu kendine çağırıyor. Sizinle, diğer bayla, içeride oturup aşağıya inmeyen şişman ve kafasında saç olmayan bayla yaptığı gibi."

"O bay çok güçlü bir baydır," dedi Jack. "Su tesisatçıları sendikası yerleşiminin hükümdarıdır ve bütün Lewistown'un sahibidir."

"Olabilir," dedi genç Çöladamı. "Eğer öyleyse Lewistown'da durmayacağız çünkü o saçsız bayın bizden hoşlanmadığını anladık. Bize verdiği suyun karşılığında ona su cadısı vermedik çünkü o aslında bize su vermek istemedi. Suyu kalbiyle değil yalnızca elleriyle vermişti."

Jack, Çöladamları'nı hoşça kalın dedi ve dönüp helikopterine bindi. Bir dakika sonra, yükselmişti ve aşağıda Çöladamları ciddiyet içinde ona el sallıyorlardı.

Su cadısını David'e vereceğim, diye karar verdi Halta eve gittiğim zaman. Üzerine işeyebilir veya tükürebilir, nasıl isterse, bu onun bileceği işti.

1

- Bu ithaf, kitabın 1981 yılı, dördüncü Amerika baskısında, "mark ve jodie için" şeklindedir. Ancak biyografisinde de görüldüğü gibi karmaşık

evlilik yaşamı PKD'ye nerdeyse her yeni baskıda yeni bir ithaf şansı doğurmuş olabilir, yhn

2

Phmobarbital Uyuşturucu ve yatıştırıcı ilaç olarak kullanılan kristalize beyaz bir toz. phenvl-ethvl-barbıturıc asit yhn.

3

Almanca "Lütfen, bayım", yhn.

4

Franklin D(elano) Roosevelt: (d. 30 Ocak 1882, NY; ö. 12 Nisan 1945, Georgia) ABD'nin 32. başkanı, lakabı FDR, Roosevelt, ülke tarihinde dört kez üst üste seçilen 1933 - 1945) tek başkan. Federal Hükümetin yetkilerini kullanarak Büyük Bunalım'ın etkilerini yok edip ekonomik ve toplumsal kalkınmayı amaçlayan 'New Deal' adlı reform programını uygulamış, II. Dünya Savaşı sırasında üç büyük müttefik liderinden biri olarak önemli bir rol oynamıştır. Savaş sonrası donemde barışın korunmasının güvencesi olarak gördüğü Birleşmiş Milletler'in, kuruluş sözleşmesini hazırlamak için 25 Nisan 1945’te San Francisco'da toplanacak konferansa katılmaya hazırlandığı sırada ağır bir beyin kanaması geçirerek oldu yhn

üç

Norbert Steiner, işe istediği gibi gidip gelme özgürlüğüne sahipti, çünkü kendi işini yapıyordu. Bunchewood Parkı'nın dışındaki küçük demir bir binada tamamıyla doğal bitki ve minerallerden hazırlanan, hiçbir koruyucu ya da kimyasal madde veya organik olmayan katkılar içermeyen sağlık besinleri üretiyordu. Bunchewood Parkı'ndaki bir firma onun ürünlerini profesyonel tip kutular, kartonlar ve zarflarla paketliyor, Steiner de aracıyla Mars'ta dolaşarak onları doğrudan müşterilerine satıyordu.

Kârı çok iyiydi, çünkü rekabet ettiği kimse yoktu; Mars'taki tek sağlık besini işini o yapıyordu.

Ayrıca yan işleri de vardı. Dünya'dan yer mantarı, kaz ciğeri, havyar, kanguru kuyruğu çorbası, mavi Danimarka peyniri, tütsülenmiş istiridye, bıldırcın yumurtası gibi lezzetli yiyecekler de ithal ediyordu; Mars'ta, bunların hepsi, BM'nin kolonileri kendi besinleriyle yetinmeye zorlama çabası yüzünden yasa dışıydı. BM besin uzmanları, bulaşan zararlı radyasyon nedeniyle uzayda besin taşınmasının güvenli olmadığını açıklamışlardı, ama Steiner biliyordu ki gerçek neden, adamların bir savaş durumunda kolonilerin, Yuva'ya geri dönme isteğinden korkmalarıydı. Böyle bir durumda besin taşımacılığı sona erer ve koloniler kendi besinlerini elde edemedikleri için kısa sürede açlık yüzünden ortadan kalkabilirlerdi.

Steiner, adamların nedenlerini doğru bulduğu halde aslında onaylamak istemiyordu. İthal edilen birkaç kutu Fransız yer mantarı, inek sahiplerinin süt üretmelerine ya da domuz ve koyun sahiplerinin çiftlikleriyle uğraşmalarına engel olamazdı herhalde. Bazı bölgelerde kavanozu yirmi dolara havyar satılsa bile elma, şeftali ve kayısı ağaçları yine dikilerek, sulanacak ve budanacaktı.

Steiner, o sırada Manila ve F.D.R Dağları'nın boş arazileri arasında bir yere, adamın Çöladamları'na inşa ettirdiği bir alana önceki gece dönmüş olan, kendi kendini yönlendırebılen bir gemiyi kontrol ediyordu. Gemi, Türklere özgü bir pasta olan helva kutularıyla doluydu. Helva iyi satıyordu, özellikle Yeni İsrail'de ve Steiner kutuların zarar görüp görmediklerini incelerken kutu başına en azından beş dolar fiyat biçti. Üstelik Lewistown'daki yaşlı Arnie Kott, önüne uzattığı bütün tatlıları, peynirleri ve her tür konserve balığı, Kanada'nın tütsülenmiş domuz yağını söylemeye bile gerek yoktu, satın alırdı. Aslında Arnie Kott onun en iyi müşterisiydi.

Küçük ve özel yasadışı iniş alanı, Steiner'ın şu anda bulunduğu deponun görüş alanı içindeydi. İniş alanında dün gece gelen roket duruyordu; Steiner'ın teknisyeni - ki Steiner'ın kendisinin herhangi bir şeyi bile onarabilme yeteneği yoktu - roketi, Manila'ya dönüş seferi için hazırlamakla meşguldü. Roket küçüktü, sadece yirmi beş fit uzunluğunda ama İsveç yapımı ve oldukça sağlamdı. Yukarıda, parlak kırmızı Mars güneşi, çevrelerindeki sıra dağların uzun gölgelerini etrafa yayıyordu, Steiner, deposunu ısıtmak için bir gaz sobası yakmıştı. Steiner'ın deponun penceresinden baktığını gören teknisyen başım sallayarak roketin dönüş seferine hazır olduğunu söyledi; bunun üzerine Steiner elindeki helva kutularını yere bıraktı. El arabasını iterek yüklenecek malları, deponun kapısına, oradan da dışarıya, taşlık zemine taşıdı.

"Elli kilodan ağır görünüyorlar," diye konuştu teknisyen,

Steiner el arabasıyla yaklaşırken.

"Çok hafif kutular," diye yanıtladı Steiner. İçlerinde, Filipinler'de işlenerek esrar yapılan bir çeşit kuru ot vardı. Sıradan Virginia tütünü karışımıyla içilirdi ve Birleşik Devletlerde korkunç yüksek bir fiyata satılıyordu. Steiner bu şeyi hiç denememişti; ona göre fiziksel ve ahlaki sağlık önemliydi - kendi sağlık besinlerine güvenir, ne sigara ne de alkol kullanırdı.

Otto ile birlikte roketi yükleyip kapattılar ve Otto kılavuz sisteminin zaman ayarını yaptı. Birkaç gün içinde Yuva'da, Manila'daki Jose Pesquito, kargoyu teslim alıp, gönderilen formu inceledikten sonra, dönüş yolculuğunda göndermek üzere, Steiner'ın gereksinimlerini hazırlayacaktı.

"Geri dönerken beni de bırakır mısın?" diye sordu Otto.

"Önce Yeni İsrail'e gidiyorum," dedi Steiner.

"Sorun değil bol bol vaktim var."

Otto Zitte, bir zamanlar kendi karaborsa işini yürütürdü; bunun dışında elektronik aletlerle de ilgilenirdi, Dünya ve Mars arasında işleyen yasal taşıyıcılardan kaçırılarak, dışarıdan getirilmiş çok hassas ve küçük elektronik parçalar satardı. Ve ilk oluşum zamanlarında daktilo, fotoğraf makinesi, teyp, viski gibi malları da karaborsa ithal etmeye çalıştı ama rekabet, onu bu işin dışında bırakmıştı. Yaşamın bu tür gereksinimlerinin ticareti, büyük sermayeye ve kendi taşıma sistemlerine sahip olan karaborsacılar tarafından ele geçirilmişti. Otto'nun yapmak istediği iş bu

değildi. O tamirci olmak istiyordu; aslında Mars'a bu amaçla gelmişti ama tamirat işinin Steiner'ın komşusu Jack Bohlen'in çalıştığı Yee Şirketi gibi iki üç firma tarafından tekelleştirildiğini bilmiyordu. Otto, yetenek testlerine girmiş ama yeterince iyi bulunamamıştı. Bu yüzden Mars'taki birinci yılının ardından Steiner için çalışmaya ve kendi küçük itnal ışını yürütmeye başlamıştı. Bu durum aslında onun için utandırıcıydı ama on azından yoldu, kolonilerin çalışma gruplarından birinde işçilik yapmıyordu

Otto ve Steiner depoya yürürlerken Steiner konuştu. "Sürekli olarak iş yaptığım halde şu İsraillilere dayanamıyorum Hiç doğal değiller, barakalardaki yaşayış biçimleri, her zaman meyve ağaçları, portakal, limon ekmeye çalışmaları, bilirsin işte. Burada herkesten avantajlılar, çünkü gerideki Yuva'da, neredeyse bizim burada yaşadığımız gibi yaşıyorlardı, çölde ve hiçbir doğal kaynak olmadan."

"Doğru," dedi Otto. "Ama haklarını teslim etmelisin, insanı gerçekten de zorluyorlar. Hiç tembel değiller."

"Sadece bu değil," diye devam etti Steiner, "temiz saymadıkları etten ne kadar çok satın aldıklarına baksana. Hiçbiri diyet kurallarına uymuyor."

"İyi o zaman, eğer senden tütsülenmiş istiridye satın almalarını istemiyorsan, sen de satma."

"Bu onların işi, benim değil."

Yeni İsrail'e gitmek için adamın bir nedeni daha vardı, Otto'nun bile bilmediği bir neden. Steiner”in oğullarında biri orada, 'anormal çocuklar' adı verilen özel bir kampta yaşıyordu. Bu, Devlet Okulu'nda eğitilemeyen, diğer çocuklardan fiziksel ya da psikolojik olarak farklılık gösteren çocuklar için kullanılan bir terimdi. Steiner'ın oğlu otistikti ve kamptaki eğitimci üç yıldır onunla uğraşıyor, içinde doğduğu insan kültürüyle iletişim kurabilmesine çalışıyordu.

Otistik bir çocuğa sahip olmak, özel bir utançtı, çünkü psikologlar, bu durumun, anne babadan gelen bir kusurdan, genellikle de içe kapanık[1] bir yapıdan kaynaklandığına inanıyorlardı. On yaşındaki Manfred Steiner, hayatında tek kelime bile etmemişti. Parmak ucunda yürür, insanlardan, dikenleri varmış ve tehlikeliymişlercesine kaçardı. Fiziksel olarak sağlıklı, sarışın bir çocuktu ve ilk yıl, Steiner'lar ona sahip olmaktan mutluydular. Ama şimdi - hatta B-G Kampı'ndaki eğitimci bile, çocuk için çok az ümit vaadedebiliyordu. Ve üstelik eğitimci daima iyimserdi; bu o kadının işiydi.

"Bütün gün Yeni İsrail'de kalabilirim," dedi Steiner, Otto'yla birlikte helva kutularını helikoptere yüklerlerken. "Orada bir sürü lanet yeri ziyaret etmeliyim ve bu saatler alıyor."

"Beni neden yanında istemiyorsun?" diye sordu Otto öfkeyle.

Steiner ayaklarını sürüdü, başını eğdi ve suçlu bir ifadeyle konuştu, "Yanlış anlıyorsun. Yol arkadaşlığı etmeni çok isterim ama- " Bir an Otto'ya doğruyu söylemeyi düşündü. "Seni traktör-otobüs terminaline kadar götürür ve orada indiririm tamam mı?" Kendini yorgun hissetti. B-G Kampı'na gittiğinde Manfred'i hep olduğu gibi bulacaktı, kimsenin gözünün içine bakmayan, sürekli etrafta gezinen, gergin, çocuktan çok tetikte bir hayvan ... Gitmek zor geliyordu, ama gitmeliydi.

Steiner, kafasında tüm suçu karısına atıyordu; Manfred bir bebekken, onunla asla konuşmaz ve ona sevgi göstermezdi. Bir kimyager olarak eğitilmişti, entelektüeldi ve bir anneye uygun olmayan gerçekçi bir davranış biçimine sahipti. Bebeği bir beyaz laboratuar faresiymiş gibi yıkayıp beslerdi. Onu temiz ve sağlıklı tutardı ama ona hiç şarkı söylemez, onunla gülmez, onunlayken pek lisan kullanmazdı. Böylece çocuk doğal olarak otistik olmuştu; başka ne yapabilirdi ki? Steiner bunu düşünürken kızgın hissetti. Diplomalı bir kadınla evlenmek için çok fazla bir bedeldi bu. Komşu Bohlenler'in oğlunu düşündü, bağırıyor ve koşuyordu - ama Silvia Bohlen'e bir bakın; harika bir anne ve kadındı, hayat dolu, fiziksel olarak çekici, *canlı*. Doğru; dediğini yaptıran, bencil biriydi. . . sahip olduklarına karşı fazla gelişmiş bir duyarlılığı vardı. Ama bu yüzden onu takdir ediyordu. Duygusal değildi, güçlüydü. Örneğin su sorununu ve davranışını ele alalım. Kendi su tankı, onların iki haftalık su stokunu sızdırsa bile, onu ağlatmak mümkün değildi. Steiner bunu düşünürken, acı acı gülümsedi. Silvia Bohlen bir an bile hüzünlenmemişti.

"Öyleyse beni otobüs terminalinde indir," dedi Otto.

"İyi, böylece o İsraillilere de katlanmak zorunda da kalmazsın," dedi Steiner, biraz rahatlamıştı.

"Sana söyledim, Norbert, onlara aldırmıyorum," diye devam etti Otto adama bakarak.

Birlikte helikoptere bindiler ve Steiner kontrol panelinin başına oturarak motoru çalıştırdı. Otto'ya daha fazla bir şey söylemedi.

Helikopterini Yeni İsrail'in kuzeyindeki Weizmann Alanı'na indirdiğinde, Steiner, İsrailliler hakkında kötü konuştuğu için kendini suçlu hissetti. Bunu sadece Otto'nun onunla gelmesini engellemek için yapmıştı, ama yaptığı hiç de doğru değildi; kendi otantik düşünceleriyle ters düşüyordu. Utanç, dedi içinden. Böyle konuşmasının nedeni buydu; B-G Kampı'ndaki özürlü oğlu yüzünden duyduğu utanç . . . nasıl da güçlü bir duyguydu bu, insana her şeyi söyletebilirdi.

İsrailliler olmasa oğluna kimse bakmazdı. Dünya'daki bir sürü olanağa karşın, Mars'ta anormal çocuklar için başka hiçbir yer yoktu. Ve Manfred'in oradaki bakım bedeli sadece bir formalite olarak, çok çok ucuzdu. Helikopterinden indiğinde Steiner'ın suçluluğu, İsrailliler'le nasıl yüzleşeceğini merak ederek büyüdü. Tanrı korusun, onun aklından geçenleri okuyabiliyor olabilirlerdi; o başka bir yerdeyken, bir şekilde söylediklerini sezebilirlerdi.

Buna rağmen, İsrailli alan personeli onu kibarca selamladığında, duyduğu suçluluk kayboldu ve bir daha da ortaya çıkmadı. Ağır çantalarını sürükleyerek, yolcuları iş merkezine götürmek için bekleyen traktör-otobüsün park ettiği alana doğru yürüdü.

Oğluna hiçbir hediye getirmediğini fark ettiğinde, çoktan otobüse binmiş ve kendini rahat hissetmeye başlamıştı bile. Eğitimci Bayan Milch, ona, her seferinde babası gittikten sonra çocuğun hatırlayacağı bir hediye getirmesini tembihlerdi. Bir yerlerde inmeliyim, dedi Steiner kendi kendine. Bir oyuncak almalıyım ya da bir oyun. B-G Kampı'ndaki çocuğunu ziyaret eden ebeveynlerden Bayan Esterhazy diye birinin, Yeni İsrail'de bir hediye dükkânı işlettiğini hatırladı. Orada inmeliydi; Bayan Esterhazy, Manfred'i görmüştü ve genelde anormal çocuklardan anlardı. Kadın ona ne vereceğini bilirdi, üstelik çocuk kaç yaşında? gibi can sıkıcı sorular da sormazdı.

Hediye dükkânına en yakın durakta inerek, kaldırım boyunca yürüdü ve çevredeki iyi korunan küçük dükkânlara, ofislere keyifle baktı. Yeni İsrail, birçok yönüyle ona geride bıraktığı Yuva'yı hatırlatıyordu; Bunchewood Parkı ya da Lewistown'dan daha çok gerçek bir kente benziyordu. Etrafta işine yetişmek için koşuşturan bir sürü insan vardı. Steiner bu ticaret ve etkinlik ortamında sarhoşa dönmüştü.

Modern bir görüntüsü ve eğimli camları olan hediye dükkânına geldi. Vitrinde büyüyen Mars çalısını saymazsak, burası Berlin'in merkezindeki bir dükkân olabilirdi. İçeri girdiğinde, Bayan Esterhazy'yi tezgâhın yanında,

tanıdığını belli eden bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu. Bayan Esterhazy, kırklarının başında, koyu renk saçlı, çekici biriydi; daima iyi giyinir, zinde ve akıllı görünürdü. Herkes Bayan Esterhazy'nin toplumsal olaylar ve politikada çok aktif olduğunu bilirdi, kadın sürekli mektuplar yazarak bir komiteden dikerine koştururdu.

Bayan Esterhazy'nin B-G Kampı'nda bir çocuğu olduğu sırdı; sadece bazı ebeveynler ve şüphesiz kamp çalışanları tarafından bilinirdi. Doğmadan önce gama ışınlarına maruz kaldığı için korkunç fiziksel kusurları olan, çok küçük, uç yaşında bir çocuktu. Steiner, onu sadece bir kez görmüştü. B-G Kampı'nda bir sürü anormal çocuk vardı; nasıl görünürlerse görünsünler, adam onları kabullenmişti. Başlangıçta, Esterhazy'nin çocuğu adamı ürkütmüştü; öylesine küçük ve büzülmüştü ki, bir lemurinki gibi koskocaman gözleri vardı. Sanki bir su dünyasına uyacak biçimde yapılmış perdeli parmaklara sahipti. Onun kendi algıları çerçevesinde şaşırtıcı derecede hassas olduğunu hissediyordu; adamı derin bir yoğunluk içinde incelemişti, adamın kendisine rağmen, genelde asla erişilemeyen derinliklerine kadar inmiş görünüyordu . . . çocuk adamın derinliklerine bir şekilde ulaşıp sırlarını sondajlamıştı ve ardından kendini geriye çekip bulduğu şeylerin temel alarak adamı kabul etmişti.

Norbert, çocuğun bir Marslı olduğundan şüpheleniyordu, Bayan Esterhazy ile kocası olmayan bir adamdan doğduğundan, çünkü kadının uzun zamandır bir kocası yoktu. Bu gerçeği onunla yaptığı bir konuşmada öğrenmişti; kadın bu durumu sakin bir şekilde anlatıp fazla açıklama yapmamıştı. Kadın uzun yıllar önce boşanmıştı. Besbelliydi ki, B-G Kampı'ndaki çocuk, evlilik dışı doğmuştu, ama Bayan Esterhazy, birçok modern kadın gibi, bunu bir utanç olarak kabul etmemişti. Steiner onun bu yaklaşımına katılıyordu.

Ağır çantalarını yere bırakan Steiner konuştu, "Ne kadar şirin küçük bir dükkânınız var Bayan Esterhazy."

"Teşekkür ederim," dedi kadın tezgâhın arkasından çıkıp ilerleyerek. "Sizin için ne yapabilirim Bay Steiner? Buraya bana yoğurt ya da buğday tohumu mu satmaya geldiniz?" Koyu renk gözleri parıldıyordu.

"Manfred için bir hediyeye ihtiyacım var," dedi Steiner.

Kadının yüzünde yumuşak ve şefkatli bir ifade belirdi. "Anladım. Pekâlâ-" Adamdan uzaklaşarak raflardan birine yöneldi. "Önceki gün B-G'ye

gittiğimde, oğlunuzu gördüm. Hiç müziğe karşı ilgi gösterdi mi? Otistik çocuklar genellikle müziği sever."

"Resimle ilgileniyor. Sürekli resim yapıyor."

Kadın, eline, küçük, flüt benzeri bir enstrüman aldı. "Bu yerli yapımı. Ve çok da iyi yapılmıştır." Adama uzattı.

"Evet," dedi adam. "Bunu alıyorum."

"Bayan Milch, müziği B-G'deki otistik çocuklara ulaşmak için bir yöntem olarak kullanıyor," diye açıkladı Bayan Esterhazy tahta flütü paketlemeye giderken. "Özellikle de dansı," Sonra bir an durakladı. "Bay Steiner, ardımızda bıraktığımız Yuva'daki politik ortamla yoğun temaslarım olduğunu biliyorsunuz. Bir söylentiye göre BM-" Benzi soldu, sesini alçalttı. "Bunun size acı verecek olmasından nefret ediyorum Bay Steiner, ama eğer biraz doğruluk payı varsa, ki kesinlikle öyle görünüyor ..."

"Devam edin." Ama adam, o anda oraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Evet, Bayan Esterhazy önemli olaylarla temas içindeydi ve daha başka bir şey hissetmeden, sadece bunu bilmek bile, rahatsız olmasına yol açıyordu.

Bayan Esterhazy konuştu, "Şu anda BM'de anormal çocuklarla ilgili tartışmalar varmış." Sesi titredi. "Görüşmeler B-G Kampı'nın kapanmasını öngörüyormuş."

Ancak birkaç saniye sonra konuşabildi adam. "Ama neden[7]" Kadına bakakalmıştı.

"Korkuyorlar - çünkü koloni gezegenlerinde 'Kusurlu Nesil' dedikleri şeyi görmek istemiyorlar. Irkı saf tutmak istiyorlar Bunu anlayabiliyor musunuz? Ben anlayabiliyorum ama onlara katılmıyorum. Büyük olasılıkla kendi çocuğum yüzünden Hayır, onlara katılmıyorum. Onlar, ardımızdaki Yuva'daki anormal çocuklar için endişelenmiyorlar çünkü, bizim için duydukları şiddetli istekleri onlar için duymuyorlar. Bizim hakkımızdaki ideallerini ve endişelerini anlamalısınız . . . Ailenizle birlikte buraya göç etmeden önce nasıl hissettiğinizi hatırlıyor musunuz? Dünya'da, Mars'taki anormal çocukların varlığını. Dünya'nın temel problemlerinden birinin geleceğe aktarıldığına dair bir işaret olarak görüyorlar çünkü onlara göre *biz,* geleceğiz ve-"

Steiner kadının sözünü kesti. "Bundan emin misiniz?"

"Eminim." Adamın yüzüne baktı, çenesi yukarıda, zeki gözleriyle sakin. "Çok dikkatli olamayız; eğer B-G Kampı'nı kapatırlarsa bu korkunç olur ve-" Sözünü tamamlamadı. Adam, kadının gözlerinde söylenemez bir şeyler okudu. Anormal çocuklar, kendi çocuğu ve onunki, bilimsel, acısız bir yolla öldürüleceklerdi. Bunu mu kastetmişti?

"Söyleyin," dedi.

"Çocuklar uyutulacaklar."

"Öldürülecekler demek istiyorsunuz."

"Ah," dedi kadın, "bundan nasıl böyle bahsedebiliyorsunuz - hiç umursamıyormuş gibi?" Kadın korkuyla adama baktı.

"Tanrım," dedi adam keskin bir acıyla. "Eğer bu doğruysa-" Ama kadına inanmıyordu. Çünkü belki de inanmak istemiyordu? Çünkü çok korkunçtu? Hayır, diye düşündü. Çünkü, kadının içgüdülerine, onun gerçeklik duyularına güvenmiyordu; o sadece yalan yanlış bir isterik dedikodu duymuştu. Belki de bu, B-G'yi ve oradaki çocukları bir şekilde etkileyen bir şey için uydurulmuştu. Ama onlar - anormal çocukların anne-babaları - daima böylesi şüpheler altında yaşarlardı. Genellikle alışılmamış miktarda gama radyasyonu bulaşması olaylarında, testislerin düzeltilebildiği, hem anne-babanın hem de dölün mecburi sterilizasyonu hakkında şeyler de okumuşlardı.

"BM'de bu yasayı hazırlayanlar kim?" diye sordu.

"Gezegen İçi Sağlık ve Refah Komitesi'nin yasa hazırlayan altı üyesi var." Yazmaya başladı. "İşte adları. Şimdi Bay Steiner, sizden istediğimiz, bu adamlara birer mektup yazmanız ve tanıdığınız herhangi binlerine-"

Adam güçlükle dinledi. Flütün parasını ödedi, teşekkür etti, katlanmış kâğıt parçasını aldı ve hediye dükkânından dışarıya çıktı.

Allah kahretsin, oraya hiç girmemiş olmayı ne kadar çok isterdi! Böyle hikâyeler anlatmak kadının hoşuna mı gidiyordu acaba? Dünyada toplumsal konularla hiçbir ilgisi olmaması gereken orta yaşlı kadınların anlattığı kocakarı hikâyeleri dışında da yeterince sorun yok muydu zaten?

Ama içinden bir ses, kadının haklı olabileceğini söylüyordu. Bununla yüzleşmeliydi. Ağır çantalarını sımsıkı kavrayarak, kafası karışmış, korkmuş bir halde yürümeye devam etti; B-G Kampı'na ve kendisini

bekleyen oğluna doğru aceleyle giderken, yanından geçtiği, yeni açılan küçük dükkânların zar zor farkına varabiliyordu.

Ben-Gurion' Kampı'nın büyük, cam kubbeli solaryumundan içeri girdiğinde, genç, sarı saçlı Bayan Milch, üzerine kil ve boya damlamış önlüğü ve sandaletleriyle, heyecanlı bir ifade

1. (David) Ben Gurion : (d. Ekim 1886, Polonya; ö. 1 Aralık 1973) Mayıs 1948'de BM Genel Kurulu'nun karan uyarınca ve ABD ile SSCB'nin desteğiyle kurulan İsraİl Devleti nin ilk başbakanı, yhn.

içinde kaşlarını çatmış karşısında duruyordu Başını salladı ve adama doğru yaklaşırken yüzüne düşmüş saçlarını geriye attı "Merhaba Bay Steiner. Ne gün ama. İki yeni çocuk geldi, bir tanesi korkunç yaramaz."

"Bayan Milch," dedi adam, "az önce dükkânına uğradığımda Bayan Esterhazy ile konuşuyordum-"

"Size BM'deki şu sözde yasadan bahsetti?" Bayan Milch yorgun görünüyordu. "Evet, öyle bir yasa var. Bunu nasıl başardığını hiç bilmiyorum ama Ann, her türlü yeni haber kırıntısını bile öğreniyor. Eğer yapabilirseniz lütfen Manfred'e endişenizi belli etmeyin; zaten bugün yeni gelenler yüzünden çocuk biraz alt üst olmuş durumda." Bay Steiner'a, solaryumdan, oğlunu bulabilecekleri oyun odasına kadar yolu göstermek üzere koridor boyunca ilerlemeye başladı. Bay Steiner ona yetişmek için hızla yürüdü.

"Peki bu yasa hakkında biz ne yapabiliriz?" diye sordu adam, nefes nefese. Çantalarını bir yere bırakmıştı ve artık elinde sadece, Bayan Esterhazy'nin içine tahta flütü koyduğu kâğıt torbayı taşıyordu.

"Bir şey yapabilir miyiz, bilmiyorum," dedi Bayan Milch. Yavaşça kapıya doğru gitti ve açtı. Çocukların tiz ve yüksek sesleri, kulaklarına doğru saldırdı. "Doğal olarak, Yeni İsrail ve ardımızdaki Yuva'daki İsrail'deki yetkililer şiddetli protestolarda bulundu ve başka yöneticiler de. Ama bunların çoğu sır; yasanın kendisi de sır, paniğe yol açmamak için her şeyi gizlilikle yürütüyorlar. Çok hassas bir konu. Hiç kimse durumun gerçekten ne olduğunu ya da önemsenip önemsenmemesi gerektiğini bilmiyor." Bitkin ve nazik sesi, halsizleşiyormuş gibi yavaşladı. Ama sonra canlanıverdi. Eliyle adamın omzuna dokundu. "Sanırım B-G'yi kapatırlarsa yapacakları en kötü şey çocukları ardımızdaki Yuva'ya göndermek olacak; onları yok edecek kadar ileri gideceklerini sanmıyorum."

"Dünya'daki kamplara mı." dedi Steiner hızla.

"Haydi gidip Manfred'i bulalım," dedi Bayan Milch. "Tamam mı? Sanırım sizin bugün geleceğinizi biliyordu; bütün gün pencerenin kenarında dikildi, ama gerçi bu onun çok sık yaptığı bir şey."

Birden, kendisi de şaşırtarak, boğuk bir sesle haykırdı adam. "Belki de haklılar. İnsanlarla konuşamayan ve onlarla bir arada yaşayamayan bir çocuk ne işe yarar ki?"

Bayan Milch, uzun süre adama baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Asla bir işte çalışamayacak," diye devam etti Steiner. "Daima toplumun üzerine bir yük olacak, şimdi olduğu gibi. Gerçek bu değil mi?"

"Otistik çocuklar bizi hâlâ şaşırtıyor," dedi Bayan Milch. "Ne oldukları, nasıl bu hale geldikleri konusu ve yıllarca asla yanıt vermeden yaşadıktan sonra hiçbir görünür neden olmadan edindikleri zihinsel gelişme eğilimleriyle."

"Sanırım ben, bu yasaya pek karşı değilim," dedi Steiner. "Yeniden düşündükten sonra. İlk şoku atlattıktan sonra. Bu adil olabilir. Adil olacağını hissediyorum." Sesi titriyordu.

"Bunu Bayan Esterhazy'ye söylemediğinize sevindim çünkü gitmenize asla izin vermez, sizi kendi tarafına çekene dek konuşmalar yapardı." Büyük oyun odasının kapısını açık tutarak, "Manfred orada, köşede," dedi.

Oğlunu uzaktan gören Steiner, ona bakmayı hiçbir zaman bilemeyeceksin, diye düşündü. Geniş, biçimli başı, kıvırcık saçları, yakışıklı hatlar . . . Çocuk, eğilmiş, elinde tuttuğu bir nesneye özümsüyordu. Gözleri bazen maskaralıkla, bazen sevinç ve heyecanla parlayan yakışıklı bir çocuk ... Ve böylesi korkunç bir uyumsuzluk. Kendi kafasının içindeki, duyulmaz bir müzik eşliğinde dans ederek etrafta parmak uçlarında gezinirdi.

Onunla karşılaştırıldığında biz çok yavaş vuruyoruz, diye düşündü Steiner. O dans edip zıplarken biz salyangoz gibi sürünüyoruz, sanki yerçekimi bize gösterdiği etkiyi ona göstermiyor. O, yeni ve farklı bir tür atomdan yapılmış olabilir miydi[7]

"Selam Manny," dedi seslendi oğluna Steiner.

Çocuk ne başını kaldırdı ne de babasının varlığının farkında olduğuna dair bir belirti göstermedi, elindeki nesneyi incelemeyi sürdürdü.

Yasayı hazırlayanlara bir mektup yazıp, kampta bir çocuğum olduğunu ve buna rağmen onlarla aynı fikirde olduğumu söyleyeceğim, diye düşündü Steiner.

Kendi düşünceleri onu korkutuyordu.

Manfred'in öldürülmesi - bu düşünceyi itiraf etti. Bu haberleri duyması, Manfred'e olan nefretini açığa çıkarmıştı. Her şeyin neden gizli tutulduğunu şimdi anlıyorum; bu nefreti birçok insan taşıyor. İçlerindeki fark edilmemiş nefreti.

"Sana flüt yok, Manny" dedi Steiner. "Bunu neden sana vereyim ki? Senin hiç umurunda mı? Hayır!" Çocuk söylenenleri duyduğuna dair ne bir belirti gösterdi ne de başını kaldırdı. "Hiç," dedi Steiner. "Boşluk."

Steiner orada dikilirken, uzun boylu, ince yapılı Dr. Glaub, üzerinde beyaz önlüğüyle ona yaklaştı. Steiner, onu birdenbire fark ederek irkildi.

"Otizm hakkında yeni bir kuram var," dedi Dr. Glaub. "İsviçre, Berghölzlei'dan. Bunu sizinle tartışmak istedim çünkü oğlunuzla ilgili yeni bir yöntem öneriyor."

"Bundan şüpheliyim."

Dr. Glaub, adamı duymuyor gibiydi ve konuşmasına devam etti, "Otistik bireyin zaman duyumunda bir karışıklık olduğu varsayılır, yani çevresi yarışamayacağı kadar hızlıdır, gerçekte, çevresini tam olarak kavramakta yetersizdir, tıpkı nesnelerin görünemeyecek ve seslerin anlaşılamayacak kadar hızlı olduğu hızlandırılmış bir televizyon programıyla karşılaştığımızda bize olacağı gibi - Anlıyor musunuz?Uç derecede bir karmaşa. Şimdi, bu yeni kurama göre, otistik çocuk, yavaşlatılmış görüntülerin yansıtıldığı bir ekranla karşı karşıya kalacağı kapalı bir odaya almıyor. Ses ve görüntü öylesine yavaşlıyor ki, siz ve ben, hareketi algılayamıyor ve sesleri insan konuşması olarak anlayamıyoruz."

Steiner bitkin bir halde konuştu, "Etkileyici! Psikoterapide her zaman yeni bir şeyler vardır öyle değil mi?"

"Evet," dedi Dr. Glaub başım sallayarak. "Özellikle de İsviçre'de; zarar görmüş insanların, sıradan iletişim biçimlerini kullanamayan, izole olmuş bireylerin, dünyayı algılayışlarını anlamada çok başarılılar. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum."

Hâlâ başını sallayan Dr. Glaub, küçük kızıyla oturup kumaştan bir resim kitabını inceleyen kadına doğru yöneldi.

Fırtınadan önceki umut, diye düşündü Steiner. Dr. Glaub'un, Dünya'daki yetkililerin, B-G Kampı'nı her an kapatabileceklerinden haberi var mıydı acaba? İyi doktorun, alıkça bir saflıkla yürüttüğü çalışmalar . . . Kendi dünyasında mutludur herhalde.

Steiner, Dr. Glaub'un arkasından yürüyerek adamın kadınla yaptığı konuşmasında bir duraksama olana dek bekledi ve ardından konuştu, "Bu yeni kuramı biraz daha tartışmak isterim doktor "

"Evet, evet," dedi Dr. Glaub; kadın ve çocuğundan özür dileyerek Steiner'ı özel olarak konuşabilecekleri bir köşeye çekti. "Bu zaman oranları kavramı, her şeyin çok hızlı gerçekleştiği, iletişim kurmanın olanaksız olduğu bir dünyada, yorulmuş zihinlere bir kapı açabilir-"

Steiner doktorun sözünü kesti. "Kuramınızın işe yaradığını varsayın. Böyle bir bireye nasıl yardım edeceksiniz? Onu hayatının geri kalanı boyunca, yavaşlatılmış görüntülü ekranla, kapalı bir odaya mı alacaksınız? Sanırım doktor, burada hepiniz oyun oynuyorsunuz. Gerçeklikle yüzleşmiyorsunuz. Siz, B-G Kampı'ndaki herkes; öylesine iffetlisiniz ki. Kurnazlıktan öylesine uzaksınız ki. Ama dışarıdaki dünya, sandığınız gibi değil. Burası soylu ve idealistçe bir yer, ama hepiniz kendinizi kandırıyorsunuz. ve benim görüşüme göre anne babaları da kandırıyorsunuz, bunu söylediğim için beni bağışlayın. Şu yavaşlatılmış kapalı oda, sizin buradaki tutumunuzu ifade ediyor."

Dr. Glaub, yüzünde dikkatli bir ifadeyle, başını sallayarak dinliyordu. Steiner sözünü bitirdiğinde, "Burada, Dünya'dan, Westinghouse'dan gelen pratik bir donanımımız var," dedi. "Toplumdaki diğer insanlarla, ses yoluyla iletişim kurulması başarıldı ve Westinghouse, bizim için psikotik bireye yöneltilen - örneğin oğlunuz Manfred'e - mesajı alan, bir kayıt aleti tasarladı. Kayıt aleti, mesajı demir-oksit banda kaydedip daha yavaş bir hızda çalıyor, sonra mesajı silip yenisini kaydediyor ve böyle devam ediyor. Bu şekilde, bireyin dış dünyayla kendi zaman hızında iletişim kurabilmesi sağlandı. İleride de bu kampa, ona gerçekliğin sabit ama yavaşlatılmış görüntülerini gösterecek, seslerle senkronize edilmiş bir video aleti alabilmeyi umuyoruz. Böylece gerçeklikle iletişimde bir adım ilerlemiş olacak sadece dokunma sorunu zorluk çıkaracak. Ama bunun kullanılamayacak kadar idealist olduğu düşüncenize katılmıyorum. Yakın

bir zamanda, geniş alanda denenen kimyasal terapiye bakın. Uyaranlar, psikotiğin içindeki zaman duygusunu, ona ulaşan uyartıyı algılayabileceği şekilde hızlandırıyor, ama uyarıcı kesilir kesilmez, psikotiğin algılayışı yavaşlıyor, kusurlu metabolizması kendini yeniden düzenliyor. Anlıyor musunuz? Biz bundan çok şey öğrendik; psikozun, psikolojik değil, kimyasal temelleri olduğunu öğrendik. Altmış yıllık yanlış bilgiler bir anda çöküverdi, sodyum amital kullanılarak-"

"Düşler," diyerek araya girdi Steiner. "Oğlumla asla iletişim kuramayacaksınız." Sırtını dönerek Dr. Glaub'dan uzaklaştı.

B-G Kampı'ndan, otobüsle, onun mallarından her zaman bol bol alan Kızıl Tilki adında gösterişli bir restorana gitti. Restoran sahibiyle işini bitirdikten sonra, bir süre için barda oturup bir bira içti.

Dr. Glaub'un konuşma tarzı, onları Mars'a getiren şeydi. Bir bardak biranın fiyatının, içinde daha fazla su olduğu için, bir Scotch'un iki katı olduğu bir gezegene.

Kızıl Tilki'nin sahibi olan ufak tefek, kel, gözlüklü adam, Steiner'ın yanına oturdu ve konuştu, "Neden böyle düşünceli görünüyorsun Norb?"

"B-G Kampı'nı kapatacaklar." dedi, Steiner.

"Güzel," dedi Kızıl Tilki'nin sahibi. "Burada Mars'ta, o hilkat garibelerine ihtiyacımız yok; kötü reklam oluyor."

"Katılıyorum," dedi Steiner. "En azından bir bölümüne."

"60'lı yıllarda kullanılan şu Alman ilaçları yüzünden gövdelerinde yüzgeçlerle doğan bebeklere benziyorlar. Hepsini yok etmeliler; yeterince sağlıklı doğan çocuk var, diğerleriyle uğraşmak niye? Eğer fazladan kolları olan ya da hiç kolu olmayan, bir şekilde deforme olmuş bir çocuğun olsaydı, onun yaşamasını ister miydin?"

"Hayır," dedi Steiner. Karısının Dünya'daki erkek kardeşinin bir fokemol olduğunu söylemedi; adam kolsuz doğmuştu ve Kanadalı bir firmanın, onun için özel olarak ürettiği takma kolları kullanıyordu.

Aslında şişman adama hiçbir şey söylemedi; birasını içerek, barın arkasındaki şişeleri seyretti. Bu adamdan hiç hoşlanmazdı ve ona asla Manfred'den bahsetmemişti. Adamın yerleşmiş önyargılarını biliyordu. Ve çoğunluk da onun gibiydi. Steiner, ona kızamazdı; çok yorgundu ve tartışmak istemiyordu.

"Onlar başlangıçtı," dedi adam. "60'ların başında doğan şu bebekler, - B-G Kampı'nda onlardan hiç var mı? - Oraya asla adımımı atmadım, atmayacağım da."

"Nasıl oluyor da B-G Kampı'nda tutuluyorlar," dedi Steiner. "Onlar anormal değiller. Anormal, türünün örneği demektir."

"Ah, evet," diye onayladı adam. "Neyi kastettiğini anlıyorum. Onları yıllar önce yok etselerdi, şimdi B-G Kampı gibi yerler olmayacaktı, çünkü bana sorarsan, 60'larda doğan canavarlarla o zamandan bu yana radyasyon yüzünden sakat doğan çocuklar arasında doğrudan bir bağlantı var; demek istediğim, hepsi bozuk genler yüzünden, öyle değil mi? Şimdi Nazilerin nerede haklı olduklarını anlıyorum. Onlar daha 1930'larda genetik bozukluklardan kurtulmak gerektiğini biliyorlardı; onlar görmüşlerdi ki

"Benim oğlum," diye başladı Steiner ve ardından hemen sustu. Ne söylediğinin farkına varmıştı. Şişman adam ona bakıyordu. "Benim oğlum orada," diye sonunda konuşmasına devam etti Steiner. "Onu en az senin kendi oğlunu sevdiğin kadar seviyorum. Biliyorum ki günün birinde yeniden dünyamıza katılacak."

"Sana bir içki ısmarlayayım Norbert," dedi şişman adam. "Söylediklerim yüzünden ne kadar üzgün olduğumu göstermek için; yani söyleyiş tarzım yüzünden."

"Eğer B-G Kampı'nı kapatırlarsa bu, orada çocuğu olan biz anne babalar için katlanamayacağımız kadar büyük bir felaket olur. Ben bununla yüzleşemem."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi şişman adam. "Nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Eğer hissettiklerimi anlıyorsan, benden çok üstün bir adamsın," dedi Steiner, "çünkü ben anlayamıyorum." Boş bira bardağını elinden bırakarak, taburesinden indi. "Başka içki istemiyorum,"dedi. "özür dilerim, gitmeliyim." Ağır çantalarını yerden aldı.

"Bunca zamandır buraya geliyorsun," dedi restoran sahibi, "ve o kamptan defalarca bahsettik ama sen bana asla oğlunun orada olduğunu söylemedin. Bu doğru değil." Artık kızgın görünüyordu.

"Neden doğru olmasın?"

"Lanet olsun, bilseydim söylediğim şeyleri söylemezdim; senin suçun, Norbert - bana söyleyebilirdin ama söylemedin. Bundan hiç hoşlanmadım." Suratı öfkeden kızarmıştı.

Elindeki çantalarla Steiner barı terk etti.

"Berbat bir gün." dedi yüksek sesle. Herkesle tartıştım; bir dahaki gelişimde bir sürü özür konuşması yapmam gerekecek .

. . eğer buraya bir daha gelirsem. Ama gelmek zorundayım; işim buna bağlı. Ve B-G Kampı’na da uğramalıyım, bunun başka yolu yok.

Birden aklına kendini öldürmek istedi. Bu fikir hep aklındaymış ve sanki şimdi ortaya çıkmış gibi göründü. Çok kolay olurdu, sadece helikopteri çarpmak. Ben lanet olası Norbert Steiner olmaktan bıktım artık, diye düşündü. Norbert Steiner olmayı ya da karaborsa yiyecek satmayı veya başka bir şeyi ben istemedim. Hayatta kalmamın nedeni ne? Ellerimin hiçbir meziyeti yok; hiçbir şey yapamam ya da tamir edemem, aklımı da kullanamam, ben sadece bir satıcıyım. Karımın su makinemizi çalıştıramadığım için beni aşağılayıp durmasından bıktım - Kendi işimi bile yardımsız yürütemediğim için kiralamak zorunda kaldığım Otto'dan bıktım.

Aslında, diye düşündü, neden helikoptere gidene kadar bekleyeyim? Caddeden, az önce çölden geçmiş, yanları kumla dolu büyük bir traktör-otobüs, başka bir yerleşimden Yeni İsrail'e geliyordu. Steiner çantalarını yere koyup, caddeye fırladı, doğrudan traktör-otobüse doğru.

Otobüs korna çaldı; hava frenleri gürültüyle gıcırdadı. Steiner başı öne eğik, gözleri kapalı bir halde yola fırladığında tüm trafik durmuştu. Sadece son anda, hava kornası kulaklarında öyle acı verici çınladı ki gözlerini açtı, direksiyonu ve sürücünün şapkasındaki numarayı gördü. Sonra da B-G Kampı'nın solaryumunda siren seslerini duyan Bayan Milch, çocukların dans etmeleri için Çaykovski'nin *Fındıkkıran Süiti'nden* Tatlı Erik Perisi'nin Dansı'nın ortasındayken piyano çalmayı kesti.

"Yangın!" diye bağırdı çocuklardan biri pencereye koşarak. Diğer çocuklar da onu izledi.

"Hayır, bu bir ambulans Bayan Milch," dedi bir başka çocuk, "şehir merkezine gidiyor."

Bayan Milch çalmaya devam etti ve piyanodan gelen ritmik sesleri duyan çocuklar yerlerine döndüler. Onlar, hayvanat bahçesinde fındık bekleyen

ayılardı, şarkı böyle diyordu; Bayan Milch, çocuklara şarkıyı canlandırmaya devam etmelerini söyledi.

Manfred, yüzünde düşünceli bir ifade ve müzikten habersiz bir halde bir köşede oturuyordu. Siren sesleri yükselip bir an başını kaldırdı. Bunun farkına varan Bayan Milch nefes nefese kalmış olarak bir dua mırıldandı. Çocuk duymuştu! Büyük bir sevinç içinde Çaykovski'nin müziğini öncekinden çok daha yüksek çalmaya başladı; kendisi ve doktorlar haklıydı, ses yoluyla çocukla iletişim kurulmuştu. Manfred dışarıya bakmak için yavaşça pencereye gitti; dikkatini çeken gürültünün kaynağını bulabilmek için, bina ve caddeleri inceledi.

Durum hiç de o kadar umutsuz değil, dedi Bayan Milch kendi kendine. Babasının haberi olana kadar bekleyelim bakalım; bu da gösteriyor ki vazgeçmekten asla bahsetmemeliyiz artık.

Mutlu bir halde ve yüksek sesle çalmaya devam etti.

dört

David Bohlen, sıcak öğlen sonrası Mars güneşinin altında, sebze bahçelerinin bir köşesinde oturmuş, ıslak kumdan kale yaparken BM'ye ait bir polis helikopterinin Steinerler'in evlerinin yanına inmekte olduğunu gördü. Bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

Mavi üniforması ve parlak bir kaskı olan BM polisi helikopterden inerek Steiner'lerin kapısına doğru yürüdü ve iki küçük kızı gördüğünde onlara selam verdi. Bayan Steiner'le bir şeyler konuştuktan sonra içeri girerek gözden kayboldu ve kapı arkasından kapandı.

David ayağa kalktı, kumun üzerinden hendeğe doğru koştu; hendeğin üstünden atladı, Bayan Steiner'in yetiştirmekte pek de başarılı olmadığı hercai menekşeleri geçti ve evin köşesinde bir anda karşısına Steiner kızlarından biri çıktı; kız elinde tuttuğu yabani bir otla hareketsiz duruyordu, yüzü beyazlaşmıştı. Sanki hasta olacakmış gibiydi.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu kıza. "Polis niye annenle konuşuyor?"

Steiner kızı ona gülümsedi ve ardından yalnız bırakıp kaçtı.

David, bahse girerim ki neler olduğunu biliyorum, diye düşündü. Bay Steiner tutuklandı çünkü yasal olmayan bir şey yaptı. Heyecanlandı ve olduğu yerde zıplamaya başladı. Ne yaptığını merak ediyorum. Döndü ve

geldiği yoldan geriye doğru koşmaya başladı, bir kez daha su dolu hendeğin üzerinden atladı ve evinin kapısını açarak içeri girdi.

"Anne!" diye bağırıyordu, odadan odaya koşarken. "Hey, hani sen babamla birlikte hep Bay Steiner'in yasal olmayan işler yaptığı hakkında konuşuyordunuz ya! Bil bakalım ne oldu!"

Annesi hiçbir yerde yoktu; misafirliğe gitmiş olmalı diye düşündü. Kuzeyde, hendek boyunca yürünebilecek bir uzaklıkta oturan Bayan Henessy'e gitmiş olabilirdi; annesi sık sık diğer bayanları ziyarete gider, günün büyük bir bölümünü onlarla oturup kahve içip dedikodu yaparak geçirirdi. Çok şey kaçırıyorlar diye düşündü David. Hiçbir şey kaçırmadığına emin olmak için pencereye koşup dışarıya baktı.

Polis ve Bayan Steiner şimdi dışarıya çıkmış ve polis helikopterine doğru yavaşça yürüyorlardı. Bayan Steiner yüzüne büyük bir mendil kapatmıştı ve polis de sanki akrabasıymış gibi, kadının omzunu tutuyordu. Büyülenmiş durumdaki David her ikisinin de helikoptere binişini seyretti. Tuhaf yüzleriyle Steiner kızları küçük bir grup oluşturmuş duruyorlardı. Polis onlara doğru yürüdü, bir şeyler konuştu ve tekrar helikoptere döndü - ardından David'i fark etti ve bir el işaretiyle yanına çağırdı. David, korktu ve aceleyle evden çıkarak kasketi, kol bandı ve belindeki silahı güneş altında parıldayan polise doğru adım adım yaklaştı.

"Senin adın ne evlat?" diye sordu polis sert bir sesle.

"David Bohlen." Dizleri titriyordu.

"Annen veya baban evde mi, David?"

"Hayır," dedi çocuk, "yalnızca ben."

"Eve döndüklerinde Bayan Steiner gelene kadar çocuklara göz kulak olmalarını söyle onlara." Polis, helikopterin motorunu çalıştırdı ve pervaneler dönmeye başladı. "Bunu yapacaksın, değil mi David? Anladın mı?"

"Evet efendim," dedi David, polisin İsveçli olduğunu belirten mavi şeridini fark ederek. Çocuk BM birimlerinin giydiği bütün belirleyici işaretleri biliyordu. Polis helikopterinin ne kadar hız yapabileceğini merak etti, çok hızlıymış gibi görünüyordu ve bir an için helikopteri kendisinin kullandığını düşledi. Zaten, artık polisten korkmuyordu ve onunla biraz daha konuşmak istiyordu ama helikopter yerden yükselerek David'i koluyla yüzünü örtmeye ve ordan uzaklaşmaya zorlayan bir kum fırtınası oluşturdu.

Dört Steiner kızı, toplandıkları yerde, hiç konuşmadan duruyorlardı hâlâ. En büyükleri ağlıyordu, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama hiç sesini çıkartmadı. Yalnızca üç yaşında olan en küçükleri David'e utanarak gülümsüyordu.

"Kale yapmak için bana yardım etmek ister misiniz?" diye onlara seslendi David. "Buraya gelebilirsiniz, polis bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

Bir dakika sonra en küçük Steiner kızı ona doğru yürümeye başladı ve diğerleri de onu izledi.

"Baban ne yaptı?" diye sordu en büyük kıza. Kız, on iki yaşındaydı, David'ten daha büyüktü. "Polis anlatabileceğinizi söyledi," diye ekledi.

Cevap yoktu; kız sadece gözlerini dikip bakıyordu.

"Eğer bana anlatırsanız," dedi David, "hiç kimseye söylemem. Bir sır olarak saklayacağıma söz veriyorum."

Silvia Bohlen, June Henessy'nin çitlerle çevrilmiş avlusunda güneşlenip buzlu çayını karıştırarak uyuşuk uyuşuk muhabbet ederken içeriden, akşamüstü haberlerini veren radyonun sesini duyuyordu.

Yanında oturan June birden ayağa fırlayarak konuştu, "Söylesene, bu bahsi geçen, sizin yan evde oturan adam değil mi?"

dedi Silvia, spikerin söylediklerine dikkatle kulak kabartırken. Ama kısa bir özetin dışında fazla bir şey yoktu:

Norbert Steiner, sağlıklı yiyecekler tüccarı. Yeni İsrail'in merkezinde yoldan geçen bir otobüsün önüne atlayarak intihar etti. Evet, aynı Steiner'dı, komşuları olan Steiner.

"Ne kadar korkunç," dedi June oturup yuvarlak benekli yeleğinin kemerini takarken. "Onu yalnızca birkaç kez gördüm ama - "

"Ufak tefek, korkunç bir adamdı;" dedi Silvia. "Bunu yapması şaşırtıcı değil." Hâlâ dehşet içerisindeydi. Buna inanamıyordu. Ayağa kalktı ve konuştu "Tam dört çocukla - Kadını tam dört çocuğun bakımıyla bırakıp gitti. Bu korkunç değil mi? Onlara ne olacak? Şimdi yardıma muhtaçlar."

"Duydum ki," dedi June, "Karaborsa satış işindeymiş. Bunu biliyor muydunuz? Belki de onu kuşatmışlardır."

"İyisi mi, eve gidip Bayan Steiner'ın yardıma ihtiyacı var mı diye bakmalıyım. Belki çocukları bir süre için alabilirim." Bu benim suçum

olabilir mi, diye düşündü kendi kendine. Bunu, bu sabah onların su isteklerini reddettiğim için yapmış olabilir mi? Olabilirdi çünkü sabah Bay Steiner oradaydı, henüz işe gitmemişti.

Belki de bizim suçumuz olabilir, diye düşündü. Onlara davranış biçimimiz - hangimiz onlara gerçekten iyi davrandı ki? Ama onlar da öylesine mızmız insanlardı ki; her zaman vardım isterler, ödünç alırlar, dilenirlerdi . . . kim onlara saygı duyabilirdi?

Eve girerek üstünü değiştirdi, pantolonunu ve tişörtünü giydi. June Henessy de onu takip etti.

"Haklısın," dedi June, "Hepimiz işe koyulmalı ve elimizden geldiğince kadına yardım etmeliyiz. Burada mı kalacak yoksa Dünya'ya geri mi dönecek, merak ediyorum. Ben olsam dönerdim - ben her zaman geri dönmek için hazır sayılırım, burası çok sıkıcı."

Silvia sigaralarını ve el çantasını aldı, June'a hoşça kal diyerek evine, hendeğin aşağısına doğru yürümeye başladı. Eve, polis helikopterinin havada gözden kayboluşunu izleyebileceği bir anda ulaşmıştı ve nefesi kesilmişti. David, dört Steiner kızıyla beraber evin arka avlusunda oynuyordu.

"Bayan Steiner'ı beraberlerinde mi götürdüler?" diye seslendi David'e.

Çocuk güçlükle ayağa kalktı ve endişeli bir ifadeyle annesinin yanına geldi. "Anne; o helikopterle gitti. Ben kızlarla ilgileniyorum."

Benim de korktuğum şey de buydu, diye düşündü Silvia. Dört kız hâlâ barajın önünde oturuyor, ağır çekimdeymiş gibi uyuşuk bir halde su ve çamurla oynuyorlardı, hiçbiri ona selam vermiyor hatta bakmıyordu bile. Cansız gibi görünüyorlardı. Babalarının ölümünün yarattığı şoktan eser yoktu. Yalnızca en küçükleri biraz canlanmıştı ve büyük olasılıkla kötü haberi henüz kavrayamamıştı. Daha şimdiden, küçük adamın ölümü diğerlerine ulaştı, dokundu ve soğukluk yayılıyor diye düşündü Silvia. Soğukluğu kendi kalbinde hissetti. Ve ben ondan hiç hoşlanmazdım bile, diye düşündü.

Dort Steiner kızının görüntüsü Silvia'yı titretti. Bu tombul, can sıkıcı, alt sınıftan olan kızların sorumluluklarını üzerime almak zorunda mıyım? Bu soruya cevap vermek düşüncesi bütün diğer düşüncelere çarparak kendine yol açtı: *istemiyorum!* Paniğe kapıldı çünkü hiçbir seçeneği olmadığı gayet

açıktı. Şu anda bile kendi toprağında, kendi bahçesinde oynuyorlardı -şimdiden sorumluluğu üstlenmişti.

En küçük kız, umut dolu bir şekilde sordu, "Ba'an Bohlen, kalemiz için biraz su alabilir miyiz?"

Su. her zaman su istiyorlar, diye düşündü Silvia. Her zaman üzerimizde asalaklık yapıyorlar; sanki doğumla birlikte içlerine

yerleşmiş bir özellik gibi bu. Küçük kızı görmezlikten gelerek oğluna seslendi, "Eve gel; seninle konuşmak istiyorum "

Kızların konuşulanları duymaması için birlikte eve girdiler.

"David," dedi kadın, "onların babaları öldü, radyoda söylediler. İşte bu yüzden polis geldi ve onu götürdü. Bir sure için onlara yardım etmek zorundayız." Gülümsemeye çalıştı ama bu olanaksızdı. "Her ne kadar Steinerler'ı sevmesek de-"

David parladı - "Ben onları seviyorum, anne. Nasıl ölmüş? Kalp krizi mi geçirmiş? Vahşi Çöladamları mı saldırmış, bu olabilir mi?"

"Nasıl öldüğü önemli değil. Şimdi düşünmemiz gereken şey bu kızlar için ne yapabileceğimiz." Kafası bomboştu, hiçbir şey düşünemiyordu. Tek bildiği şey o kızları yanında istemediğiydi. "Ne yapmalıyız?" diye sordu David'e.

"Belki de onlara öğle yemeği hazırlayabiliriz. Bana yemek yemediklerini söylediler; Bayan Steiner onlara yemek hazırlamak üzereymiş."

Silvia dışarı çıktı ve patikadan aşağıya doğru yürüdü. "Yemek hazırlamaya gidiyorum kızlar; isteyen var mı? Sizin evinizde." Biraz bekledikten sonra Steiner'lerin evine doğru yürümeye başladı. Arkasını dönüp baktığında yalnızca en küçük çocuğun takip ettiğini gördü.

En büyük kız ağlamaklı bir sesle, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Yesen iyi olur," dedi Silvia ama ısrar etmekten vazgeçti ve küçük kıza döndü, "Haydi, gel bakalım. Senin adın ne?"

"Betty," diye cevapladı küçük kız, utangaç bir edayla. "Yumurtalı sandviç alabilir miyim? Ve kakao"

"Evde neler olduğunu göreceğiz,"dedi Silvia.

Sonra, çocuk, yanında bir bardak kakaoyla sandviçini yerken Silvia, Steiner'ların evlerini araştırma fırsatını değerlendirdi. Yatak odasında

ilgisini çeken bir şeye rastladı; koyu, kocaman ve parıldayan gözlere sahip kıvırcık saçlı küçük bir erkek çocuğunun fotoğrafı. Kederli bir yaratık, diye düşündü kadın, korkunç bir yere, başka bir dünyadan, kendilerinin yaşadıkları yerin çok ötesinden, biraz ilahi bir yaratık gibi görünüyordu.

Resmi mutfağa taşıyarak Betty'e çocuğun kim olduğunu sordu.

"O benim kardeşim, Manfred," diye cevapladı Betty, ağzı ekmek ve yumurtayla doluyken. Sonra kıkırdamaya başladı. Kıkırdamalar arasından duraksayarak çıkan birkaç sözcük Silvia'nın, kızların erkek kardeşlerinden hiç kimseye bahsetmemeleri konusunda uyarıldıklarını anlamasını sağladı.

"Neden sizinle beraber yaşamıyor?" diye sordu Silvia, büyük bir meraka kapılmıştı.

"O kampta," dedi Betty. "Çünkü konuşamıyor."

"Ne utanç verici," dedi ve şüphesiz Yeni İsrail'deki kamptadır diye düşündü. Kızların onun hakkında neden konuşmadıkları belli; çocuk, hakkında bir şeyler duyulan ama hiçbir zaman görülemeyen şu anormal çocuklardan biriydi. Bu düşünce onu kederlendirdi. Steiner ailesinin gözden uzak bir trajedisi; böyle bir şeyi hiçbir zaman tahmin edemezdi. Bay Steiner'in hayatının geçtiği yer Yeni İsrail'di ve şüphesiz orada oğlunu ziyaret ediyordu.

Resmi yatak odasına götürürken olayın kendileriyle hiçbir ilgisi olmadığı kanısına vardı. Bay Steiner kişisel bir mesele yüzünden bu karara varmıştı. Böylece kadın biraz rahatladı.

Tuhaf, diye düşündü, insanlar birinin intihar ettiğini duyduklarında nasıl da böyle bir suçluluk duygusuna kapılıp kendilerini sorumlu hissediyor. Eğer ben bunu yapmasaydım ya da yapsaydım . . . intihar etmesini önleyebilirdim. Ben suçluyum. Ama durum böyle değildi, hiç değildi. O, Steiner'lara tamamen yabancı biriydi, onların yaşamlarının hiçbir parçasını paylaşmamıştı, sadece nörotik bir suçlulukla bunu kendisinin yaptığını hayal ediyordu.

"Erkek kardeşini hiç gördün mü?" diye sordu Betty'ye

"Sanırım onu geçen sene gördüm," dedi Betty duraksayarak. "Benden büyük bir sürü çocukla elim sende oynuyordu."

Şimdi, diğer üç Steiner kızı da sessizce mutfağa girmiş, masanın yanında duruyorlardı. Sonunda en büyükleri patladı, "Biz fikrimizi değiştirdik,

yemek istiyoruz."

"Pekala," dedi Silvia, "Yumurtaları kırmam için bana yardım edebilirsiniz. Neden gidip David'i almıyorsunuz, o da sizinle birlikte yiyebilir. Bu eğlenceli olmaz mıydı, hep beraber yemek?"

Sessizce onayladılar.

Arnie Kott, Yeni İsrail'in ana caddesinde yürürken ileride, kaldırımda bir durağa çekilmiş arabalarla beraber bir kalabalık gördü ve Anne Esterhazy'nin Çağdaş Sanat Eşyaları Dükkânı'na doğru sapmadan önce duraksadı. Bir şeyler oluyor, dedi kendi kendine. Hırsızlık mı yoksa bir sokak kavgası mı?

Neyse, bunu araştıracak zamanı yoktu. Yoluna devam etti ve eski karısının işlettiği küçük, modern dükkâna vardı. Elleri cebinde içeri daldı.

"Evde kimse yok mu?" diye seslendi neşeyle.

Kimse yoktu. Dışarıdaki heyecanlı olayı görmek için çıkmış olmalı, dedi Arnie kendi kendine. Bir çeşit iş duygusu; dükkânı bile kilitlememiş.

Bir dakika sonra Anne, nefes nefese kalmış bir şekilde, hızla dükkâna girdi. "Arnie," dedi onu gördüğüne şaşırmıştı. "Aman Allahım, ne olduğunu biliyor musun? Onunla az önce konuşuyordum, daha bir saat bile olmadı, ben onunla konuşuyordum ve şimdi o ölü." Gözleri doldu. Bir sandalyeye çöktü ve bir Kleenex bulup burnunu sildi. "Çok korkunç," dedi boğuk bir sesle. "Ve bu bir kaza değildi; bilinçli olarak yaptı."

"Neler oluyor anlamıyorum," dedi Arnie, gidip bakmadığı için artık pişmanlık duyuyordu. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sen onu tanımazsın. Kampta bir çocuğu vardı ve onunla bu şekilde tanışmıştım." Gözlerini sildi ve bir süre öylece oturdu, bu sırada Arnie dükkânın içinde volta atıyordu. Anne, sonunda, "Tamam, senin için ne yapabilirim? Seni görmek güzel,"dedi.

"Allah'ın belası kodlayıcım bozuldu," dedi Arnie, 'Tamir servisiyle anlaşmanın ne kadar zor olduğunu sen de bilirsin. Buraya gelmeyecektim de ne yapacaktım? Benimle öğlen yemeğine çıkmaya ne dersin? Dükkânı kapa bir süre için."

"Tabii ki," dedi şaşkın bir halde. "Gidip yüzümü yıkamama izin ver. Sanki ölen benmişim gibi hissediyorum. Onu gördüm Arnie. Otobüs üzerinden geçti. O kadar büyük kütleye sahipler ki durmalarına olanak yok.

Öğle yemeği istiyorum - Buradan dışarı çıkmak istiyorum." Hızla tuvalete giderek kapıyı kapadı.

Biraz sonra ikisi kaldırımda yan yana yürüyorlardı.

"Niye insanlar kendi canlarına kıyarlarlar?" diye sordu Anne. "Engel olabilir miydim diye düşünüp duruyorum. Çocuğu için ona bir flüt sattım. Flüt hâlâ onda; kaldırımdaki çantasının yanında gördüm. Onu çocuğuna hiç vermedi. Neden bu muydu, flüt müydü? Flütle onun arasında bir şeyler- "

"Kes şunu," dedi Arnie. "Bu senin suçun değil. Dinle; eğer bir adam canına kıymak istiyorsa hiçbir şey onu durduramaz. Ve sen bir insanın eline bunu yapmak için bir neden veremezsin; bu onun kanında vardır, bu onun kaderidir. Bunu yapmak için yeterince gelişinceye kadar senelerce çalışırlar ve bir anda yaparlar, bir anda. Bamm. Yapıyorlar, gördün mü?" Kolunu beline doladı ve hafifçe okşadı.

Kadın onayladı.

"Şimdi, demek istediğim, *bizim* orada, B-G Kampı'nda bir çocuğumuz var ama o neşemizi kaçırmayacak." Arnie devam etti. "Bu dünyanın sonu değil, tamam mı? Biz devam ediyoruz. Nerede yemek istersin? Caddenin karşısındaki yer nasıl, şu Kızıl Tilki? İyi mi? Kızarmış karides istiyorum ama lanet olsun ki yaklaşık bir senedir yiyemiyorum. Şu nakliye sorunu yine ortaya çıkmış olmalı ya da getiren kimse yok."

"Kızıl Tilki olmaz," dedi Anne. "Orayı işleten adamdan nefret ediyorum. Köşedeki yeri deneyelim; yeni açıldı ve iyi olduğunu duymama rağmen daha önce hiç orada yemedim."

Masaya oturup yemeklerin gelmesini beklerken Arnie, intihar konusunda konuşmaya, anlatımını derinleştirerek devam etti. "Bir şey var ki, eğer biri intihar ettiyse adamın şunu bildiğinden emin olabilirsin: o, toplumun yararlı bir üyesi olmadığını biliyordur. Yüzleştiği asıl gerçeklik ve onu intihara götüren şey de budur; hiç kimse için önemli olmadığının farkına varmak. Emin olduğum bir şey varsa o budur. Bu bir doğa kanunu - harcanabilenler da yok olurlar, bunu kendi elleriyle de yaparlar. Bu yüzden, bir intihar olayı duyduğumda uykularım kaçmıyor. Mars'taki doğal olarak nitelendirilen ölümlerin kaçının aslında intihar olduğunu duysan şaşarsın. Yani şunu demek istiyorum; içinde yaşadığımız çevre zalim ve acımasız. Yaşadığımız bu yer, uyumsuz olanı uyumluların içinden çıkarıp atar, ayıklar."

Anne Esterhazy başıyla onayladı ama neşelenmiş gibi de görünmüyordu.

"Şimdi, bu adam - " diye devam etti Arnie.

"Steiner," dedi Anne.

"Steiner!" Gözleri kadına dikilmişti. "Norbert Steiner? Karaborsacı?" Sesi yükselmişti.

"Sağlıklı yiyecekler satardı."

"Bu, o herif!" Afallamıştı. "Oh, hayır, Steiner olamaz." Bu çok acıydı çünkü bütün mallarını Steiner'den alırdı ve tamamen o adama bağlıydı.

Garson, elindeki yiyeceklerle göründü.

"Bu çok korkunç," dedi Arnie "Yani, gerçekten korkunç. Ben ne yapacağım şimdi?" Gönderdiği her parti malın ardından kendisi ve bir kız için yemek hazırlatır, bunu kutlardı. Kız, Marty ya da son zamanlardaki gibi Doreen olabilirdi . . . Bütün bunlar bir gün için çok fazlaydı, bu ve kodlayıcısı.

"Onun Alman olmasının bununla bir ilgisi olabileceği aklına geldi mi hiç?" diye sordu Anne. "Çocukların sorunlu doğmalarına neden olan ilaç faciası olayından beri Almanlar çok acı çekiyor. Nazi döneminde yaptıkları yüzünden Tanrı'nın onları cezalandırdığını açıkça söyleyen biriyle konuşmuştum. Ve üstelik onlar din adamları değil, iş adamlarıydı, biri burada, biri de Yuva'da."

"Allah'ın belası aptal Steiner," dedi Arnie. "Lahana kafalı."

"Yemeğini ye, Arnie." dedi Anne ve katlanmış peçetesini açtı. "Çorba güzel görünüyor."

"Yiyemem," dedi adam. "Bu boktan şeyi istemiyorum." Çorba kasesini itti.

"Hâlâ koca bir bebek gibisin," dedi Anne. "Hâlâ öfke nöbetleri geçiriyorsun." Sesi yumuşak ve merhametliydi.

"Allah kahretsin," dedi adam, "bazen bütün gezegenin yükü üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve sen bana bebek diyorsun." Kadına hakaret eder gibi öfkeyle baktı.

"Norbert Steiner'ın karaborsa işinde olduğunu bilmiyordum," dedi Anne.

"Sen ve senin kadınlar komiten doğal olarak bunu bilemezlerdi Çevrenizdeki dünya hakkında ne biliyorsunuz ki? Ben bu yüzden buradayım. Times'da yayınlanan son duyurunu okudum. Beş para etmez. Bu

tip işler yapmayı bırakmalısın. Akıllı insanların hoşuna gitmiyor bunlar; ancak senin gibiler için geçerli olabilir."

"Lütfen," dedi Anne. "Sakin ol ve yemeğini ye."

"Bundan sonra, sen yayınlatmadan önce duyuruyu incelemesi için benim Büromdan birini görevlendireceğim. Bir profesyonel."

"Bunu yapacak mısın?" dedi Anne sakince.

"Gerçek bir sorunumuz var - artık Dünya'dan buraya yetenekli insanlar getiremiyoruz, gereksinim duyduğumuz insanları. Saçmalıyoruz ve herkes bunun farkında; bölünüyoruz."

Anne gülümseyerek, "Biri Bay Steiner'in yerini alacaktır; başka karaborsacılar da vardır mutlaka."

"Beni yanlış anlıyorsun ve bu yüzden açgözlü ve küçük gibi görünüyorum. Oysa, Mars'taki kolonileşme hareketlerinin en yetkili kişilerinden biriyim ve evliliğimizin sona ermesinin nedeni de bu. Kıskançlığın ve rekabetçiliğin beni küçümsemene yol açıyor. Bugün neden buraya geldim bilmiyorum - senin akılcı temeller üzerinde çalışman olanaksız, her şeye kişiselliği yüklemek zorundaymış gibisin."

"BM'nin önünde B-G Kampı'nı kapatmak için bir yasa tasarısı olduğunu biliyor muydun?" dedi Anne sakince.

"Hayır."

"B-G Kampı'nın kapatılacak olması sana üzüntü vermiyor mu?"

"Lanet olsun, Sam'in ihtiyaç duyduğu özel ilgiyi ona sağlayacağız."

"Peki ya diğer çocuklar?"

"Konuyu değiştirdin," dedi Arnie. "Dinle, Anne, erkek egemenliği diye adlandırdığın şeye teslim olmak zorundasın ve yazdıklarını adamlarımın gözden geçirmesine izin vermelisin. Tanrım; bu bana yarardan çok zarar veriyor - bunu senin yüzüne karşı söylemekten nefret ediyorum ama doğru. Bir düşmanın olabileceğinden daha kötü bir arkadaşsın iş yaparken. Sen işin eğlencesindesin! Kadınların çoğu gibi. Sen - sorumsuz birisin." Nefes alırken öfkeli hırıltılar çıkarıyordu. Kadının yüzünde hiçbir tepki ifadesi yoktu; adamın sözleri onu hiç etkilememiş gibiydi.

"B-G'nin açık kalmasına yardım edecek herhangi bir baskı uygulayabilir misin?" diye sordu kadın. "Belki bir anlaşma yapabiliriz. Oranın açık tutulduğunu görmek istiyorum."

"Bir *neden,"* dedi Arnie vahşice.

"Evet."

"Patavatsız cevabımı duymak ister misin?"

Kadın sakinliğiyle direnerek onaylamasına başını salladı.

"Şu Yahudiler o kampı açtığından beri hiç mutlu değilim."

'Tanrı seni kutsasın, kibirli ve patavatsız Arnie Kott, insanlığın dostu," dedi kadın.

"Bütün dünyaya Mars'ta kafadan çatlakların olduğunu gösteriyor bu kamp; buraya gelmek için uzayda yapacakları yolculuğun cinsel organlarına verebileceği zarar sonucunda senin kapı komşuna benzeyen şu yüzgeçli Almanlar gibi bir yaratığın doğumuna yol açabileceğini gösteriyor."

"Sen ve Kızıl Tilki'nin yöneticisi olan şu centilmen."

"Ben sadece makul düşünen, gerçekçi biri olmaya çalışıyorum. Yaşamlarımız için mücadele ediyoruz; insanların buraya göç etmelerini sağlamalıyız yoksa biz de ölürüz, Anne. Bunu biliyorsun. Eğer B-G Kampı'mız olmasaydı duyurularımızda Mars'ın, anormal doğumların görülmediği, Dünya'daki hidrojen bombası denemelerinden uzak ve temiz atmosferli bir yer olduğunu söyleyebilirdik. Bunu görebilmeyi isterdim ama B-G durumu bozuyor."

"Bunu bozan şey B-G Kampı değil, anormal doğumlar."

"Hiç kimse bunu kontrol edip anormal doğumların varlığını duyuramazdı," dedi Arnie, "B-G Kampı olmasaydı."

"Yanına kâr kalacak olsaydı doğru olmadığını bile bile Dünya’daki insanlara burasının daha güvenli olduğunu söylerdin."

"Tabii."

"Bu, ahlaksızca bir davranış."

"Hayır, dinle, ahlaksız olan sensin, sen ve diğer kadınlar. B-G Kampı'nı açık tutarak-"

"Tartışmayalım, asla anlaşamayacağız. Yemeğimizi yiyelim ve ardından sen Lewistown'a dön. Daha fazlasını kaldıramayacağım."

Sessizce yemeklerini yediler.

B-G Kampı'nda, psikiyatri havuzunun bir üyesi olan Dr. Milton Glaub, Gezegenlerarası Taşımacılar Sendikası yerleşimine ait ofisinde, bir kez daha

tek başına oturuyordu, B-G'deki işinden dönmüştü, bugünlük oradaki işi bitmişti. Elinde geçen ay evinin çatısında yaptırdığı onarımların faturasını tutuyordu. Bu işi beceremişti - kumun birikmesini engelleyen kazıma aletini bile kullanmıyordu- ama sonunda, yerleşimin bina sorumlusundan otuz günlük bir ihbarname aldı ve gönderilecek olan faturayı ödeyemeyeceğini bilmesine karşın başka bir seçeneği olmadığı için Çatı Bakım işçileriyle temasa geçmek zorunda kaldı. Meteliksizdi ve şimdiye dek böylesine kötü bir ay geçirmemiş ti.

Eğer karısı, Jean, daha az harcama yapsaydı. Ama çözüm bu değildi; çözüm daha fazla hasta edinmekti. GTS'den aylık bir maaş alıyordu ama kabul ettiği her hasta için de ayrıca elli dolarlık teşvik primi alıyordu. Aslında teşvik primi denilen şey ödeme gücü ve borç arasındaki farkı ifade ediyordu. Karısı ve çocukları olan hiç kimse psikiyatristlere önerilen maaşla yaşayamazdı ve özellikle GTS'nin ne kadar cimri olduğu herkes tarafından bilinirdi.

Dr. Glaub hâlâ GTS yerleşiminde yaşamaya devam ediyordu; orası düzenli bir topluluktu ve bazı bakımlardan Dünya'ya benzetilebilirdi. Yeni İsrail gibi diğer ulusal yerleşimler, gergin ve patlayıcı bir tabiata sahipti.

Aslında, Dr. Glaub başka bir ulusal koloni olan Birleşik Arap Cumhuriyeti'nde bir süre yaşamıştı. Dünya'dan ithal edilen birçok bitkinin yetiştirildiği zengin bir bölgeydi. Ama, köylülerin komşu kolonilere karşı duydukları sabit kin, onu önce sinirlendirdi daha sonra dehşete düşürdü. Günlük işlerinde, yanlışlar üzerine derin düşüncelere dalarlardı. En büyüleyici insanların bile belirli bazı konulara değinildiğinde tepesi atardı. Geceleriyse, düşmanlık ve çarpışmalar uygun bir biçim alırdı. Ulusal koloniler, geceler için yaşardı. Gündüzleri bilimsel deneylerin ve gelişimin mekânı olan araştırma laboratuarları geceleri halka açılır, iğrenç makineler kapatılır ve bütün bunlar büyük bir heyecan, neşe ve tabii ki ulusal gururla yapılırdı.

Kahretsin, diye düşündü Dr. Glaub, hayatlarını harcıyorlar. Dünya'daki eski kavgaları buraya taşıdılar ve kolonileşmenin amacı unutuldu. Sabah, elektrik işçileri yerleşiminde çıkan gürültülü kavga hakkında BM gazetesinde okuduğu makale buna örnek olarak gösterilebilirdi. Gazete, açıklamasında, saldırganların birçoğunun italyanlar arasında popüler olan uzun mumlanmış bıyıklara sahip olduğuna ve bu yüzden olayın sorumlusunun yakındaki İtalyan kolonisi olabileceğine dikkat çekiyordu .. .

Ofisinin kapısı vurulduğunda derin düşüncelerinden sıyrıldı. "Evet," diye seslendi, çatı faturasını masasının çekmecesine koyarak.

"İyi-üye Purdy'yi kabul etmek için hazır mısınız?" diye sordu kansı profesyonel bir tavırla kapıyı açarak.

"İyi-üye Purdy'yi içeri gönder," dedi Dr. Glaub. "Hastanın geçmişini okumam için birkaç dakika bekle."

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu Jean.

"Elbette. Herkes öğle yemeği yer."

"Solgun görünüyorsun," dedi kadın.

Bu kötü, diye düşündü Dr. Glaub. Ofisinden banyoya geçerek şu anki modaya uygun karamel renkli pudrayla yüzünü koyulaştırdı. Aklını yola getirmese de bakışlarını düzeltmesine yardım ediyordu. Pudralama işinin ardındaki gerçekse şuydu, GTS'nin yönetim birimleri İspanyol ve Porto Riko kökenliydi ve çalıştırdıkları insanların tenlerinin kendilerininkinden daha soluk olmasını hoş karşılamıyorlardı. Tabii ki duyurularda bundan pek bahsedilmiyordu; yalnızca yerleşimlerde çalışan insanları kastederek, "Mars ikliminin cildin doğal rengini solgunlaştırarak çirkin bir beyaza dönüştürdüğü" belirtiliyordu.

Artık şimdi hastasını görme zamanı gelmişti.

"İyi öğleden sonralar, İyi-üye Purdy."

"İyi öğleden sonralar, Doktor."

"Dosyanızdan öğrendiğime göre fırıncısınız."

"Evet, doğru."

Kısa bir sessizlik. "Benimle görüşmek istediğiniz konu neydi?"

İyi-üye Purdy gözlerini yere dikti ve kepiyle oynayarak konuştu, "Daha önce hiç psikiyatriste gelmemiştim."

"Evet, elimdeki dosyadan bunu görebiliyorum."

"Eniştemin verdiği şu davet . . . Davetlere gitmeyi pek sevmem."

"Sizi hizmet etmeye mi zorluyorlar?" Dr. Glaub masanın üzerindeki saati sessizce kurdu; İyi-üyenin yarım saatlik süresi azalmaya başlamıştı.

"Daveti benim için veriyorlar. Onlar, şey, yeğenimi çırak olarak yanıma almamı istiyorlar ve böylece o da sendikaya girmiş olacak." Purdy homurdanmaya devam etti, "... Ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşünmek

uykularımı kaçırıyor - yani, demek istediğim, onlar benim akrabalarım ve çıkıp onlara hayır diyemem. Ama bunu yapmamalıyım, neyin yeterince iyi olacağını bilemiyorum. İşte bu yüzden buradayım."

"Anlıyorum," dedi Dr. Glaub. "Bana bu davetin ayrıntılarından bahsetseniz iyi olur; nerede ve ne zaman yapılacak, geleceklerin isimleri; böylece bizzat oradayken işi tamamen çözümleyebilirim."

Prudy ferahlayarak paltosunun cebinden temizce yazılmış bir kâğıt çıkardı. "Gelmenizi büyük bir takdirle karşılarım, doktor. Siz psikiyatristler insanların omuzlarından büyük bir yük kaldırıyorsunuz. Uykularım kaçıyor derken şaka yapmıyordum." Karşısında oturan sosyal inceliklerde becerikli, insanlar arasındaki karmaşık ilişkilerin dar ve tehlikeli patikasında yürümekte ustalaşmış olan adama huşu içinde baktı. Bu patika, yıllar boyunca birçok sendika üyesini bozguna uğratmıştı.

"Bunun için daha fazla üzülmeyin," dedi Dr. Glaub. Bu arada, küçük bir şizofreni ne demektir? diye düşündü. Bilirsiniz işte, korktuğunuz, acı çektiğiniz şeydir. Üzerinizdeki sosyal baskıyı alacağım, böylece siz, kötü uyum[2] halinizle devam edebileceksiniz, en az birkaç ay. Ta ki sınırlı yeteneklerinizde oluşan bir sonraki sosyal talebe kadar . . .

İyi-üye Prudy ofisten çıkarken, Dr. Glaub, bunun kesinlikle Mars'ta yavaş yavaş gelişmiş bir psikoterapi şekli olduğunu

düşündü. Hastanın fobilerini tedavi etmek yerine onun mekânına giderek bir avukat edasıyla gerçek bir savunma yapmak -

Jean, ofisin içine doğru seslendi, "Milt, seni Yeni İsrail'den arayan biri var, Bosley Touvim."

Aman Tanrını, diye düşündü Dr. Glaub Touvim, Yeni İsrail'in Başkanı'ydı; bir şeyler ters gidiyordu. Aceleyle masasındaki ahizeyi kaldırdı, "Dr. Glaub, buyurun."

"Doktor," diye seslendi esrarengiz, sert ve güçlü bir ses. "Ben, Touvim. Burada bir ölü var, anladığım kadarıyla sizin bir hastanızmış. Lütfen buraya gelip ilgilenir misiniz? Birkaç ayrıntı vereyim ... Norbert Steiner, Batı Alman-"

"O benim hastam değil, efendim," diye araya girdi Dr. Glaub. "Ama oğluyla ilgileniyorum - B-G Kampı'nda küçük, otistik bir çocuk. Ne demek istiyorsunuz, Steiner öldü mü? Allah aşkına, onunla daha bu sabah konuşuyordum - aynı Steiner olduğuna emin misiniz? Eğer öyleyse ona ve

bütün ailesine ilişkin bir dosyam var, çocuğun hastalığının doğası gereği. Çocuk otistikse terapi başlamadan önce ailenin durumu anlaşılmalıdır. Evet, hemen geliyorum."

"Açıkça bir intihar," dedi Touvim.

"İnanamıyorum," dedi Dr. Glaub.

"Yarım saattir B-G personeliyle bunu tartışıyordum ve bana Steiner'ın kamptan ayrılmadan az önce sizinle uzun uzun konuştuğunu söylediler. Polisimiz, soruşturma sırasında, Steiner'in bastırılmış ya da hastalıklı bir ruh hali olup olmadığını ya da size onu caydırmaya veya terapiye zorlama fırsatını verebilecek bir şey söyleyip söylemediğini bilmek isteyecektir. Size niyetini belli edecek hiçbir şey söylemediğini sanıyorum."

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Dr. Glaub.

"O halde sizin yerinizde olsam üzülmezdim," dedi Touvim. "Sadece adamın klinik geçmişini vermek için hazırlanın . . .

onu kendini öldürmeye itebilecek olası nedenleri anlatın. Anladınız mı?"

"Teşekkür ederim Bay Touvim," dedi Dr. Glaub zayıf bir sesle. "Oğlunun durumu yüzünden bunalmış olabilir. Ona yeni bir terapiden bahsettim ve çok umutlu olduğumuzu söyledim, yine de içine kapandı, beklediğim tepkiyi vermedi. Ama intihar!"

Ya B-G'deki görevimi kaybedersem? diye kendi kendine sordu. Bunu yapamam. Orada haftada bir gün çalışması, elde edemese bile mali güvenliğin hayalini kurabilecek kadar katkıda bulunuyordu gelirine. B-G çekleri, amacını akla yatkın kılıyordu en azından.

Ölümünün diğerleri üzerinde yapacağı etki aptal Steıner'in aklına gelmedi mi? Evet, gelmiş olmalı; bunu bizden intikam almak için yaptı. Bizim hakkımızdan gelmek - ama ne için? Çocuğunu iyileştirmeye çalışmak için mi?

Bunun çok ciddi bir konu olduğunun farkına vardı. Bir intihar, doktor-hasta görüşmesiniyle yakından ilişkili olabilir. Tanrıya şükür Bay Touvim beni uyardı. Buna rağmen gazeteler bu konuya eğilecek ve B-G Kampı'nı kapatmak isteyenler de bundan faydalanacaktır.

Jack Bohlen, McAuliffin süt çiftliğindeki soğutucu ünitesini tamir ederek helikopterine dönmüştü. Alet çantasını koltuğun arkasına koydu ve patronu Bay Yee ile temasa geçti.

"Okul," dedi Bay Yee. "Oraya gitmelisin, Jack; hâlâ bu görevi verecek başka kimsem yok."

"Tamam, Bay Yee." Teslim olmuş hissine kapılarak helikopterin motorunu çalıştırdı.

Karından bir mesaj var, Jack."

"Ha! Şaşırmıştı; patronu, elemanlarının eşlerinin iş yerine telefon etmelerini uygun bulmazdı ve Silvia bunu biliyordu Belki de David'e bir şey olmuştu. "Ne dediğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Bayan Bohlen, bizim santral memuresinden, komşunuz Bay Steiner hakkında seni bilgilendirmesini istemiş. Bay Steiner intihar etmiş. Bayan Bohlen, Steiner'ın kızlarına kendisinin göz kulak olduğunu bilmeni istemiş. Ayrıca eğer mümkünse bu akşam eve gelmeni rica etmiş ama ona bu duruma ne kadar saygı duysak da seni hafta sonuna kadar bırakamayacağımızı söyledim, Jack."

Steiner ölmüş, dedi Jack kendi kendine. Zavallı yeteneksiz aptal. Belki de böylesi onun için daha iyi.

"Teşekkür ederim, Bay Yee," dedi mikrofona.

Helikopter çayırlığın seyrek çimenlerinden kalkarken Jack, bu hepimizi derinden etkileyecek, diye düşündü. Bu, keskin ve kuvvetli bir duyguydu, bir sezgi. Şimdiye dek, Steiner hakkında bir düzine kelimeden fazlasını etmemişimdir ama yine de bu ölüm hakkında muazzam bir şey var. Ölümün kendisinin bir çeşit otoritesi var. Bu da hayat kadar dehşete düşürücü ve bizim için anlaşılması çok daha zor olan bir şey.

Helikopterinin yönünü BM karargâhına doğru, hayatlarının mükemmel varlığı olan eşsiz yapay organizmaya, Devlet Okulu'na doğru çevirdi; orası Dünya'dan uzakta yaşadığı deneyimler içinde en çok korktuğu yerdi.

beş

Devlet Okulu neden sinirini bozmuştu? Yukarıdan baktığında karanlığın içinde beyaz, bulunduğu yere aceleyle konduğu apaçık ortada olan, ördek yumurtası şeklindeki binayı gördü; bina çevresine hiç uymuyordu.

Kaldırım kenarına park ettiğinde, parmak uçlarının beyazladığını ve hissetmediğini fark etti, gergin olduğuna dair tamdık bir işaretti bu. Ama burası, haftada üç kez başarı grubundaki çocuklarla birlikte alınıp buraya getirilen David'in canını sıkmıyordu. Bu herhalde onun kişisel yapısıyla

ilgiliydi; belki makineler konusunda çok bilgiliydi, okulun görüntüsünü kabul edemiyordu, oyunu oynayamıyordu, ona göre okulun eserleri ne canlı ne cansızdı; bir şekilde ikisi birdendi.

Jack, biraz sonra yanında alet çantasıyla bir bekleme odasına oturdu.

Dergi rafından bir *Motor Dünyası* sayısı aldı ve deneyimli kulakları bir düğme tıklaması duydu. Okul, onun varlığını kaydetmişti. Hangi dergiyi seçtiğini, ne kadar süre okuyarak oturduğunu ve daha sonra ne aldığını da kaydetti. Onu ölçtü.

Kapı açıldı ve yünlü bir takım giyen, orta yaşlı bir kadın adama gülümseyerek konuştu, "Siz Bay Yee'nin tamircisi olmalısınız "

"Evet," dedi ayağa kalkarak.

"Bizi görmek çok güzel," diyerek kendisini izlemesi için eliyle işaret etti. "Bu Öğretmen hakkında çok sorun çıktı ama artık sonuç aşamasında." Koridor boyunca ilerlerken kadın, bir kapıyı arkasından gelen adam için açık tuttu "Kızgın Kapıcı," dedi parmağıyla işaret ederek

Onu oğlunun tarifinden tanımıştı

"Birdenbire bozuluverdi," dedi kadın adamın kulağına eğilerek. "Görüyor musunuz? Döngüsünün tam ortasında - sokağa çıkarak bağırdı ve tam yumruğunu sallamak üzereydi."

"Ana devre bilmiyor mu?"

"Ben ana devreyim," diye gülümseyerek yanıtladı orta yaşlı kadın, çelik çerçeveli gözlüğü gözlerindeki ışıltıyla parlamıştı.

"Elbette," dedi adam sıkılarak.

"Bu, o olabilir diye düşünüyoruz," dedi kadın - ya da daha çok okulun gezici uzantısı - ve katlanmış bir kâğıt gösterdi.

Kâğıdı açtığında, kendi kendini düzenleyebilen geri besleme sübapları kümesi çizelgesi olduğunu gördü.

"Bu bir otorite yetkilisi, öyle değil mi?" diye sordu. "Çocuğa, mülke saygı göstermeyi öğretiyor. Tam öğretmenlerin istediği gibi, doğru dürüst bir şekilde."

"Evet," dedi kadın.

Eliyle Kızgın Kapıcı'yı kapatıp ardından tekrar çalıştırdı. Birkaç saniye tıkırdadıktan sonra makinenin yüzü kızardı, yumruğunu havaya kaldırıp

bağırmaya başladı. "Buradan uzak durun çocuklar, anladınız mı?" Öfkeyle titreyen favorili yanakları, açılıp kapanan ağzı izlerken, Jack Bohlen, bunun bir çocuk üzerindeki güçlü etkisini düşleyebiliyordu. Kendi tepkisi tiksinti gibi bir şeydi. Bununla birlikte bu nesne, başarılı öğretici makinenin temeliydi; okulu oluşturan, eğlence parkındaki barakalar gibi koridorlar boyunca oraya buraya yerleştirilmiş diğer iki düzine nesneyle birlikte iyi iş görüyordu. Diğer öğretici makineyi tam köşede gördü; o sıkıcı konuşmasını yaparken birkaç çocuk saygılı bir biçimde önünde, ayakta duruyordu.

"... Ve ardından düşündüm ki," diye tatlı ve resmi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Tanrım! Biz böyle bir deneyimden neler öğrenebiliriz? İçinizden birileri biliyor mu? Ya sen Sally."

Küçük bir kız sesi yükseldi: "Aaa, şey . . . belki de, onlar ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar, herkesin içinde biraz iyilik olduğunu öğrenebiliriz."

"Sen ne dersin Victor?" diye mırıldandı öğretici makine. "Haydi Victor Plank'ı dinleyelim."

Bir oğlan kekeledi, "Ben de Sally'e katılıyorum, gerçekten bakmasını bilirseniz, insanların çoğu özünde iyidir. Öyle değil mi Bay Whitlock?"

Demek ki Jack, Öğretici Makine Withlock'a kulak misafiri oluyordu. Oğlu ondan çok bahsetmişti; bu makine en sevdiklerinden biriydi. Aletlerini çantadan çıkarırken, Jack makineyi dinlemeyi sürdürdü. Whitlock, yaşlı, ak saçlı, bölgesel aksanlı, belki Kansas, bir beyefendiydi . . . Nazikti ve çocukların kendilerini ifade etmelerine izin veriyordu; müsamahakâr cinsden bir öğretici makineydi, Kızgın Kapıcı'nın otoriter tutumundan ve huysuzluğundan çok uzaktı; aslında, Jack'in ifadesiyle, bir Sokrates ve Dwight D. Eisenhower karışımıydı.

"Koyunlar komiktir," dedi Whitlock. "Onlara çitlerin üzerinden mısır koçanı gibi bir yiyecek attığınızda nasıl davrandıklarına bakın. Koçanı bir mil öteden bile görebilirler, neden?" Whitlock kendi kendine güldü. "Kendilerini ilgilendiren bir şey söz konusuysa, zekidirler. Belki de bu, bize gerçek zekânın ne olduğunu görmekte yardımcı olur; zeki olmak, bir sürü kalın kitap okumak ya da uzun sözcükler bilmek değildir . . . kendi yararınıza olabilecek bir şeyin farkına varabilmektir. Gerçek zekâ kullanışlı olabilmektir."

Jack dizlerinin üzerine çöktü ve Kızgın Kapıcı'nın sırtındaki vidalarını sökmeye başladı. Okulun ana devresi, ayakta dikilip adamı izliyordu.

Jack, bu makinenin, bilgi bandı makaraları sayesinde, şarkı söyleyip dans edebildiğini ve performansının, her aşamada izleyicinin tepkisine göre değiştiğini biliyordu. Bu, kapalı bir sistem değildi; çocukların verdiği tepkileri kendi bandıyla karşılaştırıyor, eşleştiriyor, sınıflandırıyor ve sonunda tepki veriyordu. Benzeri olmayan tek bir tepkiye yer yoktu, çünkü öğretici makine, sadece sınırlı sayıda kategoriyi algılayabiliyordu. Ama yine de inandırıcı biçimde canlı ve akıllıydı; bir mühendislik harikası.

Bir insan öğretmenden üstün yanı, her çocukla bireysel olarak tek tek ilgilenebilme kapasitesiydi. Öğretmekten öte özel ders verir gibiydi. Bir öğretici makine, binlerce çocuktan sorumlu olabilirdi ve asla bir çocuğu diğeriyle karıştırmazdı; her çocuğa karşı olan tepkileri, onu bambaşka birine dönüştürecek kadar değişirdi. Öğretici makineler, Jack Bohlen'in çok iyi bildiği bir gerçeği kanıtlıyorlardı; "yapay" denilen şeye inanılmaz bir derinlik kazandırılmıştı.

Ama yine de o, öğretici makinelerden pek hoşlanmıyordu. Devlet Okulu, adamın özüne tamamen ters düşen bir sistemle donatılmıştı: okul, bilgilendirmek ya da eğitmek için değil, çocukları, çeşitli sınırlar içinde biçimlendirmek için vardı. Kendilerine miras kalan kültürü çocuklara taşıyordu. Öğrencilerini bu sisteme boyun eğdiriyordu; amaç, kültürün devam ettirilmesiydi ve çocukları herhangi başka bir yöne sevk edecek farklı şeylerin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Jack, bunun, okulun karmaşık yapısıyla, çocukların bireysel yapıları arasında bir savaş olduğunu ve biçim verenin tüm kartları elinde tuttuğunu fark etti. Beklenen şekilde tepkiler vermeyen çocuğun, otistik olduğu farz ediliyordu - ve bunun nedeni de, nesnel gerçeklik yerine, mantığına yerleşen öznel bir etkene dayandırılıyordu. Ve bu çocuk, okuldan uzaklaştırılıp onu tedavi etmek için yapılmış olan ve tamamen farklı türden bir okula; Ben-Gurion Kampı'na yerleştiriliyordu. Çocuk orada öğretim görüyor olamazdı, sadece bir *hasta* olarak ilgi görüyor olabilirdi.

Jack, Kızgın Kapıcı'nın sırtını yerinden sökerken, otizmin, Mars'ı yöneten yetkililer için kendi kendine hizmet eden bir konsept haline geldiğini düşündü. Otistik, eskiden kullanılan 'kriminal deli' tanımının yerini alan 'ahlaki alık'[3] ve onun da yerini alan 'psikopat' teriminin yerini

almıştı. B-G Kampı'nda, çocukların, bir insan öğretmeni ya da aslında daha çok *terapistleri* vardı.

Kendi oğlu David, Devlet Okulu'na başladığından beri Jack, kötü haberi duymayı bekledi, yani oğlunun öğretici makinelerin çocukları sınıflandırdıkları başarı kategorilerinden birine yerleştirilemediğini. Ama David, öğretici makinelere yürekten saygı gösteriyordu ve çok başarılıydı. Çoğu öğretmenini sever, evde onlardan bahsederdi; en tuhaf olanıyla bile iyi geçinirdi ve şimdiye dek hiçbir sorunu olmadığı - otistik olmadığı ve B-G Kampı'na gönderilmeyeceği, açıkça ortadaydı. Ama bu, Jack'e kendini daha iyi hissettirmiyordu. Silvia'ya göre de hiçbir şey onun daha iyi hissetmesini sağlayamazdı. Sadece iki olasılık vardı: Devlet Okulu ve B-G Kampı, ama Jack, ikisine de güvenmiyordu. Neden böyleydi? Bilmiyordu.

Jack, bir keresinde, nedenin belki de, gerçekten otizm diye bir durumun var oluşu olduğunu düşünmüştü. Bu, birçok insanda olan şizofreninin çocukluk biçimiydi; şizofreni, nerdeyse er ya da geç, her aileye dokunan yaygın bir hastalıktı. Şizofren, basitçe, içinde yaşadığı toplumun ona aşıladıklarını, yaşamında uygulayamayan kişi demekti. Şizofrenlerin uzaklaştıkları gerçeklik - ya da aslında hiç dahil olmadıkları - kişilikler arası yaşamın gerçekliğiydi, verilmiş değerleri olan verilmiş hır kültür içindeki yaşamın; söz konusu olan biyolojik bir yaşam ya da herhangi bir miras kalan yaşam biçimi değildi, o *öğrenilen bir yaşamdı.* Kişinin çevresinden, ailesinden, büyüklerinden, öğretmenlerinden ve genel otorite figürlerinden . . . bireyin oluşum yılları boyunca onunla temas kuran herkesden azar azar toplayarak öğrendiği bir yaşam.

Öyleyse Devlet Okulu, öğrenmeyen bir çocuğu ayırmakta haklıydı. Çünkü çocuğun öğrendikleri, sadece gerçekler veya para kazanmanın yolları ya da iyi bir kariyer değildi. Çok daha derine giden şeylerdi. Çocuk, çevresindeki kültürün içinde yer alan belirli şeylerin, ne pahasına olursa olsun korunması gerektiğini öğreniyordu. Çocuğun değerleri bazı nesnel insan deneyimlerle birlikte iç içe eriyordu. Ve böylece çocuğun kendisi de ona sunulan gerçeğin bir parçası oluyor; yaşamı boyunca mirasını koruyor, hatta geliştiriyordu. Bakılıp korunuyordu. Jack, gerçek otizmin, son analizde, toplumsal çabaya doğru bir duyumsamazlık[4] olduğuna inanıyordu; eğer bağımsız birey sadece kendisine miras kalan değerlerin ambarı değil de tüm değerlerin yaratıcısı olduğunda oluşan özel bir varoluş biçimi. Ve Jack Bohlen, kendi hayatı için, neyin değerli neyin değersiz olduğunun tek

hakemi olarak öğretici makineleriyle birlikte Devlet Okulu'nu kabul edemiyordu. Çünkü toplumun değerleri sürekli bir akış içindeydi, ve Devlet Okulu bu değerleri bir noktada tespit etmeye çalışmaktı, onları sabitlenmiş bir noktada pelteleştirmek - onları mumyalamaktı.

Uzun süre önce, Devlet Okulu'nun nörotik olduğuna karar vermişti. Okul, yeni hiçbir şeyin ortaya çıkmadığı, hiçbir sürprizin oluşmadığı bir dünya istiyordu. Ve o dünya da zorlayıcı-takıntılı[1] nevrotik bir dünyaydı; asla sağlıklı olmayan bir dünyaydı.

Birkaç yıl önce bu teorisini karısına bir kez anlatmıştı. Silvia, ortalama bir dikkatle dinleyip ardından şöyle konuşmuştu, "Ama şu noktayı anlamıyorsun Jack. Anlamaya çalış. Nevrozdan[2] çok daha kötü şeyler de vardır." Kadının sesi kısık ve katıydı, adam dinliyordu. "Biz onları bulup çıkarmaya daha yeni başlıyoruz. Onların ne olduğunu biliyorsun. *Onları sen kendin yaşadın."*

Ve adam başım sallayarak onaylamıştı, çünkü kadının neden bahsettiğini bilmiyordu. Yirmili yaşların başında, küçük ve önemsiz psikolojik bir şeyler geçirmişti. Bu, çok yaygın bir durumdu. Doğaldı ve itiraf etmeliydi ki korkunçtu, çünkü devini yoksunu, katı, zorlayıcı-nevrotik Devlet Okulu'nu, bireyin insanlığa ve paylaşılan gerçekliğe uygun yaşamasını sağlayan bir yermiş gibi gösteriyordu. Adamın nevrozun, niçin bilinçli bir yapaylık olduğunu kavramasını sağlamıştı, hasta olan bireyin ya da kriz içindeki bir toplumun bilinçli olarak yarattığı. Nevroz, gereklilikten doğan bir buluştu.

Silvia, ona "Nevrozu eleştirme," dediğinde adam onun ne demek istediğini anlamıştı. Nevroz, bilinçli bir duraklamaydı, yaşam yolunun bir yerinde donup kalmaktı. Çünkü ötesinde uzanan-

Ve her şizofren, ötesinde neyin uzandığını bilirdi Ve bütün eski şizofrenler de, diye düşündü Jack, kendi geçirdiklerim hatırlayarak.

1 *Zorlayıcı.* İng. *Compulsive.* Davranışları uygunsuz ve yersiz olmasına karşın bunları yapmak için önüne geçilemez bir iç zorlanıp duyan kişi.

Saplantılı- Ing. *Obsessive.* Çeşitli düşünce ve eylem saplantılarına takılıp kalmış kışı

2. *Sevme:* İng *Neurosis.* Ruhsal kaynaklı sinir hastalıklarının genel adı. *Sinirce* deyimiyle özleştirilmiştir, psikonevroz da denir. Sinir *hastalıkları'nın* genel adı olduğu halde, ruhsal kaynaklı olduğu için

sinirbilim'in (nöroloji) dışında ve *ruh hastalıkları* 'psikiyatrı) kapsamı içindedir, yhn.

Odanın karşı tarafındaki iki adam, ona tuhaf tuhaf baktılar. Ne söylemiştiki? *Herbert Hoover, Carrington'ın olabileceğinden çok daha iyi bir FBI başkanıydı.* "Haklı olduğumu biliyorum," diye ekledi. Düşünceleri bulanıktı ve birasını yudumladı. Her şey ağırlaşmıştı, kolu ve bardağın kendisi bile; aşağıya bakmak yukarıya bakmaktan çok daha kolay gelmeye başlamıştı ... Kahve masasının üzerindeki bir dergiyi inceledi.

"Herbert Hoover demek istemiyorsun," dedi Lou Notting. "Demek istediğin J. Edgar-"

Tanrım! Jack sıkıntıyla düşündü. Evet, Herbert Hoover demişti ve onlar yeniden belirtinceye kadar her şey yolunda görünüyordu. Benim neyim var acaba, diye merak etti. Yarı uykudaymışım gibi hissediyorum. Oysa önceki gece saat onda yatmış ve neredeyse on iki saat uyumuştu. "Özür dilerim," dedi. "Şüphesiz, demek istediğim . . Dilinin dolaştığını hissetti. Dikkatle konuştu, "J. Edgar Hoover." Ama sesi, tıpkı hızını yitiren bir pikap gibi yavaşlayıp alçalmıştı. Ve artık başını kaldırmak onun için neredeyse olanaksız hale gelmişti; oturduğu yerde uykuya dalıyor gibiydi, Notting'in salonunda, ama yine de gözleri kapanmıyordu - gözlerini kapamayı deneyip yapamadığını fark etti. Dikkati dergi üzerindeki yoğunlaştı. Kapağını okudu. Bu atı çizebilir misiniz? İlk sanat dersi bedava, ödeme zorunluluğu yok. Parasız kayıt yaptırmak için sayfayı çevirin. Lou Notting ve Fred Clarke, özgürlüklerin kısıtlanması, demokratik gelişme gibi kuramsal düşünceler üzerine tartışırlarken, o gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. . . bütün sözcükleri açık olarak duyuyordu ama dinlemiyordu. Adamların ikisinin de haksız olduğunu bildiği halde, içinde tartışmak için hiçbir arzu yoktu. Onları kendi konuşmalarına bırakmıştı, böylesi daha kolaydı. Bu kendiliğinden öylece olmuştu. Öyleyse bırakalım da böyle gitsindi.

"Jack bu gece bizimle değil," diyordu Clarke. Jack Bohlen, bir irkilmeyle dikkatlerinin kendi üstüne çevrildiğini fark etti, artık bir şey yapmalı ya da söylemeliydi.

"Elbette buradayım," dedi ve bunu söylemek ona büyük güç harcatmıştı; denizin dibinden yüzeye yükselmek gibiydi. "Devam edin, dinliyorum."

'Tanrım, boş paket gibisin," dedi Notting. "Allah aşkına evine git ve yat."

Salona girmiş olan Lou'nun karısı Phyllis, konuştu. "Şu halinle asla Mars'a gidemeyeceksin Jack." Kadın müzik setini açtı; bir progresif caz grubu çalıyordu, vibrafonlar ve ikili bas veya çalan belki de elektronik bir aletti. Sarışın şuh Phyllis, yakınında bir koltuğa oturup, onu izlemeye başladı. "Jack, bize kızgın mısın? Demek istediğim kendini çok geriye çektin."

"Bu sadece onun ruh hallerinden biri," dedi Notting. "Biz servisteyken bu hali alırdı, özellikle de cumartesi geceleri. Böyle suratsız, sessiz ve düşünceli olur işte. Şu anda ne hakkında düşünüyorsun Jack?"

Soru, ona çok tuhaf gelmişti; şu anda hiçbir şey hakkında düşünmüyordu, kafasının içi bomboştu. Algılama alanını hâlâ şu dergi dolduruyordu. Onlara hiç olmazsa ne düşündüğünü anlatmalıydı; hepsi ondan bunu bekliyordu, bu yüzden kafasından bir hikâye uydurdu. "Hava," dedi. "Mars'taki. Alışmak benim ne kadar zaman alır? Herhalde kişiden kişiye değişir." Dışarı çıkaramadığı bir esneme, ciğerlerinden nefes borusuna geçerek, göğsünde sıkışıp kaldı. Ağzını yarı açık bıraktı; büyük bir güç sarf ederek çenesini kapatabildi. "Sanırım gitsem iyi olur," dedi. "Yatacağım." Tüm gücünü kullanarak ayakları üzerine dikilmeyi başardı.

"Saat dokuzda mı?" diye haykırdı Fred Clarke

Daha sonra, Oakland'ın, soğuk karanlık sokakları boyun a apartman dairesine doğru yürürken, kendini iyi hissetti Notting'in evinde kendisine neler olduğunu merak ediyordu. Belki kötü hava ya da havalandırma yüzündendi.

Ama kesinlikle bir sorun vardı.

Mars'ı düşündü. Her şeyle bağlarını koparmıştı, özellikle de işiyle, Plymouth'unu satmıştı, dairesi için de yönetime başvurmuştu. Dairesini alması bir yıldan uzun sürmüştü; bina, kâr yapmayan bir Batı Yakası Kooperatifi'ne aitti; büyük bir bolümü yer altında, binlerce üniteli, kendine ait süpermarketi, çamaşırhaneleri, çocuk bakım merkezi, kliniği ve hatta bir psikiyatristi olan, sokak seviyesindeki dükkanları bulunan, devasa büyüklükte bir bina. En üst katta, bina sakinlerince seçilen klasik müzik parçalarını yayınlayan bir FM radyo istasyonu vardı, ayrıca binanın merkezinde bir tiyatro ve toplantı salonu bulunuyordu. Bu yapı, devasa kooperatif apartmanlarının en yenisiydi - Ve adam birdenbire tüm bunlara boş vermişti. Bir gün binanın kitapçıda bir kitap satın almak için sırada beklerken bu fikir aklına gelivermişti.

Fikrin aklına düşmesinden hemen sonra, binanın koridorları boyunca gezindi. Üzerinde iliştirilmiş notlar olan duyuru panosunun yanına geldiğinde, kendiliğinden notları okumaya başladı. Yanından binanın arkasında oyun bahçesine doğru koşuşturan çocuklar geçti. Büyük ve basılı bir duyuru dikkatini çekmişti:

KOOPERATİFLEŞME HAREKETİNİN YENİ KOLONİZE EDİLMİŞ BÖLGELERDE YAYILMASINA YARDIM EDİN. SACRAMENTO'DAKİ KOOPERATİF YÖNETİMİ TARAFINDAN DÜZENLENEN, MARS'IN ZENGİN MADEN YATAKLARI BÖLGELERİNE YAPILACAK VE GENİŞ İŞ OLANAKLARI SAĞLAYACAK GÖÇE YANIT VERİN! HEMEN KAYIT OLUN!

Bu da tüm diğer kooperatif duyurularına benziyordu, ama yine de neden olmasındı? Bir sürü genç insan göç ediyordu. Dünya üzerinde onun için ne kalmıştı? Dairesini bırakmıştı ama, hâlâ bir üyeydi; hâlâ mal payı ve numarası vardı.

Daha sonrası, başvuru yapıp yerleşim işlemine sokulması ve diğer olayların sırası kafasında bulanıklaşmıştı; önce Mars'a gitme kararını hatırladı, sonra da işini ve dairesini bırakışım. Böylesi daha mantıklı görünüyordu, hikâyeyi arkadaşlarına bu şekilde anlattı. Ama anlattığı hikâye hiç de doğru değildi. Doğrusu nasıldı peki? Neredeyse iki ay boyunca, kafası karışık ve çaresiz bir biçimde, 14 Kasım'da grubundaki iki yüz kooperatif üyesiyle Mars'a doğru yola çıkacağı ve sonra her şeyin değişip, düşüncelerinin netleşeceği dışında hiçbir şeyden emin olmadan dolaşıp durmuştu. Sadece bunu biliyordu; bir defasında zaman ve uzamdaki şeylerin gidişatını yoluna koymayı başarmıştı; şimdi, bilmediği nedenler yüzünden uzam da, zaman da, ikisinde de yolunu bulamayacağı biçimde değişmişti.

Hayatının hiçbir amacı yoktu. On dört ay boyunca sadece bir tek büyük amaç için yaşadı; yeni devasa kooperatif binasında bir daire edinmek ve ardından ona sahip olduğunda, geride hiçbir şey yoktu. Gelecek, var olmaktan vazgeçmişti. İstediği anda Bach süitlerini dinledi; süpermarketten yiyecek aldı ve binanın kitapçısında kitaplara göz attı biraz. . . ama neden diye sordu kendi kendine. Ben kimim? Ve işinde, yeteneği yok olup gidiyordu. Bu, ilk işaretti ve bazı açılardan da en olumsuzu, bu onu ilk korkutan şey olmuştu

Bu durum, asla tam olarak anlatamadığı tuhaf hır olayla başladı. Bir bölümü açıkça sanrıydı aslında. Ama hangi bolümü? Bir rüya gibi başlamıştı, bir anlık, kahredici bir panik yaşamıştı, ne pahasına olursa olsun, bir kaçma tutkusu.

San Francisco'nun güneyinde, Redvyood City'de bir elektronik firmasında çalışıyordu; montaj hattı boyunca kalite kontrolü yapan bir makineyi işletiyordu. Tek bir parçanın, kabul edilebilir farklılıklar dışında hataları olup olmadığını görmek ki makinesi hata yapmazdı onun sorumluluğundaydı: bir kibritin başından daha büyük olmayan sıvı helyum pilleri. Bir gün beklenmedik bir şekilde, personel müdürünün ofisine çağrıldı; onu neden çağırdıklarını bilmiyordu, asansörle yukarıya çıkarken oldukça gergindi. Daha sonra, alışılmadık bir şekilde gergin olduğunu hatırlayacaktı.

"İçeri girin Bay Bohlen." İyi görünüşlü - belki de bir moda yüzünden- kıvırcık, gri saçlı personel müdürü, Jack'i ofisinde karşıladı. "Sadece birkaç dakikanızı alacağım." Gözleri Jack'e dikkatle bakıyordu. "Bay Bohlen neden maaş çeklerinizi bozdurmuyorsunuz?"

Bir sessizlik oldu.

"Bozdurmuyor muyum?" dedi Jack. Kalbi bedeni sarsıcak kadar hızlı atıyordu. Kendini ayakta duramayacak kadar yorgun hissetti. Çekleri bozdurduğumu sanıyordum, dedi kendi kendine.

"Yeni bir giysi alabilirsiniz," dedi personel müdürü, "ve bir saç tıraşına ihtiyacınız var. Şüphesiz bu size kalmış."

Elini saçlarının üstüne koydu, iyice şaşkın hissediyordu; bir saç tıraşına ihtiyacı mı vardı? Saçlarını daha geçen hafta kestirmemiş miydi? Ya da belki biraz daha önceydi. "Teşekkürler," dedi. Başını sallayarak onayladı. "Tamam. Söylediklerinizi yapacağım."

Ve ardından - eğer öyleyse - sanrı geldi. Personel müdürünü, yeni bir ışık altında gördü. Adam ölüydü.

Adamın derisinin altından iskeletini görmüştü. Kemikler, birbirine ince bakır tellerle bağlıydı. Çürümüş organların yerini yapay eşdeğerleri, böbrek, kalp, akciğer almıştı - her şey plastik ve paslanmaz çelikten yapılmıştı, hepsi birlik içinde çalışıyordu ama otantik yaşamdan yoksundu. Adamın sesi bir amplifikatör ve hoparlör sistemi sayesinde bir teypden çıkıyordu.

Büyük olasılıkla, geçmişte bir zamanlar, adam gerçek ve canlıydı, ama bu sona ermiş ve organlar birer birer değiştirilerek, tüm beden yenilenmişti. Aslında Jack Bohlen yanılıyordu. Ofiste tek başınaydı; personel müdürü falan yoktu. Kimse onunla konuşmamıştı ve kendi kendine konuştuğu zaman da kimse onu duymamıştı; tamamen cansız ve mekanik bir odanın içinde dikiliyordu.

Ne yapacağından emin değildi; önünde duran ve insan benzeri yapıya büyük bir dikkatle, uzun uzun bakmamaya çalıştı. İşi, hatta kişisel sorunları hakkında, sakin ve doğal bir biçimde konuşmaya çalıştı. Karşısındaki yapı onu sondajlıyor, ondan bir şeyler öğrenmek istiyordu. Doğal olarak, mümkün olduğunca az şey anlattı. Bütün bu süre boyunca, gözlerini aşağıda, halıda tuttu, her bakışında, borular, sübaplar ve çalışan birtakım parçalar görüyordu; bakmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Tüm istediği, olabildiğince hızla oradan uzaklaşmaktı. Terlemeye başladı; terliyor ve titriyor, kalbi giderek daha hızlı çarpıyordu.

Bohlen," dedi yapı, "hasta mısın?"

Evet," dedi. "Artık işime dönebilir miyim?" Arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Bir saniye," diye seslendi arkasından yapı.

İşte tam o anda paniğe kapıldı ve koştu; arkasında kapıyı bırakarak koridor boyunca koştu.

Bir saat ya da daha fazla bir süre sonra, kendini, Burlingame'de, hiç tanımadığı bir sokakta gezinirken buldu. Arada geçen zamanı hatırlamıyor ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Bacakları ağrıyordu. Açıkça görünüyordu ki miller boyunca yürümüş olmalıydı.

Zihni biraz daha açıktı. Ben bir şizofrenim dedi kendi kendine. Bunu biliyorum. Belirtileri herkes bilir; paranoyak renklendirmeli donukluğa[5] bağlı tahrikler: akıl sağlıkları yerinde olan insanlar, bize bunun tohumlarını ekerler, hatta okul çocuklarına bile. Ben de onlardan biriyim. İşte personel müdürünün gözlemlediği şey buydu.

Benim tıbbi yardıma ihtiyacım var.

Jack, Kızgın Kapıcı'nın güç kaynağını çıkartıp yere koyduğunda, okulun ana devresi konuştu, "Çok yeteneklisiniz."

Jack, orta yaşlı dişi nesneye göz ucuyla baktı ve burasının neden canımı sıktığı belli, dedi düşündü kendi kendine. Yıllar öncesindeki psikotik deneyimime benziyor. *O zaman geleceği düşünmüş müydüm?*

O zamanlar, bu tür okullar yoktu. Varsa bile, o bunları görmemiş ya da haklarında hiçbir şey duymamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ona, psikotik dönemindeki Corona Şirketi'ndeki personel müdürüyle olan olayından beri acı çektiren şey şuydu: onun bir sanrı olmadığını varsayalım? Personel müdürü denen şeyin gerçekten onun gördüğü gibi, yapay bir yapı olduğunu, tıpkı bu öğretici makineler gibi bir makine olduğunu?

Gerçekten olay gerçekten öyleyse, *o zaman psikoz diye bir şey yoktu.*

Tekrar tekrar düşünmüştü, bu bir psikoz değil de bir görü parçası olduğunu, üstündeki örtünün bir an kalkmasıyla mutlak gerçeğin bir an için görünüverdiğini. Bu, öyle ezici, öyle radikal bir düşünceydi ki gördükleri, sıradan bakışlarla gözlemlenemezdi. Ve zihinsel karmaşa da buradan doğuyordu.

Jack, Kızgın Kapıcı'nın açıktaki kablolarına ulaştığında, uzun parmaklan, sonunda orada olacağını bildiği şeye, kopuk bir bağlantıya ustalıkla dokundu. "Sanırım onu tuttum," dedi okulun ana devresine. Çok şükür ki bunlar şu eski tip baskılı devrelerden değil, yoksa onarımı olanaksız olurdu ve tüm üniteyi değiştirmek zorunda kalırdım, diye düşündü.

"Benim düşünceme göre," dedi ana devre, "öğretmenlerin tasarımında büyük yeniden onarım sorunları var. Son zamanlarda şanslıyız; hiç uzun süren bozukluk yaşamadık. Yine de mümkün oldukça önlem açısından bakım yapılmalı; bu yüzden, sizden henüz bozulma belirtileri göstermese de bir öğretmene bakmanızı isteyeceğim. O öğretmen okulun toplam işlevselliğinde benzersiz bir hayati öneme sahip." Jack, lehim makinesinin uzun ucunu devrelerin arasından geçirmeye çalışırken, ana devre kibarca sessiz kaldı. "Bakmanızı istediğim, Tatlı Baba "

'Tatlı Baba mı?" dedi Jack. Ve acı acı, acaba buralarda Şirin Anne de var mıdır? diye merak etti. Şirin Anne'nin, küçük çocukların kafalarına yerleştirmek için evde yapılmış, lezzetli, uzun hikâyeleri. Midesi bulanıyordu.

"O öğretmeni biliyor musunuz?"

Aslında bilmiyordu, David ondan bahsetmemişti.

Koridorun d'jer ucunda, çocukların hâlâ Whitlock'la hayatı tartıştıklarını duydu; sırtüstü yatıp, lehim makinesinin ucunu, Kızgın Kapıcı'nın içinde yerine yerleştirdiğinde, çocukların sesi ona ulaştı.

"Evet," dedi Whitlock durgun ve bütünüyle sakin bir ses tonuyla, "rakun hayret verici bir arkadaştır, yaşlı Rakun Jimmy gibi. Onu birçok kez gördüm. Oldukça iri bir adam, güçlü, çevik kolları vardı."

"Bir keresinde bir rakun görmüştüm," dedi bir çocuk heyecanla. "Bay Whitlock, bir tane görmüştüm ve bana bu kadar yakındı!"

Jack, Mars'ta bir rakun mu gördün? diye geçirdi aklından.

Whitlock, kendi kendine güldü. "Hayır Don, sanırım görmedin. Buralarda hiç rakun yoktur. Bu şaşırtıcı arkadaşlarımızın birini görebilmek için ta eski yuvamıza, Dünya'ya gitmelisin. Söylemek istediğim nokta şu çocuklar. Yaşlı Rakun Jimmy 'nin yiyeceğini nasıl aldığını, gizlice suya taşıyıp yıkadığını biliyorsunuz. Nasıl da gülmüştük, kesmeşeker suda eriyip, Jimmy'ye yiyecek bir şey kalmadığında. Evet çocuklar, burada Rakun Jimmyleı'imiz olduğunu biliyor musunuz? Burada, bu çok-"

"Sanırım bitirdim," dedi Jack lehim tabancasının ucunu geri çekerken. "Bunları geri takmama yardım etmek ister misiniz?"

"Aceleniz mi var," diye sordu ana devre.

"Şurada konuşup duran şeyi sevmiyorum," dedi Jack. Bu şey, Jack'i gerginleştiriyor ve titremesine neden oluyordu, öyle çok ki, işini zorlukla yapabiliyordu.

Koridorun ilerisinde bir kapı kapandı; Whitlock'un sesi zayıfladı. "Böyle iyi oldu mu" diye sordu ana devre.

"Teşekkürler," dedi Jack. Ama elleri hâlâ titriyordu. Ana devre, bunu bir kenara not etti. Adam, kadının kusursuz incelemesinin farkındaydı. Bunu neden yaptığını merak etti.

Tatlı Baba'nın odasında bir şömine, kanepe, kahve masası, perdeli bir pencere ve Tatlı Baba'nın üzerinde oturduğu sallanan bir sandalye ile kucağında açık duran bir gazete vardı. Jack Bohlen ve ana devre içeriye girdiğinde birkaç çocuk, pürdikkat bir halde kanepede oturuyor ve öğretici makinenin nasihatlerini öylesine dikkatli dinliyorlardı ki, birilerinin içeriye

girdiğini fark etmediler bile. Ana devre çocukları dışarı çıkardı ve kendi de kapıya yöneldi.

"Benden ne yapmamı istediğinizi tam olarak anlamış değilim," dedi Jack.

"Onu yeniden döngüsüne kavuşturun. Bana, sanki döngüsünün bazı bölümlerini tekrarlıyor ya da takılıp kalıyormuş gibi geliyor; bir şekilde çok zaman harcıyor. Yaklaşık üç saat içinde başlangıç konumuna gelmesi gerekir." Bir kapı açıldı ve ana devre dışarı çıktı; Jack, Tatlı Baba ile yalnız kalmış ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

"Selam Tatlı Baba," dedi isteksizce ve alet çantasını yere bırakıp, öğretmenin arka plakasını sökmeye başladı.

Tatlı Baba, sıcak ve sempatik bir ses tonuyla konuştu, "Adın ne genç adam?"

"Adım," dedi Jack, plakayı çıkararak yere koydu, "Jack Bohlen ve ben de sizin gibi tatlı bir babayım. Oğlum on yaşında Tatlı Baba, bu yüzden bana genç adam deme tamam mı?" Yine şiddetli bir biçimde titriyor ve terlemeye başlamıştı.

"Oh," dedi Tatlı Baba, "Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?" diye sordu Jack ve neredeyse bağırıyor olduğunu fark etti. "Bak," dedi, "Şu lanet döngüne devam et, tamam mı? Eğer işini kolaylaştıracaksa, bana küçük bir çocuk muşum gibi davranmaya devam et." Sadece şu işi bitirip buradan gitmek istiyorum, diye düşündü kendi kendine, mümkün olan en az sorunla. Aletin içindeki karmaşık hareketlen hissediyordu. En az üç saat diye düşündü üzülerek

"Küçük Jackie, bugün üzerinde büyük bir yük var gibi geliyor bana, doğru mu?" dedi Tatlı Baba.

"Bugün ve her gün." Jack, el lambasını yaktı ve öğretmenin içine tuttu. Mekanizma, şimdiye dek iyi çalışmış gibi görünüyordu.

"Belki sana yardım edebilirim," dedi Tatlı Baba. "Genellikle daha yaşlı, daha deneyimli biri seni dinlediğinde, sorunlarını paylaşıp seni aydınlatabilir."

"Tamam," dedi Jack kalçaları üzerine oturarak. "Haydi oynayalım; nasıl olsa üç saat burada tıkılı kalacağım. En başından dinlemek ister misin? Dünya'da Corona Şirketi için çalıştığım zamanlardan?"

"Nereden istersen oradan başla," dedi Tatlı Baba nazikçe.

"Şizofreni ne demek biliyor musun, Tatlı Baba?"

"Sanırım bununla ilgili epeyce fikrim var Jackie."

"Tamam, Tatlı Baba, o tıptaki en gizemli hastalıktır. Her altı insandan birinde görülür ki bu da oldukça yüksek bir orandır."

"Elbette, orası kesin," dedi Tatlı Baba.

"Bir keresinde," dedi Jack makinenin hareketlerini izleyerek "Durumsal çok-yapılı şizofreni denen bir şeye yakalandım. Bu gerçekten çok zordu Tatlı Baba."

"Tahmin ediyorum ki zordur," dedi Tatlı Baba.

"Şimdi, senin ne olarak düşünüldüğünü iyi biliyorum," dedi Jack, "senin amacını biliyorum Tatlı Baba. Yuva'mızdan çok uzaktayız. Milyonlarca mil uzakta. Geride bıraktığımız Yuva'mızdaki uygarlığımızla olan bağlarımız çok zayıf. Bir sürü insan çok korkuyor, Tatlı Baba, çünkü geçen her yılla birlikte bağlantı daha da zayıflıyor. Böylece bu Devlet Okulu da, burada doğan çocuklara tanıdık bir çevre, Dünya'dakine benzer bir ortam sunmak için hazırlanmış bir hediye. Mesela şu şömine. Mars'ta şöminelerimiz yok, küçük atomik ocaklarla ısınıyoruz. Şu resimden camlı pencere; kum fırtınaları, onu ışık geçirmez yapardı. Aslında, senin aklında, bizim buradaki gerçek dünyamızdan getirilmiş tek bir şey bile yok. Bir Çöladamı nedir biliyor musun Tatlı Baba?"

"Biliyorum diyemem, Küçük Jackie. Bir çöladamı nedir ?"

"Mars'ın yerli ırkından biridir. Mars'ta olduğunu biliyorsun öyle değil mi Tatlı Baba."

Tatlı Baba kafasıyla onayladı.

"Şizofreni," dedi Jack, "insan uygarlığnını karşılaştığı en zor problemlerden biridir. Açıkçası Tatlı Baba, ben Mars'a, yirmi iki yaşında ve Corona Şirketi için çalışırken yakalandığım şizofrenik dönemim yüzünden göç ettim. Sağlığım gittikçe bozuluyordu. Karmaşık kent yapısından daha basit, ilkel, ama daha fazla özgürlüğün bulunduğu bir ortama taşınmam gerekiyordu. Baskı, benim için çok büyüktü; ya göç edecek ya da delirecektim. Şu kooperatif binası; içinde kendi süpermarketleri olacak kadar çok insan yaşayan, bir gökdelen gibi yukarı ve aşağı doğru kat kat ilerleyen bir şey hayal edebiliyor musun? Kitapçıda kuyrukta beklerken çıldırdım. Diğer herkes, Tatlı Baba, o kitapçıda bulunan ve o

süpermarketteki herkes, benimle aynı binada yaşıyordu. Bu tek bir binanın toplumuydu Tatlı Baba. Ve bugün inşa edilen bazılarıyla kıyaslandığındaysa küçük sayılırdı. Buna ne diyorsun?"

"Benim, benim," dedi Tatlı Baba kafasını iki yana sallayarak.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," diye devam etti Jack. "Bence bu Devlet Okulu ve siz öğretici makineler, bir başka şizofrenik nesil yetiştireceksiniz, benim gibi bu yeni gezegene iyi uyum sağlayabilmiş halkın çocukları. Bu çocukların yapılarını parçalayacaksınız çünkü onlara, onlar için yaratılmamış bir çevreyi, normalmiş gibi kabullenmeyi öğretiyorsunuz. Hatta artık Dünya için bile var olmayan bir ortam; artık geçersiz bir ortam. Öğretmen Whitlock'a, zekânın, gerçek *zekâ* olabilmesi için, uygun olup olmadığını sorun. Öyle olmadığını söylediğini duydum, öyleyse bu uyum sağlamak için bir araç olmalı, öyle değil mi Tatlı Baba?"

"Evet, Küçük Jackie, öyle olmalı."

"Öğretmeniz gereken şey," dedi Jack. "Bizim nasıl-"

"Evet, Küçük Jackie," diye sözünü kesti Tatlı Baba, "öyle olmalı." Bunu söylerken bir dişli parçası Jack'in el lambasının parlak ışığına doğru kaydı ve döngünün bir bölümü kendini tekrarladı.

"Saplandın," dedi Jack. "Tatlı Baba, aşınmış bir dişlin var."

"Evet, küçük Jackie," dedi Tatlı Baba, "öyle olmalı"

"Haklısın," dedi Jack, "Öyle olmalı. Her şey sonunda aşınır; hiçbir şey devamlı değildir. Değişim, hayatın tek değişmeyenidir. Doğru mu, Tatlı Baba?"

"Evet, küçük Jackie," dedi Tatlı Baba, "öyle olmalı"

Jack, öğretici makinenin ana güç kaynağını kapattı ve aşınmış dişliyi değiştirmek için, ana mili yerinden çıkartmaya başladı.

"Sonunda onu bulmuşsun," dedi, ana devre, yarım saat sonra, Jack elbisesinin koluyla yüzünü silerken.

"Evet," dedi Jack. Çok yorgundu. Kol saati saat dördü gösteriyordu; daha önünde bir saatlik iş vardı.

Ana devre, park alanına kadar ona eşlik etti. "Hizmetinizin çabukluğundan oldukça memnun kaldım," dedi kadın. "Bay Yee'yi teşekkür etmek için arayacağım."

Jack başını sallayarak helikopterine tırmandı, hoşça kal diyemeyecek kadar bitkindi. Az sonra havalanmaya başladı ve BM yönetimindeki Devlet Okulu, ördek yumurtası biçimli bina, giderek küçülerek uzaklaştı. Okulun soğuk görüntüsü yok olduğunda, adam rahatlıyarak nefes alabildi.

Vericisini açarak konuştu, "Bay Yee, ben Jack; okuldaki işim bitti. Sırada ne var?"

Bir sessizliğin ardından Bay Yee'nin pragmatik sesi yanıtladı. "Jack, Lewistown'dan Bay Arnie Kott bizi aradı. Bizden güvenilir bir kodlayıcı makine onarımı istiyor. Tüm diğer elemanlarımız görevde olduğu için seni yolluyorum."

1

içe kapanık : ing. *Schizoid.* Dış dünyaya karşı ilgisi ve ilişkisi güçsüz, içine kapanık kişi. yhn.

2

kötü Uyum Ing *Mûladaptûtion.)* Organizmanın çevreyle etkileşiminde biyolojik açıdan yararlı olan özellikleri gösterememesi, yhn

3

Ahlakı alık : Bütün anlıksal yeteneklerde herhangi bir aksaklık bulunmadığı halde ahlakı değer ve ilkeleri öğrenip bunlara uyabilmekte yetersizlik gösteren kışı Günümüzde ruhbilimsel geçerliliği olmadığı anlaşılmıştır, yhn

4

Duyumsamazlık : İng. *Apathy.* Normal olarak, türlü durumların harekete getirdiği ilgi ve duyumlardan yoksun olma durumu, yhn.

5

Donukluk: İng. *Catatonia.* Davranış yoksunluğu ya da düzensiz coşkusal tepkilerle kendini belli eden erken bunama biçimi, yhn

altı

Arnie Kott, Mars'taki tek klavsenin sahibiydi. Çalgının akordu bozuktu ve bu konuda hizmet verebilecek kimseyi bulamıyordu. Mars'ta klavseni akort edebilecek bir alet de yoktu.

Bir aydır bunun üstesinden gelebilmesi için ehlileştirilmiş Çöladamı'nı eğitiyordu; Çöladamı'nın, iyi bir müzik kulağı vardı ve Arnie'nin ne istediğini anlıyormuş gibiydi. Heliogabalus, klavyeli çalgı bakımı hakkında bir el kitabına sahipti, Çöladamı diyalektine çeviri yapabilecek bilgi donanımına sahipti ve Arnie, her gün ondan sonuç bekliyordu. Ama bu arada klavsen, hâlâ fiili olarak çalınmaz durumdaydı.

Arnie Kott, Anne Esterhazy'yi ziyaretinden Lewistown'a geri döndüğünde çok üzgündü. Karaborsacı Norbert Steiner"in ölümü tam bir felaketti ve Arnie, bu açığı kapayabilmek için sağlam bir manevra yapması gerektiğini biliyordu. Saat öğleden sonra üçtü. Yeni İsrail gezisinden ne getirmişti? Sadece biraz kötü haber. Her zamanki gibi, Anne ile hiçbir şey konuşulamıyordu; kendi amatörce mücadele ve nedenleriyle yaşamaya devam ediyordu, Mars'ın maskarası olsa bile bunu umursamazdı.

"Allah seni kahretsin Heliogabalus," dedi Arnie öfkeyle. "Ya şu lanet aleti çalıştırırsın, ya da seni Lewistown'dan atarım. Irkının geri kalanıyla birlikte çölde böcek ve kök yemeye geri dönebilirsin."

Klavsenin yanında oturan Çöladamı ürktü, Arnie Kott'a keskin bakışlarla baktı ve gözlerini bir kez daha el kitabına indirdi.

"Burada asla bir şey onarılamaz zaten," diye söylendi Arnie

Mars'ın kırıldığında yeniden birleştirilemeyecek şeylerle dolu olduğuna karar verdi; orijinal hali mükemmeldi ama onlar ve onların mülkiyeti, gezegeni paslı parçacıklarla dolu kullanışsız bir enkaz haline getirmişti. Bazen kendini, koskocaman bir hurda yığınını yönetiyormuş gibi hissediyordu. Bir kez daha, çölde karşılaştığı Yee Şirketi'nin onarım aracını ve onu kullanan adamı düşündü. Özgür piçler, dedi kendi kendine. Ne işe yaradıklarını biliyorlardı. Gezegenin ekonomisi için gereken şey suratlarında yazılıydı, "Hiçbir şeye boyun eğmeyiz vs. vs." Arnie, Sendika Sarayı'ndaki dairesinin dışında sahip olduğu Lewistown'daki evinin geniş salonunda, elleri ceplerinde, kaşları çatık bir halde dolandı.

Düşün: O herif benimle aynen böyle konuşmuştu. Kendine böylesine güvenebilmesi için çok, çok iyi bir tamirci olması gerekirdi.

Yapacağım son şey olsa bile o adamı bulacağım. Kimse benimle böyle konuşup sonra da çekip gidemez.

Ama Yee Şirketi'nin kendini beğenmiş tamircisiyle ilgili iki şey, yavaş yavaş kafasında oturmaya başladı; adam çok pratik biriydi ve işlerin bir şekilde yürütülmesi gerektiğini biliyordu. Yönetimin kuralları, ikinci plandaydı. Burada bir ortaçağ toplumu yaşamıyor diye düşündü Arnie. Eğer herif gerçekten iyiyse, bana istediğini söyleyebilir, beni sadece sonuçlar ilgilendirir.

Aklında tüm bu düşüncelerle, Bunchewood Parkı'ndaki Yee Şirketi'ni aradı ve hemen Bay Yee'nin kendisiyle hatta geldi.

"Dinle," dedi Arnie. "Burada bozuk bir kodlayıcım var, eğer onu çalıştırabilirseniz, belki sizinle sürekli bir sözleşme yapabilirim, beni dinliyor musunuz?"

Şüphesiz ki Bay Yee dinliyordu. "En iyi adamımız geliyor efendim. Ve size kesinlikle doyuracak bir hizmeti vereceğimizi biliyorum, gece ya da gündüz, herhangi bir saatte."

"Ben özellikle birini istiyorum," dedi Arnie ve çölde rastladığı tamirciyi tarif etti.

"Genç, koyu renk saçlı, zayıf," diye tekrarladı Bay Yee. "Gözlüklü, sinirli tavırları olan biri. Bu Bay Jack Bohlen olabilir. En iyimiz."

"Sana söyleyeyim," dedi Arnie, "o herif, Bohlen, benimle kimseye izin vermediğim bir şekilde konuştu ama sonra düşündüm de haklıydı ve onu gördüğümde, bunu yüzüne söyleyeceğim." Aslında, Arnie, tartıştıkları konunun ne olduğunu artık hatırlamıyordu. "Şu herif, Bohlen, akıllı birine benziyor, bugün buraya gelebilir mi?"

Bay Yee, hiç duraksamadan, saat beş için söz verdi.

"Memnun olurum," dedi Arnie. "Emin olun ve bunu ona da söyleyin ki; Arnie kin tutmaz. O an elbette çok şaşırdım ama artık şaşkınlığım geçti. Ona söyleyin-" Düşündü, "Bohlen'e söyleyin, düşüncelerim hakkında kesinlikle hiçbir endişeye kapılmasın." Telefonu kapatıp zalim ve tatlı bir başarı duygusu hissederek geriye yaslandı.

Böylece günü tamamen boşa geçmiş olmayacaktı. Bunun yanında Anne'in Yeni İsrail haberlerinden bir parça ilginç bilgi almıştı. F.D.R Dağları'ndaki söylentiler konusunu açmıştı ve Anne, her zamanki gibi,

Dünya'dan buraya ulaşan dedikoduları biliyordu, tabii bunlar ağızdan ağıza yayıldıklarından çarpıtılmış ve kırpılmış haldeydiler . .. ama orada, bir doğruluk vardı. Dünya'daki BM, şu periyodik darbelerinden birini yapmak üzereydi. Birkaç hafta içinde F.D.R'ye saldıracak ve kimseye ait olmayan - bu doğruydu - bu topraklara kamu mülkü olarak el koyacaktı. Peki ama BM'nin, bu değersiz mülkten koca bir parça istemesinin nedeni neydi? İşte burada Anne'in hikâyesi kafa karıştırmaya başlıyordu. Cenova'da dolaşan bir dedikoduya göre, BM oraya, Dünya'dan gelen göçmenlerin gözünü boyamak için, Eden Bahçesi'ne benzer büyük bir çokuluslu park yapacaktı. Bir başka dedikoduya göre, BM mühendisleri, Mars'taki güç kaynaklarını geliştirme sorununu çözmek adına son ve büyük bir girişimde bulunacaklardı; boyutları ve faaliyet alanı birbirine eşit, büyük bir hidrojen atomik enerji tesisi kuracaklardı. Su sistemi yeniden güçlendirilecekti. Ayrıca gereken güç kaynaklarıyla beraber, bedava arazi, hafif yerçekimi kuvveti, düşük vergilendirme gibi avantajlar sayesinde ağır endüstri sonunda Mars'a yayılacaktı.

Başka bir söylentiye göre de BM, Birleşik Devletler ve Sovyet planlarını, aynı genel hatlar boyunca yaymak için askeri bir üs kuracaktı.

Hangi hikâye doğru olursa olsun kesin olan bir şey vardı; F.D.R'ye ait bazı topraklar yakında çok değerli olacaklardı. Bütün arazi, şimdiden, yarım dönümden yüz bin dönüme kadar değişen büyüklüklerde, şaşırtıcı derecede düşük fiyatlarla satışa çıkarılmıştı. Ama spekülatörler BM'nin planlarının rüzgârını arkalarına aldıklarında bu durum değişecekti... şüphesiz spekülatörlerin şimdiden harekete geçmişti. Mars'ta toprak edinebilmek için orada olmalıydılar, bu işi Dünya'dan halledemezlerdi, yasa böyleydi. Eğer Anne'in duydukları doğruysa, spekülatörlerin Mars'a gelmeye başlamaları an meselesiydi. Gelişleri, kolonizasyonun ilk yıllarındaki duruma benzeyecekti.

Arnie, akortsuz klavseninin başına oturarak, Scarlatti sonatlarından birini açtı ve en sevdiklerinden biri olan, aylardır çalıştığı, çapraz el bir parçayı çalmaya başladı. Güçlü, ritmik ve şiddetli bir müzikti, ve bozulmuş sese aldırmadan, tuşlara keyifle dokunuyordu. Heliogabalus, kendi el kitabı üzerinde çalışmak için uzağa kaçtı; ses kulaklarını rahatsız etmişti.

Çalmayı sürdürürken Heliogabalus'a "Bende bunun bir uzunçaları var," dedi, "ama lanet olası öyle eski ve değerli ki çalmaya cesaret edemiyorum."

"Uzunçalar da nedir," diye sordu Çöladamı.

"Anlatsam da anlamazsın. Glenn Gloud yorumlamış. Kırk yıllık bir şey, bana ailemden kaldı. Annemindi. O adam gerçekten bu çapraz el sonatlarına epeyce emek harcamış." Kendi çalışı hevesini kırdı ve çalmayı bıraktı. Bu alet, onu Yuva'dan buraya getirtmeden önceki gibi, en iyi halinde olsa bile, ben asla iyi çakmayacağım, diye düşündü.

Arnie, çalmaksızın taburede oturarak, F.D.R Dağları'ndaki toprakların sunduğu altın fırsatları kafasında evirip çevirdi. Sendika sermayesiyle her an toprak satın alabilirdi. Ama *nereden*[7] Bu çok büyük bir araziydi, *hepsini* satın alamazdı.

Büyüklüğünü kim biliyordur, diye sordu kendine. Şu Steiner büyük olasılıkla biliyordu, çünkü anladığım kadarıyla, asıl işleri o bölgede - Daha doğrusu, o bölgedeydi. Gelip giden maden arayıcıları vardı. Ve Çöladamları de orada yaşıyordu.

"Helio," dedi. "F.D.R'nin büyüklüğünü biliyor musun?"

"Hayır efendim, ben oraları tanımıyorum, oralardan uzak duruyorum. Bomboş, soğuk ve cansız yerler."

"Orada, Çöladamları'nın geleceği görmek istediklerinde gittikleri bir kehanet taşı olduğu doğru mu?"

"Evet efendim, ilkel Çöladamları'nın böyle bir taşı var. Ama bu tamamen batıl bir inanç. Bu taşa Kirli Tokmak deniyor."

"Sen ona hiç danışmıyor musun?"

"Hayır efendim."

"Gerekirse o taşı bulabilir misin?"

"Evet efendim."

"Eğer şu lanet Kirli Tokmak taşınıza benim için bir soru sorarsan sana bir dolar veririm."

'Teşekkür ederim efendim ama bunu yapamam."

"Neden Helio?"

"Böylesi bir hileyle danışmam, cehaletimi ilan etmek olur."

"Tanrım," dedi Arnie nefretle. "Sadece bir oyun - Yapamaz mısın bunu? Bir şaka."

Çöladamı bir şey söylemedi, ama dürüst, esmer yüz kin doluydu. El kitabını okumaya devam eder gibi göründü.

"Sizin yerli dininizden vazgeçmeniz aptalcaydı," dedi Arnie. "Ne kadar zayıf olduğunuzu gösterdiniz. Ben yapmazdım. Kirli Tokmak'ı nasıl bulacağımı söyle, gidip kendim soracağım. Biliyorum ki sizin lanet dininiz, geleceği görebileceğinizi söyler. Bunda bu kadar acayip olan ne? Ardımızdaki Yuva'mızda olağanüstü duyuları olan insanlar vardı ve bazıları öngörü sahibiydi, geleceği görebiliyorlardı. Tabii biz onları diğer çatlaklarla birlikte kilitliyoruz, çünkü bu bir şizofreni belirtisi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet efendim,"dedi Heliogabalus. "Şizofreniyi biliyorum; insanın içindeki vahşi."

"Şüphesiz, bu durum ilkel düşünme yollarının yeniden ortaya çıkışı olarak görülebir ama geleceği okuyabiliyorsan ne olmuş yani? Ardımızdaki Yuva'da bulunan şu zihinsel sağlık kamplarında o tiplerden yüzlerce olmalı-" Birden Arnie'nin aklına bir fikir geldi. Mars'ta da böyle birileri olmalıydı, B-G Kampı'nda.

Kirli Tokmak'ı filan boş ver diye düşündü. B-G'yi kapatmalarından önce bir gün gidip kendime geleceği gören bir çatlak bulacağım; onu kefaletle kamptan alıp ödemelerini yapmak üzere buraya, Lewistown'a getireceğim.

Telefona gitti ve Sendika sekreteri Edward L. Goggins'i aradı. "Eddy," dedi adam telefona geldiğinde, "psikiyatri kliniğimizi dolaş ve şu doktorları yakala, geleceği okuyan bir hastanın tanımını öğren, yani belirtiler nedir? B-G Kampı'nda böyle

bir hasta varsa yakalayalım.”

"Tamam Arnie, yaparım."

"Mars'taki en iyi psikiyatrist kim, Eddy?"

"Tanrım. Arnie, bunu araştıracağım. Taşımacılar'da iyi bir tane var, Milton Glaub. Bunu biliyorum çünkü, karımın erkek kardeşi bir Kamyoncu ve geçen yıl, Glaub'la psikanaliz seansları yapmıştı."

"Sanırım şu Glaub, B-G'yi oldukça iyi tanıyor."

"Ah, evet, Arnie; haftada bir oraya gider, bu işi sırayla yapıyorlar. Yahudiler çok iyi para veriyor, harcayacak çok paraları var. Biliyorsun ki parayı Dünya'daki İsrail'den alıyorlar."

"İyi, şu Glaub'u yakala ve bana mümkün olduğunca çabuk kâhin bir şizofren bulmasını söyle. Ona düzenli ödeme yap, ama sadece mecbur

kalırsan; psikiyatristlerin çoğu düzenli gelir için kıvranıyor, ama pek bulamıyorlar. Anladın mı Eddie?"

"Evet Arnie." Sekreter, telefonu kapattı.

"Hiç psikanalizin yapıldı mı Helio?" dedi Arnie neşeli bir sesle.

"Hayır bayım. Psikanaliz tümüyle bir aptallık."

"Nasıl yani?"

"Hiç üzerinde durmadıkları soru, hasta bireyi yeniden biçimlendirmenin ne olduğu. 'Ne' diye bir şey yok bayım."

"Seni anlamıyorum Helio."

"Hayatın anlamı bilinmiyor, yaşam kriterlerinin gözünden saklanmanın yolu da. Kim, belki de şizofrenler yanılmıyordur, diyebilir? Bayım, onlar cesur bir yolculuğa çıkıyor. Onlar, birinin kabullenip uygulayacağı, basit şeylere sırt çeviriyorlar; içe, gerçek *anlama* dönüyorlar. Orada, dipsiz kara gece, bir kuyu var. Geri dönebileceklerini kim söyleyebilir? Eğer dönerlerse, gerçek anlamı bir anlığına görmüş birileri olarak nasıl olacaklar? Onları takdir ediyorum."

"Tanrım," dedi Arnie kelimesini bölerek. "Seni yan eğitimli ucube - Bahse girerim, eğer bir gün insan medeniyeti Mars üzerinden silinirse, on saniye içinde şu vahşilerin arasına dönersin, putlara tapmaya ve diğer her şeye. Neden bizim gibi olmak istermiş görünüyorsunuz? Şu el kitabını neden okuyorsun?"

"İnsan medeniyeti asla Mars'ı terk etmeyecek bayım; işte el kitabı üzerinde çalışmamın nedeni bu."

"O kitabı okuyarak benim şu lanet klavsenimi akort etmeyi başarsan iyi olur, yoksa insan medeniyeti Mars'ta kalsa da kalmasa da sen çöle geri döneceksin."

"Peki efendim," dedi evcilleştirilmiş Çöladamı.

Sendika kartını kaybedip işini yasal olarak yapamamaya başladığından beri, Otto Zitte'nin hayatı, düzenli bir karmaşaydı. Bir kartla şimdiye dek çoktan birinci sınıf bir tamirci olurdu. Bir zamanlar böyle bir karta sahip olup, sonra onu kaybettiği bir sırdı; patronu Norb Steiner bile bunu bilmiyordu. Kendisinin bile anlamadığı nedenler yüzünden Otto, insanların onun yetenek testlerinde başarısız olduğunu sanmalarını tercih ediyordu.

Belki de hatayı kendisinde bulmak en kolayıydı, onarım işine girmek neredeyse olanaksızdı . . . üstelik bunu başarıp, sonra da işten atılmak -

Bu, onun kendi hatasıydı. Daha üç yıl önce, iyi bir mevkide, sendikanın maaşlı bir üyesiydi, diğer bir deyişle, gerçek bir İyi-üye. Gelecek önünde uzanıyordu; gençti, bir kız arkadaşı ve kendi helikopteri vardı - İkincisi kiralıktı; ve onu ne durdurabilirdi? Kendi aptallığı dışında hiçbir şey.

Sendikanın temel bir kuralını çiğnemişti. Onun düşüncesine göre bu aptalca bir kuraldı, ama yine de . . . intikam alacağım, Dünya dışı Tamirciler Sendikası, Mars Kolu. O piçlerden nasıl da nefret ediyordu; nefreti hayatını mahvetmişti ama o, fark etti ki bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyordu. Onlardan nefret etmeye devam etmek istiyordu.

Onu toplum yararına onarım yaparken yakalamışlardı.

Ve lanet olsun ki, yaptığı iş aslında toplum yararına değildi, çünkü, o işten kâr sağlayacaktı. Bu sadece müşterilerden ödeme almanın yeni bir yoluydu ve bir yandan da çok yeni bir yöntem değildi. Aslında bu, dünyadaki en eski yöntemdi, bir takas sistemi. İşi, uzak yerlerde yaşayan, kocaları haftada beş gün şehirde kalıp sadece hafta sonları eve gelen bazı yalnız ev kadınlarıylaydı. Uzun siyah saçlı, yakışıklı Otto, bu kadınlarla sırayla vakit geçirirdi ve bunu fark eden sinirli bir koca, Otto'yu öldürmek yerine, Sendika Kiralama Sarayı'na gidip ücretsiz onarım yaptığına dair şikâyet etmişti.

Yaptığı iş, elbette ki karşılıksız değildi; bunun inkâr edemezdi.

Ve şimdi, Norb Steiner'la, kendisini F.D.R Dağları'nda yaşamak zorunda bırakıp, toplumdan soyutlayan, her gün yalnızlığını daha da büyüten bir iş yapıyordu. Her şeyden çok insanlarla ilişkiye ihtiyaç duyuyordu ve şimdi haline bir bakın. Deponun önünde oturmuş, bir sonraki roketin görünmesini beklerken geçmişini düşündü ve Çöladamları'nın bile, onunki gibi herkesten kopuk bir yaşam istemeyeceklerine karar verdi. Keşke kendi karaborsa işleri başarılı olsaydı! Şimdi o da Norbert Steiner gibi her gün gezegeni dolaşıp insanları ziyaret edebilirdi. İthal etmek için seçtiği malların, büyük patronları ilgilendirecek kadar iyi olmaları onun suçu muydu? Tahminleri fazla iyiydi; sahip olduğu hat üzerinde çok satış yapılıyordu.

Büyük dolandırıcılardan da nefret ediyordu, tıpkı büyük sendikalardan nefret ettiği gibi. Büyüklükten nefret ediyordu; büyüklük, Amerikan özgür girişimcilik sistemini yok etmişti, küçük işadamı iflas ettirilmişti - Aslında

kendisi, güneş sistemindeki son küçük otantik iş adamıydı. Bu, onun gerçek suçuydu; sadece konuşmak yerine, hayatı Amerikan tarzında yaşamıştı.

"Çivile onları," dedi kendi kendine, etrafı, kutular, kartonlar, paketler ve boşalttığı roketlerden çıkan şeylerle çevrili bir sandığın üzerinde otururken. Pencerenin dışında . . . göz alabildiğine, kurumuş ve ölmekte olan birkaç parça çalıyla kaplı, sessiz, terk edilmiş kayalık tepeler vardı.

Peki Norb Steiner şimdi neredeydi? Şüphesiz, bir bar, restoran ya da bir kadının neşeli salonunda oturmuş işi hakkında konuşarak tütsülenmiş somon kutularından birini uzatıyordur ve karşılığında da-

"Hepsini çivile," diye mırıldanarak kalkıp volta atmaya başladı. "Eğer istedikleri buysa, vereceğim. Hayvan sürüsü!"

Şu İsrailli kızlar . . . Steiner onların yanındaydı, sıcak, siyah gözlü, kaim dudaklı, kısa şortlar ve pamuklu gömleklerle tarlalarda çalışıp güneşte yanmış, sutyen takmayan iri göğüslü kızlar - göğüs uçlarını görebilirsiniz çünkü, nemli kumaş üzerlerine yapışırdı.

Bu yüzden onunla gitmeme izin vermedi, diye düşündü Otto.

Burada F.D.R topraklarında gördüğü kadınlarsa, bodur, kara kuru Çöladamı kadınlarıydı, insan bile değildiler, en azından onun için. Antropologların, her iki gezegenin de bir milyon yıl önce aynı gezegensel oluşumdan kolonize olması nedeniyle Çöladamları'nın da Homo Sapiens'le aynı soydan geldikleri yalanma inanmıyordu. O kurbağalar insan mı? Onlardan biriyle yatmak mı? Şeyimi keserim daha iyi.

O sırada, bir grup Çöladamı, kuzeydeki tepenin engebeli taş zemininden çıplak ayaklarıyla iniyorlardı. Otto, her zamanki gibi oraya gelişlerini izledi.

Deponun kapısını açarak, onlar gelene dek bekledi. Ellerinde yaylarını, paka yumurta kabuklarını taşıyan, ikisi yetişkin dört erkek, bir yetişkin kadın ve birkaç zayıf çocuk.

Durup, Otto'yu sessizce selamladılar. Daha sonra gençlerden biri konuştu, "Benden sizin değerli kişiliğinizin üstüne yağmurlar yağıyor."

"Aynısından," dedi, kendini umutsuzluğun etkisiyle, sersem ve ağırlaşmış hissediyordu, duvara yaslandı. "Ne istiyorsunuz?"

Çöladamları'ndan biri Otto'ya küçük bir kâğıt parçası uzattı, bir kaplumbağa çorbası kutusunun etiketiydi. Çöladamları çorbayı içmişlerdi

ama içtikleri şeyin adını bilmiyorlardı ve Otto'ya isteklerini anlatabilmek için de etiketi saklamışlardı.

"Tamam," dedi. "Kaç tane?" Parmaklarını teker teker açmaya başladı. Beşinci parmağını da açtığında kafalarını salladılar. Beş kutu. "Neyiniz var?" Otto, talebini dile getirmişti, tahrik etmeye çalışmamıştı.

Genç Çöladamı kadınlarından biri, öne çıkarak, bedeninin Otto’nun ne zamandır düşüncelerinde epeyce yer eden bölgesini gösterdi.

"Aman Tanrım," dedi Otto çaresizce. "Hayır, gidin, artık bir şey istemiyorum, gidin buradan." Arkasını dönüp deponun içine girdi ve kapıyı kulübeyi sallandıracak kadar güçlü kapattı; kendini bir paket yığınının üzerine atarak, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Deliriyorum," dedi kendi kendine, çenesi kasılmış, dili şişmişti; öyle ki zorla konuşabiliyordu. Göğsü ağrıdı ve kendinden hiç beklemediği halde ağlamaya başladı. Tanrım, gerçekten deliriyorum, ağlıyorum diye düşündü. Neden? Yaşlar yanaklarından süzüldü. Yıllardır ağlamamıştı. Neler oluyordu böyle[7] Aklının bunda hiçbir payı yoktu. Kontrolden çıkan sadece vücuduydu ve kendisi de buna seyirci kalmıştı.

Rahatlamıştı. Mendiliyle gözlerini, yüzünü sildi Bükülmüş parmaklarıyla elinin bir pençeye benzediğim görüp küfretti.

Çöladamları hâlâ pencerenin arkasında dışarıdaydılar, belki de onu görüyorlardı. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu, ama onu gördüklerini ve en az onun kadar şaşkın olduklarını hissetti Bu kesinlikle bir bilinmezlik, diye düşündü, size katılıyorum

Çöladamları birbirlerine yaklaşıp bir şeyler konuştular ve sonra içlerinden biri gruptan ayrılarak kulübeye doğru yaklaştı. Otto kapının tıkladığını duydu. Gidip kapıyı açtığında genç Çöladamı'nın elinde bir şey uzatarak durduğunu gördü.

"O zaman bu," dedi genç Çöladamı.

Otto verileni aldı, ama hayatı boyunca onun tam olarak ne olduğunu çözemedi. Cam ve metalden yapılmıştı ve üzerinde birtakım ölçü işaretleri vardı. Ölçüm için kullanılan bir alet olduğunu düşündü. Yan tarafında BM MALI damgası vardı.

"Bunu istemiyorum," dedi nesneyi elinde sinirli sinirli çevirerek. Çöladamlar bunu çalmış olmalı diye düşündü ve geri uzattı; gene Çöladamı sakince aleti alarak grubun yanına döndü. Otto kapıyı kapattı.

Bu kez gidiyorlardı; pencereden, tepenin yanından tırmanışlarını izledi. Çalın bakalım aptallar, dedi kendi kendine. Peki ama bir BM ölçüm şirketinin F.D.R topraklarında ne işi vardı?

Kendini iyi hissedebilmek için, etrafı altüst etti. Sonunda bulduğu bir kutu tütsülenmiş kurbağa bacağı yemeye başladı, yerken hiç zevk almadığı halde, kutunun tamamını bitirdi.

"Beni göndermeyin Bay Yee, bugün zaten Kott'a rastladım ve onu kızdırdım," dedi mikrofona Jack Bohlen. Üzerine bir halsizlik çökmüştü. Kott'a doğal olarak hayatımda ilk kez rastladım ve doğal olarak ona hakaret ettim diye geçirdi aklından. Ve tıpkı bunlar gibi doğal olarak da Arnie Kott, Yee Şirketi'ni aynı gün arayarak servis istemeye karar veriyor, çünkü benim hayatım böyle işliyor! Bu, benim, hayatın kuvvetli ve cansız güçleriyle oynadığım küçük oyunların tipik bir örneği.

"Bay Kott, çölde sana rastladığını söyledi, aslında bizi aramasının nedeni bu karşılaşmaymış," dedi Bay Yee.

"Ne diyorsunuz?"

"Amacı neydi bilmiyorum Jack ama, bir sorun yok gibiydi. Aracını Lewistown'a yönelt. Eğer saat beşi geçirirsen, sana ücretinin yarısı kadar fazla ödeme yapılacak. Eli açık biri olarak tanınan Bay Kott da, işinin bir an önce hallolmasını öyle çok istiyor ki sana cömert bir ikramda bulunacağına söz verdi."

"Tamam," dedi Jack. Bu geri çeviremeyeceği kadar cazip bir teklifti. Ama her şey bir yana, Arnie Kott'un aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Az sonra, Lewistown'daki Su işçileri Sendikası Sarayı'nın çatısındaki park alanına helikopterini indiriyordu.

Bir görevli göründü ve şüphelendirecek bir şekilde selamladı.

"Yee Şirketi tamircisi," dedi Jack. "Çağrı Arnie Kott tarafından yapıldı,"

"Tamam, adamım" diyen görevli onu asansöre götürdü.

Arnie Kott'u, güzel döşenmiş, Dünya tarzı bir salonda buldu; iri, kel kafalı adam telefonla konuşuyordu ve Jack'i gördüğünde, başıyla masayı işaret etti. Masanın üzerinde portatif bir kodlayıcı vardı. Jack yaklaştı ve kapağını açarak makineyi kaldırdı. Bu sırada, Arnie Kott, telefon konuşmasını sürdürdü.

"Tabii ki bunun bir yetenek meselesi olduğunu biliyorum. Mutlaka başkalarının onu kullanmayı başaramamasının önemli bir nedeni vardır - Ben ne yapayım yani? İnsanlar son elli bin yılda bunu yeterince ciddiye almayacak kadar aptal oldukları için vazgeçip böyle bir şey yokmuş gibi mi davranayım? Ben hâlâ denemek istiyorum." Uzun bir sessizlik. "Tamam doktor.

Teşekkürler."Arnie telefonu kapattı. Jack'e donup, "Hiç B-G Kampı'na gittin mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi Jack. O sırada kodlayıcı açmakla meşguldü

Arnie, yaklaşıp Jack'in yanında dikildi. Jack, çalışırken üzerine dikilmiş kurnaz bakışları hissedebiliyordu; bu onu sinirlendiriyordu ama adamı umursamayıp işine devam etmekten başka şansı yoktu. Devlet Okulu'ndaki ana devreye benziyor biraz, diye geçirdi aklından. Ve yine sık sık olduğu gibi merak etti; acaba bir nöbet daha gelecek miydi? Evet bunu yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu ama şu anda çok yakınında duran, onu inceleyen biri vardı ve bu ona Corona'nın personel müdürüyle konuşmasını hatırlatıyordu.

"Telefondaki Glaub'tu," dedi Arnie Kott. "Psikiyatrist, hiç adını duydun mu?"

"Hayır."

"Sen ne yaparsın? Hayatını, kafanı makinelerin arkasına sokarak mı geçirirsin?"

Jack, kafasını kaldırdı ve adamın bakışıyla karşılaştı. "Bir karım ve bir oğlum var. Bu benim yaşamım. Şu anda yaptığım da, ailemi geçindirmek." Sakin konuşmuştu. Arnie gücenmiş gibi görünmüyordu, hatta gülümsedi bile.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Arnie.

"Eğer varsa kahve."

"Otantik Yuva kahvem var," dedi Arnie, "Sade?"

"Sade."

"Evet, sen bir sade kahve adamına benziyorsun. Bu makineyi şimdi onarabilecek misin yoksa götürmen mi gerekecek?"

"Burada halledebilirim."

Arnie gülümsedi. "Bu harika! Gerçekten de bu makineye bağımlı yaşıyorum."

"Kahve nerede?"

Arnie döndü; bir odaya girdi ve elinde seramik bir kahve kupasıyla döndü. Kupayı Jack'in yakınındaki masaya koydu. "Dinle Bohlen. Şu anda buraya birinin gelmesini bekliyorum. Bir kız, bu işini bölmez öyle değil mi?"

Jack, şaka yaptığını düşünerek adama baktı. Ama hayır, şaka yapmadığı ortadaydı; Arnie önce Jack'e, sonra da parçaları kısmen sökülmüş olan makineye baktı, onaranın iyi gittiğine ikna olmuş gibi görünüyordu. Gerçekten de bu makineye bağımlı yaşıyor diye düşündü Jack. Ne tuhaf, insanlar, mallarına sanki vücutlarının bir parçasıymış gibi bağlanıyorlar. Arnie Kott gibi bir adam, bu kodlayıcıyı hurdaya kaldırıp yeni bir tanesine parayı sökülür sanırsınız.

Kapı çalındı ve Arnie hızla kapıya yöneldi. "Ah, selam." Adamın sesini Jack duyuyordu. "İçeri gel, şu zımbırtımı onartıyorum."

Bir kız sesi, "Arnie, zımbırtını asla onartamayacaksın," dedi.

Arnie, sinirli sinirli güldü. "Hey, yeni tamircim, Jack Bohlen'le tanış. Bohlen, bu, Doreen Anderson, Sendika veznedarımız."

"Selam," diye mırıldandı Jack. Göz ucuyla gördüğü kadarıyla - Çalışmayı bırakmamıştı - kadının kızıl saçları, oldukça beyaz teni ve iri, harika gözleri vardı. Herkes para ödüyor diye düşündü huysuzca. Ne harika bir dünya. Kendi yararınıza yürüttüğünüz ne harika bir sendikanız var Arnie.

"Meşgul, öyle değil mi?" dedi kız.

"A, evet," diye onayladı Arnie. "Bu tamirciler işlerini doğru yapmaya çok özen gösteriyorlar, yani dışarıdan gelen tamircileri kastediyorum, bizimkileri değil, bizimkiler, sırtımızdan geçinen, etrafta dolaşıp dalga geçen bir avuç sersem. Ben onları tanırım Dor. Yani baksana bu adam Bohlen, bir sihirbaz, şu kodlayıcıyı her an çalıştırabilir, öyle değil mi, Jack?"

"Evet."

"Sen merhaba demez misin Jack?" diye sordu kız.

işini bırakarak yüzünü kıza çevirdi. Kızın yüzündeki ifade, soğukkanlı ve zekiceydi, biraz can sıkıcı ama kaliteli bir ifade "Merhaba," dedi Jack.

"Helikopterini çatıda gördüm."

"Bırak da çalışsın" dedi Arnie. "Mantonu bana ver." Kızın arkasına geçerek mantosunu çıkarmasına yardım etti. Kızın üzerinde koyu renk, yün bir takım vardı. Muhtemelen Dünya'dan ithal edilmişti ve oldukça pahalıydı. İddiaya girerim, Sendika ödemiştir, diye düşündü Jack.

Kızı incelerken, onda bir parça bilgelik buldu. Güzel gözler, saçlar ve teni güzel bir kadın yaratmıştı. Burnu, güçlü, düz ve kızın diğer tüm özelliklerini yansıtan bir biçime sahipti. Akdeniz kadını, güzellik seviyesine, bir İrlanda ya da İngiliz kadınından daha kolay ulaşıyor, diye düşündü; çünkü genetik olarak Akdenizli burnu, İspanyola, Yahudiye, Türke ya da İtalyana ait olsun, fizyonomide[1] çok daha büyük bir rol oynuyor. Karısı Silvia'nın burnu, düzgün, kalkık bir İrlandalı burnuydu; standarda göre güzel bir kadındı. Ama - arada fark vardı.

Doreen'in otuzlarının başında olduğunu düşündü. Ve hâlâ ona yıkılmaz bir nitelik veren bir tazeliği vardı. Böyle net bir renklendirmeyi, evlilik çağma yaklaşan liseli kızlarda ve bir keresinde de elli yaşındaki, gri saçlı, iri harika gözleri olan bir kadında görmüştü. Bu kız yirmi yıl sonra da çekici olacaktı; muhtemelen hep böyle olmuştu, onu başka bir biçimde hayal edemiyordu. Yüzünde, kadınlarda pek rastlanmayan bir olgunluk vardı.

"Biz dışarı çıkıp bir şeyler içeceğiz, eğer makineyi zamanında onarırsan-" diye konuştu Arnie.

"Bitti bile." Bozulan kayışı bulmuş ve onu çantasındaki yeni

1. *Fizyonomi :* (İng. *Physiognomy)* Kişinin yetenek ve öteki ruhsal özelliklerinin yüz biçimi, alın, burun ve çene gibi ayrıntıların görünüşlerinden çıkarılabileceğini savunan görüş, yhn

bir kayışla değiştirmişti.

"İyi iş," dedi Arnie bir çocuk gibi sevinerek. "O zaman sen de bizimle gel." Kıza dönüp açıkladı, "Milton Glaub'la buluşuyoruz, şu ünlü psikiyatrist, muhtemelen adını duymuşsundur. Benimle bir içki içmeye söz verdi. Az önce onunla telefonda konuştum, bu işin en iyisiymiş gibi geldi bana." Jack'in omzuna vurarak "Bahse girerim helikopterini çatıya indirdiğinde, güneş sisteminin en iyi psikanalistlerinden biriyle birlikte içki içeceğin aklına gelmemişti."

Gitmeli miyim, diye düşündü Jack. Ama neden olmasın? "Tamam, Arnie," dedi.

"Dr. Glaub benim için bir şizofren bulacak; bana bir tane gerekli çünkü profesyonel hizmetlerinden yararlanacağım." Gözleri parlayarak bir kahkaha attı, kendi lafını komik bulmuştu.

"Öyle mi?" dedi Jack. "Ben bir şizofrenim."

Arnie gülmeyi kesti. "Şaka yapma. Hiç tahmin edemezdim; yani iyi görünüyorsun."

Kodlayıcının parçalarını yerine takma işini bitiren Jack, "İyiyim, tedavi gördüm," dedi.

"Hiçbir şizofren tamamen iyileştirilememiştir," dedi Doreer.. Sesi heyecanlıydı; basitçe bir gerçeği söylemişti.

"İyileştirilebilir, tabii eğer bu durumsal şizofreniyse."

Arnie, ilgi ve şüpheyle baktı. "Sen sadece bana işe yarar görünmek için böyle bir şey uyduruyorsun."

Jack omuz silkti, yüzü kızarmıştı. Dikkatini yeniden tamamen işine verdi.

' Gücenmek yok," dedi Arnie. "Sen gerçekten ciddi misin? Dinle beni Jack, sana bir soru soracağım; geleceği okumak türünden herhangi bir yeteneğin var mı?"

Kısa bir sessizlikten sonra "Hayır," dedi Jack.

"Emin misin[7]" diye sordu Arnie şüpheyle.

"Eminim." Şu içki davetini reddetmiş olmayı istedi. Bu sorgulama onu rahatsız etmişti. Arnie, ona çok yaklaşıyordu - Nefes almak zorlaşmıştı ve Jack aralarına bir mesafe koymak için masanın diğer ucuna gitti.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," deyip, ne kıza ne de Arnie'ye bakarak işine devam etti Jack. İkisi de onu ve titreyen ellerini izliyorlardı.

"Bak Jack, sana buraya nasıl geldiğimi anlatayım. Beni buraya bir yetenek getirdi. İnsanları yargılayabilir ve içlerinin nasıl olduğunu, gerçekten ne olduklarını söyleyebilirim. Sana inanmıyorum; bana öngörün konusunda yalan söylüyorsun, öyle değil mi? Söylemene bile gerek yok." Kıza dönerek, "Haydi gidelim, şu buluşmayı gerçekten istiyorum." Jack'e izlemesini işaret etti.

Jack, aletlerini bırakarak istemeye istemeye onlarla gitti.

yedi

Arnie Kott'la buluşup bir içki içmek için Lewistown'a yaptığı helikopter yolculuğunda Dr. Milton Glaub, kendi kendine bunun bir şans olup olmadığını sordu. İnanamıyorum diye geçirdi aklından, hayatımda böylesi bir dönüş noktası.

Arnie'nin ne istediğinden emin değildi; hiç beklemediği bir telefondu ve Arnie öylesine hızlı konuşmuştu ki Dr. Glaub'un kafası karışmıştı, tek anladığı şey, konunun akıl hastalarının parapsikolojik görüşleriyle ilgili olduğuydu. Arnie'ye bu konu hakkında bilinen her şeyi anlatabilirdi ama bu işte daha derin bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Şizofreniyle ilgilenmek genellikle, insanın o alandaki içsel mücadelesinin bir belirtisiydi. Ve bir gerçek vardı ki, topluluk önünde yemek yiyememek, insanın içindeki şizofreni sürecinin sinsi gelişiminin ilk göstergesiydi. Arnie, Glaub'la buluşma isteğini ona açtığında - doktorun ofisinde veya kendi evinde değil - Lewistown'un iyi bilinen bir restoran barı olan Söğütler'de görüşmek istediğini söylemişti. Belki de bu bir tepki oluşumuydu? Özellikle beslenme fonksiyonlarıyla ilgili toplumsal durumlarda baskı altına giren Arnie Kott, kendini engelleyen bu duruma karşı direnerek normalliğini geri kazanmaya çalışıyordu.

Glaub, helikopteri kullanırken aklından bunlar geçiyordu ama yavaşça düşünceleri, kendi sorunlarına doğru döndü.

Arnie Kott, milyonlarca dolarlık sendika fonunu kontrol eden biriydi; ardımızdaki Yuva'daki geçmişi pek bilinmese de koloni dünyasında önemli bir yer edinmiş biriydi. Ve gerçekte feodal bir barondu, beni kadrosuna dahil ederse, diye hayal etti Glaub, asla azalmayacakmış gibi görünen birikmiş bütün borçları, hizmet faturalarını ödeyebilirim ve ardından her şeye yeniden başlar, asla borca girmez, ortalamalarımızda yaşayabiliriz ... üstelik hayli yüksek ortalamalarda.

Üstelik, yaşlı Arnie, İsveç, Danimarka ya da benzeri bir ülke kökenli olduğu için Glaub'un, hastalarını kabul etmeden önce ten rengini koyulaştırması gerekmeyecekti. Yanısıra Arnie'nın itibarı sayesinde birçok yeni teklif alacaktı. Milt ve Arnie, olabilirdi. Dr. Glaub gülümsedi.

Bu başlangıç görüşmesinde yapması gerektiğinden emin olduğu tek şey, Arnie'nin düşüncelerini, doğru olmasa bile onaylamaktı; bir anlamda rol

yapacaktı. Adamı hayal kırıklığına uğratmak lanet bir hata olurdu! Doğru olmazdı.

Demek istediğini anlıyorum Arnie, dedi kendi kendine, kullandığı helikopter Lewistown'a giderek yaklaşırken bir yandan da pratik yapıyordu. Evet, dünyaya bu açıdan bakınca söylenecek çok şey var.

Hastaları için çeşitli sosyal durumları incelemiş ve toplumda görünen ürkek, içine kapanık içe kapanık kişilikleri onlara anlatmıştı. Ve eğer şizofreni süreci ağırlaşmaya başlamışsa, Arnie, kurtuluşu için Glaub'tan destek almak zorunda kalacaktı.

Sosisli sandviç, dedi Glaub kendi kendine ve helikopterin hızını maksimuma çıkardı.

Söğütler'in etrafında donuk mavi renkte suyla dolu bir hendek vardı. Fıskiyeler havaya su püskürtüyorlardı ve mor, pas kırmızısı, kehribar renkleriyle bir begonya, tek katlı cam yapıyı çevreleyerek yukarılara tırmanıyordu. Dr. Glaub, demirden yapılmış siyah merdiveni kullanarak park yerinden aşağıya inerken onun grubundakileri ayırt etti: Arnie Kott, enfes bir kızıl ve tamirci ıvır zıvırı ve keten bir gömlek giyen tanımadığı bir adamla birlikte oturuyordu.

Gerçek sınıfsız topluluk, burada, diye düşündü.

Gökkuşağı tarzı bir köprü, hendeği geçmesini sağladı. Kapılar önünde açıldı; lobiye girdi, barın önünden geçti, ortalama bir şeyler çalan caz grubunun görünüşüne burun kıvırmak için duraksadı ve Arnie'ye seslendi. "Selam, Arnie!"

"Selam, Doktor." Arnie ayağa kalkarak onu tanıttı. "Dor, bu Doktor Glaub. Doreen Anderton. Bu benim tamircim, Jack Bohlen, gerçek bir çalışkan. Jack, bu yaşayan en iyi psikiyatrist, Milt Glaub."

Başlarıyla birbirlerini selamlayarak el sıkıştılar.

"Kesinlikle en iyisiyim," diye mırıldandı Glaub, otururken. "Bu alana egemen olanlar hâlâ Berghölzlei'deki isviçreliler, varoluşçu psikiyatristler." Bunu söylerken içinde derin bir hoşnutluk duydu, söylediği şey en az Arnie'nin tanıtımı kadar geçek dışıydı. Yüzünün zevkten kızardığını hissetti. "Üzgünüm, buraya gelmem uzun zaman aldı - Yeni İsrail'e uğramak zorunda kaldım. Bo'nun - Bosley Touvim - tıbbi bir yazının basılması konusunda önerilerime ihtiyacı vardı."

"Ne adamdır şu Bos," dedi Arnie. Bir sigar yaktı, Dünya sarımı gerçek bir Optimo Admiral. "Tuttuğunu koparan biridir. Ama, biz işimize bakalım. Dur, sana bir içki söyleyeyim." Glaub a inceleyen gözlerle bakarken garson kıza el salladı.

"Scotch, eğer varsa," dedi Glaub.

"Cutty Sark, efendim," dedi garson kız.

"Oh, iyi. Buzsuz olsun, lütfen."

"Tamam," dedi Arnie sabırsızca. "Şimdi bak, Doktor. Benim için, bildiğin, gerçekten gelişmiş bir şizo var mı, yok mu?" Glaub'a dikkatle baktı

"Hımm," dedi Glaub ve çok kısa bir süre önce Yeni İsrail'e

yaptığı yolculuğu anımsadı. "Manfred Steiner/' d**dı.

"Norbert Steiner'a bir akrabalığı var mı[7]"

"Aslında, oğlu. B-G Kampı'nda - bunu size anlatmamın, Sır itimat ihlali olduğunu sanmıyorum. Çocuk, doğuştan tamamen otistik. Anne, soğuk kanlı, entelektüel, içe kapanık kişilik[1], her şeyi kurallarına göre yapan. Babaysa-"

"Baba öldü," dedi Arnie kısaca.

"Doğru. Çok üzücü. İyi bir adam ama depresif. Bir intihardı, biliyorsunuz. Başarısızlık zamanında tipik bir tepki. Bunu neden yıllar önce yapmadığı bir merak konusu."

"Telefon görüşmemizde, şizofrenlerin zaman evrelerinin dışında olduğuna dair bir kuramınız olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, içsel zaman duygusunda düzensizlik." Dr. Glaub konuyu derinleştirerek her üçüne de kendini dinletmeyi başarmıştı ve bu en sevdiği şeydi. "Kuramın doğruluğunu ispata yönelik deneysel çalışmaların olumlu sonuçları henüz elimize geçmedi ama eminim ki gelecekler." Sonra, hiç duraksamadan ve utanmadan, Berghölzlei kuramını sanki kendisine aitmiş gibi anlattı.

"Çok ilginç," dedi Arnie, açıkça etkilenmişti. Jack'e dönerek, "Böyle özel odalar yapılabilir mi?" diye sordu.

"Şüphesiz," diye mırıldandı Jack.

"Ve sensörler," dedi Glaub. "Hastayı özel odasından gerçek dünyaya çıkarmak için. Görme, duyma - "

"Yapılabilir," dedi Bohlen.

"Peki ya," dedi Arnie sabırsızlıkla ve şevkle. "Şizofren, bize oranla, zamanın içinde, çok daha hızlı olabilir mi? Bizim için gelecek anlamına gelen zaman diliminin içinde var olabilir mi?"

Açık renkli gözleri heyecanla parladı.

Glaub onayladığını gösteren bir tavırla omuz silkti.

Arnie, Bohlen'e dönerek kekelemeye başladı. "Hey, Jack, işte bu! Allah kahretsin, psikiyatrist olmalıymışım. Onu yavaşlatmayı boş verin. Onu hızlandırın diyorum. Madem ki istiyor, zamanın dışında yaşamasına izin verin. Ama algılarını bizimle paylaşmasını sağlayalım, değil mi, Bohlen?"

"İşte, burada bir sorun var. Otizmde, özellikle, insanlar arası iletişim yetisi şiddetli bir bozukluğa uğramıştır," dedi Glaub.

"Anlıyorum," dedi Arnie ama yılmamıştı. "Bu konuda bir çıkış yolu bulabilecek kadar çok şey biliyorum. Şu eski herif, Carl Jung - şizofrenlerin dillerini yıllar önce çözmeyi başarmamış mıydı?"

"Evet," dedi Glaub, "uzun yıllar önce, Jung şizofrenlerin özel dilini parçalamıştı. Ama otistik çocuklarda, Manfred gibi, tam bir dil yoktur, en azından konuşulan bir dil yoktur. Büyük olasılıkla tamamen kişisel özel düşünceler . . . ama sözcükler yok."

"Hay sıçayım," dedi Arnie.

Kız, adama uyarırcasına gülümsedi.

"Bu ciddi bir konu," dedi Arnie kıza. "Bu talihsizlerin, bu otistik çocukların bizimle konuşmalarını ve bize bildiklerini anlatmalarını sağlamalıyız; doğru değil mi, doktor?"

"Evet," dedi Glaub.

"Çocuk şimdi bir öksüz," dedi Arnie, "şu Manfred."

"Evet, ama hâlâ bir annesi var," dedi Glaub.

Arnie heyecanla elini sallayarak konuştu, "Ama çocukla, evde bakacak kadar ilgilenmiyorlar, onu kampa attılar. Onu kapıp buraya getireceğim ve sen Jack, onunla iletişim kurabilecek bir makine yapacaksın - gözünde canlandırabiliyor musun?"

Bir suskunluğun ardından Bohlen, konuştu, "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ve güldü.

"Tabii ki ne diyeceğini biliyorsun - kahretsin, bu senin için çok kolay olacak, söylediğin gibi, sen de bir şizofrensin."

Glaub ilgilenmişti ve Bohlen'e dönerek konuştu, "Öyle mı[7]" Zaten oturup içkisini yudumlamakta olan tamircinin, estetik yapıya uygun olmayan iskeletinin gerginliğini, sertleşmiş kaslarını otomatik olarak farkına varmıştı. "Ama, iyileşmeye doğru çok büyük adımlar attığın belli."

Başını kaldıran Bohlen, adamın bakışlarıyla karşılaştı ve konuştu, "Tamamen iyileştim. Çok zaman önceydi." Yüzünde yapmacık bir ifade vardı.

Kimse tamamen iyileşemez, diye düşündü Glaub. Ama bunu söylemektense "Belki de Arnie haklıdır," diye konuştu. "Otistiklerle anlaşabilirsiniz, oysa bu bizim asıl sorunumuz; otistikler bizim rolümüzü anlayamıyor, dünyaya bizim gözümüzden bakamıyorlar ve biz de onların rollerini anlayamıyoruz. Birbirimizi ayıran bir körfez var."

"Körfezin üzerine şu köprüyü yap, Jack!" diye bağırdı Arnie. Bohlen'in sırtına vurdu. "Bu senin görevin; seni maaşa bağlıyorum."

Dr. Glaub kıskançlıkla doldu. Tepkisini gizlemek için gözlerini içkisine dikti. Ama kız, bunu fark ederek adama gülümsedi. Glaub bu gülümsemeye karşılık vermedi.

Jack Bohlen, karşısında oturan Dr. Glaub'u seyrederken, algısındaki derece derece gelişen dağılmayı hissetti, bu onu korkutuyordu. Algılarındaki bu değişiklik, tıpkı yıllar önce Corona Şirketi'nin personel müdürünün ofisinde olduğu gibi, hâlâ her zaman yanında, saldırıya hazırdı sanki.

Psikiyatristi, mutlak gerçekliğin bakış açısıyla gördü: soğuk kablolar ve düğmelerden oluşan, tam bir insan olmayan, etten yapılmamış bir şey. Etten yapılan kabuk eriyip şeffaflaştı ve içinde mekanik bir aygıt gördü Jack Bohlen. Sezgilerinin bu korkunç durumunun fark edilmesine izin vermedi; içkisini emmeye devam etti ve sohbeti dinleyerek arada bir kafa sallamayı sürdürdü. Ne Dr. Glaub ne de Arnie bunun farkına varmamıştı.

Ama kız fark etmişti. Eğilerek Jack'in kulağına yumuşakça fısıldadı, "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Kafasını salladı. Hayır, diyordu, iyi hissetmiyorum.

"Haydi onlardan uzaklaşalım," diye fısıldadı kız. "Ben de dayanamıyorum." Arnie'ye dönüp yüksek sesle konuştu, "Jack ve ben ikinizi yalnız bırakacağız. Haydi." Jack'in koluna hafifçe vurarak ayağa kalktı; adam kadının hafif ve güçlü parmaklarını hissederek ayaklandı.

"Çok uzağa gitmeyin," diyerek Dr. Glaub'la sohbetine devam etti Arnie.

"Teşekkürler," dedi Jack masalar arasında yürürken.

"Arnie seni maaşa bağlayacağını söylediğinde adamın seni ne kadar kıskandığını gördün mü?"

"Hayır. Glaub mu?" Ama şaşırmamıştı. "Ben bu tarafa gidiyorum," dedi kıza özür diler gibi. "Gözlerimde bir sorun var; strese bağlı astigmat olabilir."

"Barda oturmak ya da dışarı çıkmak ister misin?"

"Dışarısı," dedi Jack.

Şimdi, suyun üzerindeki gökkuşağı köprüde, ayakta duruyorlardı. Suda ışıldayan balıklar, yarı düşsel varlıklar gibi sıçrıyorlardı. Onlar bu dünyada bir mucizeydiler. Jack ve kız gözlerini dikmiş aşağıya bakıyorlardı ve her ikisi de hissediyordu bunu. Konuşmadan aynı şeyleri hissettiklerini her ikisi de biliyordu.

"Burası güzel," dedi Doreen sonunda.

"Evet," dedi Jack, konuşmak istemiyordu.

“Herkes,” dedi Doreen, "hayatının bir döneminde şizofren olarak bilinir . . . eğer kendisi onlardan biri değilse Benim erkek kardeşim, Dünya'da, küçük kardeşim."

"Kendime geliyorum," dedi Jack, "İyiyim şimdi."

"Değilsin," dedi Doreen.

"Evet, değilim," diyerek kabul etti, "ama ne yapabilirim? Bunu kendin söyledin. Bir kez şizofrensen daima şizofrensindir." Bir süre sessiz kaldıktan sonra süzülen soluk renkli balığa yoğunlaştı.

"Arnie seni çok düşünüyor," dedi kız. "İnsanların değerini yargılama yetisi olduğunu söylerken doğruyu söylüyordu. Dr. Glaub'un, kendini satmak ve buraya, Lewistown'a taşınmak için umutsuzca istekli olduğunun farkındaydı. Sanırım psikiyatri, eskisi kadar para kazandırmıyor; sayıları

çok fazla. Yirmi tanesi bu yerleşimde ve hiçbirinin yeterince hastası yok. Senin durumun buraya göç etmende problem çıkartmadı mı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, lütfen."

"Haydi, yürüyelim," dedi kız.

Cadde boyunca yürüdüler ve çoğu kapanmış dükkânların yanlarından geçtiler.

"Gördüğün şey neydi," diye sordu kız, "masada Dr. Glaub a baktığında?"

"Hiçbir şey," dedi Jack.

"Bunun hakkında da konuşmamayı istiyorsun herhalde."

"Doğru."

"Bana anlatırsan bir şeylerin kötüye gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir şeyler değil; ben."

"Belki de bir şeylerdir," dedi Doreen. "Belki görülerinde bir şeyler var ama çarpıtılmış ve gerçek anlamının dışında oluşuyorlar. Bilmiyorum. Kardeşim Clay'in ne gördüğünü ve ne duyduğunu kavramak için deli gibi uğraşırdım. Biliyorum ki onun dünyası bizimkinden kesinlikle farklıydı. Tıpkı Steiner gibi o da kendini öldürdü." İlk sayfada yayınlanan Steiner hakkındaki yazıya göz atmak için gazete bayiinin önünde duraksadı. "Bazen varoluşçu psikiyatristler, onların intihar etmelerine izin verilmesini söylüyorlar, bazıları için ... görüler dayanılması olanaksız bir acıya dönüşüyor."

Jack bir şey demedi.

"Korkunç mu?" diye sordu Doreen.

"Hayır. Sadece şaşırtıcı." Açıklamak için çabaladı. "Anladığını ve bildiğini sandığın şeyleri kullanarak, işin içinden çıkmanın bir yolu yok; bu, alışılmış yolda devam etmeni olanaksızlaştırıyor."

"Bir aktör gibi rol yaparak bununla beraber yaşamaya çalışmıyor musun çoğu kez?" Adam cevap vermeyince devam etti. "Az önce, içerideyken, bunu yapmaya çalıştın."

"Herkesi kandırmayı severim," diye itiraf etti Jack, "Oynamaya, rol yapmaya devam edebilmek için her şeyi feda ederdim. Ama bu gerçek bir yarılımdır - Bu noktadan öncekilere yarılım denilemez ve bunun bir yarılım olduğunu söyleyenler yanılıyorlar. Eğer, zihnimde bu yarılımı yaşamadan

devam etmeyi isteseydim, Dr. Glaub'a güvenmek ve ona şunu söylemek zorunda kalırdım-" Birdenbire durdu.

"Bana söyle," dedi kız.

"Peki," dedi, derin bir nefes aldı. "Doktora şunu söylerdim, sizi sonsuzluk suretinde görebiliyorum ve siz bir ölüsünüz. Hastalığın özü bu, hastalıklı görüler. Ben bunu istemiyorum, buna sahip olmayı ben istemedim."

Kız kolunu adamın omuzuna koydu.

"Daha önce kimseye anlatmadım" dedi Jack, “oğlum David'e ya da karım Silvia'ya bile. Biliyor musun, oğlumu izliyorum, hastalığın onda da olmadığından emin olmak için her gün inceliyorum onu. İntihar etmek bu insanlar için çok kolay, tıpkı Steiner için olduğu gibi. B-G Kampı'nda bir çocukları olduğunu, Glaub söyleyene dek bilmiyordum ve onlar bizim çok eski komşularımız. Steiner asla bundan bahsetmemişti."

"Sanırım yemek için Söğütlere geri dönmeliyiz. Bunu istiyor musun? Bence iyi fikir olabilir. Biliyorsun, Arnie'nin kadrosuna katılmak zorunda değilsin; Bay Yee ile çalışmaya devam edebilirsin. Güzel bir helikopterin var. Arnie seni kullanmaya karar verdi diye tüm bunlardan vazgeçmek zorunda değilsin."

Adam omuzlarını silkerek konuştu, "Bu ilginç bir meydan okuma; otistik bir çocuk ve dünyamız arasında bir iletişim köprüsü kurmak. Arnie'nin bahsettiklerinde çok şey var. Aracı olabilirim - Orada faydalı bir iş yapabilirim." Arnie'nin, Steiner çocuğuyla neden ilgilendiğinin o kadar önemli olmadığını fark etti. Büyük olasılıkla, onu kâra geçirecek, iyi para kazandıracak, bencil bir nedeni vardı. Daha az umursayamazdım, diye düşündü.

Aslında konuyu her iki açıdan da ele alabilirim. Bay Yee beni Su İşçileri Sendikası'na kiralayabilir; ben Bay Yee'den maaş alırken, Bay Yee de Arnie'den maaş alabilir. Herkes mutlu olabilir böylece, neden olmasın? Buzdolapları ve kodlayıcılarla uğraşmaktansa bir çocuğun bozulmuş, çalışmayan zihniyle uğraşmak kesinlikle daha akıl kârı; hele ki çocuk, bildiğim bazı görüler yüzünden acı çekiyorsa.

Glaub'un benim diye ortaya attığı zaman kuramı'nı biliyordu. *Scierıtific American*'da bunun hakkında bir şeyler okumuştu; doğal olarak şizofreni üzerine eline geçen her şeyi okurdu. Kuramın çıkış noktasının İsviçre

olduğunu ve keşfedenin Glaub olmadığını biliyordu. Ne tuhaf bir kuram diye düşündü. Ve hâlâ kulağa doğruymuş gibi geliyordu.

"Haydi Söğütlere dönelim," dedi. Açlıktan ölmek üzereydi.

"Sen cesur bir insansın, Jack Bohlen" dedi Doreen.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü seni sıkıntıya düşüren yere, dediğine göre sonsuzluk görülerine neden olan insanların yanına dönüyorsun. Ben bunu yapmazdım, kaçardım."

"Ama," dedi Jack, "asıl nokta bu zaten; seni kaçırmak için tasarlanmış görünün amacı bu; diğer insanlarla olan ilişkilerini sıfırlamak, seni yalıtmak. Eğer amacına ulaşırsa insanlarla olan yaşamın bitiyor. İşte, şizofreni terimi bir teşhis değil, bir tahmindir derken bunu kastediyorlar - o neyin olduğu hakkında bir şey söylemez, sonunda nasıl bir duruma geleceğini söyler." *Ve ben sonunda böyle bir duruma gelmeyeceğim*, dedi kendi kendine. Manfred Steiner gibi, bir enstitüde yaşayan sessiz biri; İşimi, karımı, oğlumu ve arkadaşlıklarımı korumak niyetindeyim - Koluna girmiş olan kıza bakarak gülümsedi. Evet ve hatta aşk ilişkilerimi, eğer olursa.

Çaba göstermeye devam etmek istiyorum.

Yürürken ellerini ceplerine soktu ve küçük, soğuk, sert bir şeye dokundu; şaşkınlıkla cebinden çıkarttığında bunun bir ağaç kökü gibi küçük, sert ve soğuk bir nesne olduğunu gördü.

"O da ne?" diye sordu Doreen.

Çöladamları'nın bu sabah çölde ona verdikleri su cadısıydı; aklından tamamen çıkmıştı.

"Bir iyi şans büyüsü," dedi kıza.

"Çok çirkin bir şey," dedi kız ürpererek.

"Evet," diye onayladı, "ama o dost. Ve bizim öyle bir sorunumuz var; biz şizofrenler, insanların bilinçsiz düşmanlıklarının farkına varıyoruz."

"Biliyorum. Telepatik faktör. Clay'de bu durum kötüleşti, kötüleşti, ta ki-" Jack'e gözlerini dikti. "Paranoya baş gösterene dek."

"Bizim durumumuzla ilgili en kötü şey. Çevremizdeki insanların hatta yabancıların, gömülmüş, bastırılmış nefretlerinin, sadistliklerinin farkına varmak. Bu Allah'ın belası seziye sahip olmamayı dilerdim; restoranlardaki

insanlardan bile alıyoruz-" Aklına Glaub geldi. "Otobüslerde, sinemalarda. Kalabalıkta."

"Arnie'nin Steiner'ın oğlundan ne öğrenmek istediği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Doreen.

"Sanırım, kehanetle ilgili bir kuram-"

"Ama Arnie gelecek hakkında ne bilmek istiyor? Fikrin yok, değil mi? Bunu bulmak için çabalamayacaksın."

Öyleydi. Merak bile etmiyordu.

"Memnunsun," dedi kadın, adamı iyice inceleyerek, "Sadece, gerekli olan makinenin kurulumuyla ilgili teknik görevini yapmaktan hoşnutsun. Bu doğru değil, Jack Bohlen; iyiye işaret değil."

"Evet," diyerek başıyla onayladı. "Sanırım çok şizofrenik bir davranış ... Sadece teknik ilişkilerle memnun olmak."

"Arnie'ye soracak mısın?"

Rahatsızlık duydu. "Bu onun işi, benim değil. Bu ilginç bir iş ve Arnie'yi sevdim, onu Bay Yee'ye tercih ederim. Merakla bakmak ve araştırmak bana göre değil. Ben böyleyim."

"Sanırım korkuyorsun. Ama neden, anlamıyorum - sen cesur birisin ve hâlâ içinin derinliklerinde büyük bir korku var."

"Belki öyle," dedi kendini kederli hissederek.

Beraberce yürüyerek Söğütler'e geri döndüler.

O akşam, herkes gittikten sonra. Doreen Anderton da dahil olmak üzere, Arnie Kott, salonunda tek başına oturup derin düşüncelere dalmıştı. Ne gündü ama.

Otistik bir çocuğun kehanetlerini sızdırmak için gerekli elektronik aygıtı yapacak olan ve değersiz kodlayıcısını onaran iyi bir tamirciyi tuzağa düşürmüştü.

Gerek duyduğu bilgiyi bir psikiyatristten, karşılığında hiçbir şey vermeksizin sızdırmış ve psikiyatristten yakasını kurtarmayı başarmıştı.

Böylece her yönüyle kabul edilebilir bir gün geçirmişti. Geriye yalnızca iki sorun kalmıştı: Klavseni hâlâ akort edilememişti ve - başka ne vardı? Aklıma gelmiyor. Mars'taki ABD kolonisi olan Güzel Amerika'daki

dövüşleri seyretmek için televizyon setinin karşısına geçmeden önce uzun uzun düşündü.

Derken hatırladı. Norb Steiner'ın ölümü. Artık iyi yiyecek kaynağı yoktu.

“Bunu telafi edeceğim," dedi Arnie yüksek sesle. Televizyonu kapattı ve kodlayıcısını çıkarttı; önüne oturarak elinde mikrofon bir mesaj girmeye başladı. Arnie'nin sayısız önemli ve tehlikeli iş girişiminde beraber çalıştığı kişiydi Scott Temple. Temple, Ed Rockingham'ın kuzeniydi ve tanışılması gereken bir kişiydi. BM ile yaptığı ayrıcalıklı bir anlaşmayla tıbbi malzemelerin büyük bir bölümünün Mars'a girişini kontrolü altına almayı başarmıştı. Ne kadar yüksek mertebeli bir tekel.

Kodlayıcının çarkları kışkırtıcı şekilde dönmeye başladı.

“Scott!" dedi Arnie, "nasılsın? Hey, şu zavallı Norb Steiner'in öldüğünü biliyor musun? Çok kötü, yani ölümü ve diğer şeyler. Nedeni onun akli sorunları vardı. Tıpkı bizler gibi." Arnie uzun ve sesli bir kahkaha attı. "Neyse, bu durum bizde küçük bir sorun oluşturuyor. Yani, bir tedarik sorunu. Doğru mu[7] Şimdi, dinle Scott, yaşlı dostum, bunu seninle konuşmak istiyorum. Anladın mı? Bir iki gün içinde buraya uğra, seninle kesin düzenlemeleri yapalım. Bence Steiner'in düzenini unutup yeniden başlamalı, kullanılmayan araziden ufak bir yer, kendi köle roketlerimizi ve başka neye ihtiyacımız varsa almalıyız. Tütsülenmiş istiridye stoklarını eskiden olduğu gibi yüksek tutmalıyız." Makineyi kapatarak söyleyecek başka bir şeyi var mı, diye düşündü. Hayır, her şeyi söylemişti; kendisi ve Scott Temple gibi bir adam arasında daha fazla söze gerek yoktu; bu bir anlaşmaydı ve her şey buradaydı. "Tamam, Scott, oğlum," dedi. "Seni görebilmeyi umuyorum."

Makarayı yerinden çıkardıktan sonra iyice kodlanıp kodlanmadığını görmek için tekrar dinlemek geldi aklına. Tanrım, birinin şans eseri bu mesajı dinlemesi ne büyük felaket olurdu!

Ama kodlanmıştı, çok iyi. Makine, anlamlı sözcük birimlerini, çağdaş elektronik müziğin kedi dövüşüne benzeyen komik bir taklidine çevirmişti. Arnie, ıslıklan, kükremeleri, baykuş seslerini duyunca gözlerinden yaşlar süzülünceye kadar güldü ve kendini durdurmak için banyoya giderek yüzünü soğuk suyla yıkamak zorunda kaldı.

Sonra, tekrar kodlayıcının başına giderek makarayı içine koyacağı kutuyu işaretledi:

RÜZGÂR RUHUNUN ŞARKISI

BİR KARL WILLIAM DITTERSHAND KANTATI

Kari William Dittershand, Dünya'da, entellektüellerin gözde bestecisiydi ama Arnie, adamın elektronik diye adlandırılan müziğinden nefret ediyordu, kendisi sadelik taraftarıydı ve beğenileri Brahms'da son buluyordu. Scott'a, beraber girecekleri karaborsa besin ithalatı işiyle ilgili olarak göndereceği mesajı, Dittershand'ın bir kantatı olarak adlandırmasına güldü uzun süre ve sonra makarayı Nova Britannica adlı İngiliz kolonisine götürmesi için bir sendika İyi-üyesine telefon etti.

Akşamın sekiz buçuğunda o günün işlerini bitirmiş ve son dövüşleri seyretmek üzere televizyon setinin karşısına geçmişti. Bir Optimo Admiral yaktı, arkasına yaslandı ve rahatladı.

Keşke bütün günler böyle geçse, dedi kendi kendine. Sonsuza kadar yaşayabilirdim; böyle günler onu gençleştiriyordu. Kendini kırk yaşına gelmek üzereymiş gibi hissetti.

Benim karaborsaya girdiğimi bir düşünün, dedi kendi kendine. Küçük böğürtlen reçeli kavanozları, dilimlenmiş yılan balığı turşuları. Bu, özellikle kendisi için çok önemliydi. Bundan böyle kimse benim ısmarladıklarımı benden çakmayacak. Eğer Steiner kendini öldürerek benim yolumu kesebileceğini düşündüyse yanılmış- „

"Haydi," dedi, ekranda dayak yiyen çocuğu gaza getirmek için. "Kalk ayağa ve ona istediğini ver."

Zenci dövüşçü sanki onu duymuş gibi ayağa fırladı ve Arnie derin, doymak bilmez bir zevkle kıkırdadı.

Jack Bohlen, hafta sonu geceleri servis işindeyken kalmayı artık bir gelenek haline getirdiği, Bunchewood Parkı'ndaki küçük otel odasında bir sigara yakıp derin düşüncelere dalmıştı.

Korktuğu, yüzleşmesi gerektiği şey, bunca yılın ardından geri dönmüştü. Bu bir tahmin değil, bir gerçeklikti. Tanrım, diye düşündü kendini kötü hissederek, adamlar haklı, eğer bir kez yakalandıysan bir daha kurtulamıyorsun. Bu, Devlet Okulu'na yaptığı ziyaret onu bu olaya hazırlamış ve Söğütler'de belirip adama sert bir darbe indirmişti, tıpkı yirmili yaşlarında, ardımızdaki Dünya'daki Redwood şehrindeki Corona Şirketi için çalışırken olduğu kadar sert bir darbe.

Biliyorum ki, Norbert Steiner'ın ölümünün bunda büyük rolü var. Olum herkesi alt üst eder ve tuhaf şeyler yaptırır; giderek daha fazla insanı içine alarak duyguların çığırından çıkmasını sağlayan, yayılıma bir etki sürecini başlatır.

En iyisi Silvia'yı arayıp Frau Steiner ve çocuklarıyla arasının nasıl olduğunu sormak, diye düşündü.

Ama bu fikirden caydı. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok, diye karar verdi. Bay Yee'den herhangi bir çağrı gelmesi olasılığına karşı yirmi dört saat burada, beklemede olmalıyım ve artık Lewistown'daki Arnie Kott için de hazırda bulunmam gerekiyor.

Neyse ki bunun bir telafisi var. Hoş, derin ve gıpta edilebilecek bir telafi. Cüzdanında Doreen Anderton'ın adresi ve telefonu vardı.

Onu bu akşam aramalı mıydı? Hayal et, diye düşündü Jack, birini bulmak, üstelik her şey hakkında konuşabileceği, içinde bulunduğu durumu anlayan, hatta dinlemek isteyen ve bundan korkmayan bir kadın bulmak.

Bu çok yardımcı oldu.

Karısı, şizofreni üzerine konuşabileceği, bu dünyadaki en son insandı; birkaç kez denemişti ama konu, karısını ürkütmüştü. Herkes gibi Silvia da bu düşüncenin hayatına girmesinden dehşetle korkuyor ve ilaçların büyüsüyle savuşturuyordu bunu . . . sanki ilaçlar, yaygın ve uğursuz psikolojik süreci durdurabilecekmiş gibi. Şu geçen on yıl içinde evinden bu otele ve tekrar eve yaptığı yolculuklara katlanabilmek için, şimdiye dek bu ilaçlardan kaç tane yuttuğunu Allah bilir.

Biraz kafa yorduktan sonra, Doreen'i aramamaya karar verdi. İşlerin içinden çıkılmaz bir hal aldığı zamanlar için bir kaçış yolu olarak kalması daha iyi. Şu an kendini iyi hissediyordu, ileride, Doreen Anderton'ı aramak ihtiyacını duyacağı çok zamanı olacaktı.

Şüphesiz, inanılmaz derecede dikkatli olmalıydı, Doreen'in

Arnie Kott'un metresi olduğu açıktı. Ama kadın ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu ve kesinlikle Arnie'yi tanıyordu; kalkıp restoranı terk ederken telefon numarasını ve adresini verdiğinde bunu hesaba katmış olmalıydı.

Ona güveniyorum, dedi Jack kendi kendine. Şizofrenisi olan biri için bu hatırı sayılır bir şeydir.

Jack, bunları düşünürken sigarasını söndürdü, pijamalarını giyerek yatmaya hazırlandı.

Tam üzerine yorganı çekiyordu ki telefon çaldı. Bir servis çağrısı, diye düşünüp otomatik olarak ahizeye atıldı.

Ama değildi. Yumuşak bir kadın sesi kulağına fısıldayarak konuştu, "Jack?"

"Evet," dedi.

"Ben Doreen. Yalnızca iyi misin diye merak ettim."

"İyiyim," dedi yatağın kenarına oturarak.

"Bu akşam buraya gelmek ister misin? Benim evime?"

Jack duraksadı. "Hımm..."

"Plak dinleyip muhabbet edebiliriz. Arnie, bana, kendi kolleksiyonundan bir sürü eski, az bulunur stereofonik uzun çalar ödünç vermişti . . . bazıları çok çizik ama bazıları da mükemmel. O sıkı bir koleksiyoncu, biliyorsun; Mars'taki en büyük Bach koleksiyonuna sahip. Ve klavsenini gördün."

Yani, demek Arnie'nin oturma odasındaki şey buydu.

"Güvenli mi?" diye sordu.

"Evet, Arnie hakkında endişelenme; mülkiyetçi biri değildir, yani ne demek istediğimi anlıyorsan."

'Tamam, geliyorum," dedi Jack ve sonra bunu yapamayacağı çünkü servis çağrılarını beklemesi gerektiği geldi aklına. Ama telefonu kadına yönlendirebilirdi.

"Sorun değil," dedi kadın, bunu açıkladığında. "Arnie'yi arayıp ona anlatabilirim."

"Ama-", adam aptallaşmıştı

"Jack, başka türlü yapabileceğimizi düşünüyorsan kafayı yemişsin sen - Arnie bu yerleşimde olup biten her şeyi bilir. Sen bana bırak, tatlım. Şimdi onu arayacağım. Sen çık, gel buraya. Sen yoldayken gelen çağrıları not alırım ama çağrı geleceğini zannetmiyorum; Arnie, senin, insanların tost makinelerini tamir etmeni istemiyor, kendi işleri için istiyor seni, Manfred Steiner'la konuşabilecek makineyi yapman için."

"Tamam," dedi, "geliyorum. Hoşça kal." Telefonu kapadı.

On dakika sonra, Yee Şirketi'nin parlak ışıltılı helikopteri, Mars'ın karanlık gökyüzünde, Lewistown'a ve Arnie Kott'un metresine doğru uçuruyordu.

sekiz

David Bohlen, büyükbabası Leo'nun bir sürü parası olduğunu ve onu harcamaktan kaçınmadığını biliyordu. Yaşlı adamın, roket terminal binasından ayrılmadan önce bir çiçekçinin önünde durarak gelini için koca bir demet mavi Dünya çiçeği alması buna örnek olarak gösterilebilirdi. Üstelik yolcular çıkış rampasında gözüktüklerinde David'in gözlerine, büyükbabasının üzerindeki iyi ütülenmiş takım elbise, yelek ve altın kol düğmelerinin ışıltısı çarpmıştı. Ve Büyükbaba Leo, David için de bir şeyler almak istemişti ama oyuncak yoktu, bu yüzden sadece iki libre ağırlığında bir kutu şeker almıştı.

Büyükbaba Leo, iplerle bağlanmış beyaz karton bir paketi gemi görevlilerinin alıp bavulların yanına götürmesine izin vermeyerek kolunun altında taşımıştı. Terminal binasından ayrılıp babasının helikopterine bindiklerinde Büyükbaba Leo paketi açtı. Paket, Yahudi ekmeği ve turşuları ile plastik bir koruyucuyla paketlenmiş üç libre ağırlığında ince dilimlenmiş mısırlı sığır bifteğiyle doluydu.

"Vay canına!" diye bağırdı Jack sevinçle. "Ta New York'tan buraya kadar. Bunu buradaki kolonilerde bulamazsın, baba."

"Biliyorum, Jack," dedi büyükbaba Leo. "Bana bunları nereden bulabileceğimi Yahudi bir herif söyledi. Ben çok severim ve senin de seveceğini biliyorum, ikimizin de ağız tadı aynıdır." Onları ne kadar mutlu ettiğini görmenin memnuniyetiyle kıkırdadı. "Eve vardığımızda yapacağım ilk iş sizlere birer sandviç hazırlamak olacak."

Helikopter roket terminalinden yükselerek karanlık çölün üzerinde ilerlemeye başladı.

"Burada havalar nasıl?" diye sordu Büyükbaba Leo.

"Bir sürü fırtına," dedi Jack. "Bir hafta kadar önce gerçek anlamıyla gömdü bizi. Kazıp atmak için bir güç ekipmanı kiralamak zorunda kaldık."

"Kötü," dedi Leo. "Mektuplarında bahsettiğin beton duvarı yükseltmelisin."

"Burada, inşaat işleri bir servete mal oluyor," dedi Silvia. "olaylar ardımızdaki Dünya'daki gibi değil."

"Bunu biliyorum," dedi Büyükbaba Leo, "ama yatırımlarınızı korumak zorundasınız. Oturduğunuz ev çok değerli ve toprağınız, yanı başınızda su var; bunu unutmayın."

"Bunu nasıl unutabiliriz?" dedi Silvia. "Tanrım; hendek olmasaydı yaşayamazdık."

"Kanal bu sene genişletildi mi hiç?" diye sordu Leo.

"Hâlâ aynı," dedi Jack.

David araya girdi. "Kanalın dibini taradılar, büyükbaba. BM'nin adamlarını, dipteki kumu emen büyük bir makineyi kullanırken izledim ve artık su çok daha temiz. Bu yüzden babam filtre sistemini kapadı. Şimdi, binici gelip bent kapağını açtığında, suyu daha hızlı pompalayabiliyoruz ve babam artan suyu değerlendirebileceğimiz yeni bir sebze bahçesi kurmama izin verdi. Mısır, balkabağı ve bir çift de havucum var ama bir şey bütün pancarları yedi. Dün gece mısır topladık oradan. O küçük hayvanların bahçeye girmesini engellemek için bir kafes yaptık. O hayvanların adı neydi baba?"

"Kum Sıçanları, Leo," dedi Jack. "David'in bahçesinden ürün almaya başladığımızdan beri buradalar. İşte, şu büyüklükteler," dedi ve göstermek için ellerini kaldırdı. "Kendi cüsselerindeki bir şeyi on dakika içinde yiyebilmeleri dışında zararsızlar. Eski yerleşimciler bizi uyardı ama denemek zorundayız."

"Kendi ürününüzü yetiştirmeniz iyi/' dedi Leo. "Evet, David; bahçe hakkında bir şeyler yazmıştın bana. Yarın bahçeni görmek isterim. Bu akşam çok yorgunum; çok uzun bir yolculuktu, satın aldıkları yeni gemilere rağmen; ne diyorlardı onlara? Işık kadar hızlı, ama aslında öyle değil; kalkışlar ve inişler hâlâ çok zaman alıyor ve bir sürü karmaşa. Havalandırmanın çalışmasına rağmen içerisi öylesine sıcak oldu ki yanımda oturan kadın dehşete düştü, yanacağımızı düşündü. Bu kadar sıcak olmasına neden göz yumduklarını hiç anlamıyorum, halbuki yeterince para harcadılar. Ama yine de büyük ilerleme kaydedilmiş; yıllar önce, sizin göç ettiğiniz zamanlarda kullanılan gemileri hatırlıyor musun? Yolculuk tam iki ay sürerdi!"

Jack, "Umarım oksijen maskeni getirmişsindir yanında. Bizimki çok eskidi, artık güvenilir değil."

'Tabii ki, kahverengi bavulda. Benim için endişelenme, bu atmosferi kaldırabilirim. Yeni bir kalp pilim var, gerçekten çok gelişmiş bir şey. Arkadaki Yuva'da her şey gelişiyor. Şüphesiz aşın kalabalıklaştı. Ama buraya giderek çok daha fazla sayıda insan göç edecek - bu sözümü aklınızın bir köşesine yazın. Yuva'daki hava kirliliği neredeyse öldürücü düzeye çıktı."

David araya girdi. "Büyükbaba, yan komşumuz Bay Steiner intihar etti ve oğlu Manfred anormal çocuklar kampından alındı. Şimdi, babam, onun bizimle konuşabilmesi için bir mekanizma yapıyor."

"Ya," Büyükbaba Leo babacan bir edayla konuştu. Çoçuğa baktı. "Bu ilginç David. Kaç yaşında bu çocuk?"

"On," dedi David, "ama henüz bizimle hiç konuşamıyor. Babam kuracağı mekanizmayla bunu düzeltecek. Babam şimdi kiminle çalışıyor, biliyor musun? Bay Kott, Su İşçileri Sendikası'nı ve onların yerleşimini yöneten kişi; gerçekten de büyük ve önemli bir adam."

"Sanırım onun hakkında bir peyler duydum,” dedi Lee. Jack'e çocuğun kaçırmadığı bir göz işareti yaparak

"Baba, hâlâ F.D.R Dağları'nda arazi alma işiyle ilgileniyor musun?" diye sordu Jack.

"Evet, kesinlikle," dedi Leo. "Hiç kuşkun olmasın, Jack Bu yolculuğa sosyal bir amaçla, sizi görmek için çıktım ama aynı zamanda bir iş gezisi olmasaydı bu kadar zaman ayırmazdım."

"Bundan vazgeçmiş olmanı umuyordum."

"Bak, Jack," dedi Leo, "sen kendini üzme, bırak da yaptığımın doğru olup olmadığını ben düşüneyim; yıllar boyunca arazi yatırımı işiyle uğraştım. Dinle; bizzat yakından bakmam için beni o dağlara götürebilir misin? Bende bir sürü harita var; her şeye rağmen orayı kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacaksın," dedi Silvia. "Hemen hiçbir yaşam belirtisinin olmadığı, ıssız, terk edilmiş ve susuz bir yer."

"Bu konu üzerine daha fazla endişelenmeyelim şimdi," dedi David'e gülümseyerek. Dirseğiyle onu dürttü. "Burada, Dünya'nın kirlenmiş

havasından uzakta olan, düzgün ve sağlıklı bir genç adam görmek çok güzel."

"Tabii ki Mars'ın da dezavantajları var," dedi Silvia. "Bir süre boyunca kötü suyla veya susuz yaşasan anlarsın."

"Biliyorum," dedi Leo ciddileşerek. "Siz, buradaki insanlar büyük cesaret sergiliyorsunuz ama unutma, burası sağlıklı."

Şimdi, aşağıda Bunchewood Parkı'nın ışıkları parıldıyordu. Jack, helikopteri kuzeye, evlerine yöneltti.

Jack Bohlen Yee Şirketi'nin helikopterini kullanırken babasına baktı, ne kadar az yaşlandığına, yetmişlerinin sonlarını yaşayan biri olarak ne kadar dinç göründüğüne şaştı. Hâlâ işinin başında tam gün çalışıyor, spekülasyonlardan her zamankinden daha fazla haz duyuyordu.

Nitekim, öyle gözükmese de Dünya'dan buraya yaptığı yolculuğun Leo'yu kabul ettiğinden fazla yorduğunu biliyordu. Neyse, eve varmak üzereydiler. Gösterge 7.08054 noktasını gösteriyordu; yalnızca birkaç dakika kalmıştı.

Helikopteri çatıya park edip aşağı kata indiklerinde Leo, sözünde durarak mutfağa girdi ve neşe içinde herkese birer tane sığır etli sandviç hazırladı. Daha sonra oturma odasında geçmiş sandviçlerini yediler. Herkes rahat ve huzurluydular.

"Bu tür yiyeceklere nasıl özlem duyduğumuzu bilemezsin," dedi Silvia sonunda. "Karaborsada bile-" Jack'e göz attı.

"Bu tarz yiyecekler bazen karaborsada bulunabiliyor," dedi Jack, "ama son zamanlarda zorlaştı. Zaten biz almıyoruz. Etik nedenlerden ötürü değil: Yalnızca çok pahalılar."

Leo'nun yolculuğu ve Dünya'daki yaşam koşulları üzerine biraz sohbet ettikten sonra, saat on buçukta David'i yatağa gönderdiler; saat on birde de Silvia özür dileyerek uyumaya gitti. Leo ve Jack oturma odasında yalnız kalmışlardı.

"Dışarıya çıkıp oğlanın bahçesini görebilir miyiz? Büyük bir fenerin var mı?"

Jack acil durum ışıldağını bularak evin dışına, gecenin soğuğuna doğru yolu gösterdi.

Mısırların önünde durduklarında Leo alçak sesle konuştu, "Bugünlerde Silvia ile nasılsınız?"

"İyi," dedi Jack biraz alınarak.

"Aranızda bir soğukluk varmış gibi geldi. Ayrılmanız bir facia olur Milyonda bir rastlanabilecek bir kadına sahipsin."

"Bunu biliyorum," dedi Jack rahatsızlık duyarak.

"Ardımızdaki Yuva'da, genç bir delikanlıyken çevrede fazlasıyla gezinip hovardalık yapardın ama artık durulduğunu görüyorum."

"Öyle," dedi Jack. "Ve sanırım kafanda bazı hayaller kuruyorsun."

"Biraz geri çekilmiş görünüyorsun," dedi babası. "Umarım şu eski sorunun neden bahsettiğimi biliyorsun, seni üzmüyordur."

"Neden bahsettiğini biliyorum."

Leo acımasızca devam etti. "Benim çocukluğumda şimdi olduğu gibi zihinsel hastalıklar yoktu. Zamanın bir işareti bu; çok fazla insan ve çok fazla kalabalıklaşma. İlk hastalandığın zamanı ve ondan uzun süre öncesini, senin on yedi yaşındaki hatırlıyorum. Diğer insanlara karşı soğuk, ilgisiz ve huysuzdun. Bana öyle geliyor ki şimdi de öylesin."

Jack gözlerini babasına dikti. Akrabalardan birinin ziyaretinde ortaya çıkan dert, o eski, çok akıllı, çok bilen rolünü oynamanın dayanılmaz isteğine asla karşı koyamamalarıydı. Leo'ya göre Jack, karısı ve çocuğu olan yetişkin bir adam değil, sadece oğlu, Jack'ti.

"Bak, Leo," dedi Jack. "Burası çok az sayıda inşam barındıran, seyrek yerleşimli bir gezegen ve doğal olarak buradaki insanlar daha az sokulgan, daha az cana yakın. Senin de dediğin gibi gün geçtikçe kalabalıklaşan ardımızdaki Yuva'da yaşayanlara göre daha iç yönelimliler."

Leo başıyla onayladı. "Hımm. Ama bu insanları görmekten daha fazla mutluluk duymanı sağlıyor olmalı."

"Eğer kendini kastediyorsan, seni gördüğüm için mutluyum."

"Bundan eminim, Jack," dedi Leo. "Biliyorum. Belki de sadece yorgunum. Ama çok konuşmak istemiyor gibisin; dalgınsın."

"İşler," dedi Jack. "Şu otistik çocuk, Manfred - aklımda sürekli o var."

Ama babası, tıpkı eski günlerdeki gibi, Jack'in uydurduğu bahaneleri hiç çaba sarf etmeden tamamen ebeveynlik içgüdüsüyle anlayabiliyordu.

"Hadisene," dedi, "Aklında çok şey var ama senin nasıl çalıştığını bilirim ben; işin ellerindedir, aklında değil; aklındakilerden bahsediyorum ben, içine dönmüş zihnindekilerden. Burada da psikoterapi olanağı var mı? Sakın hayır deme, çünkü senden daha iyi biliyorum."

"Hayır demeyecektim," dedi Jack, "şunu söyleyecektim; senin kahrolası işlerinden biri değil bu, seni hiç ilgilendirmez."

Yanında, karanlıkta duran babası daralmış ve çökmüş gibi görünüyordu. 'Tamam evlat," diye mırıldandı. "Burnumu soktum, üzgünüm"

Her ikisi de rahatsızlık verici bir sessizliğe gömüldüler.

"Allah kahretsin," dedi Jack, "Tartışmayalım baba. İçeri girip bir şeyler içelim. Silvia senin için diğer yatak odasında yumuşak, iyi bir yatak hazırladı; iyice dinleneceğinden eminim."

"Silvia insanların gereksinimlerine karşı çok duyarlı biri," dedi Leo oğluna yönelik belli belirsiz bir suçlamayla. Sonra sesini yumuşatarak, "Jack, senin için daima endişelendim. Belki de eski kafalıyım ve bu zihinsel hastalık işini anlamıyorum; bugünlerde herkeste var biraz galiba, çok yaygın, tıpkı benim çocukluğumda grip ya da kızamığın yaygınlığı gibi; sende de bu var. Bir keresinde televizyonda her üç kişiden birinde olduğunu duymuştum. Skizo muydu neydi. Yani, Jack, yaşamak için bu kadar neden varken neden bu insanlar hayata sırtlarını çeviriyorlar; çok anlamsız. Mücadele etmek için koskoca bir gezegen var burada. Mesela yarın, beraber F.D.R Dağları'na gideceğiz ve sen bana her yeri göstereceksin, ardından buranın yasal prosedürlerinin bütün ayrıntılarını bildiğim için araziyi satın alacağım. Dinle: Sen de satın al, duydun mu? Senin için para çıkabilirim." Paslanmaz çelikten dişini göstererek umutla güldü.

"Bu işler bana göre değil/' dedi Jack "Ama yine de sağol."

"Araziyi senin için alacağım," diye teklif etti Leo.

"Hayır. Ben ilgilenmiyorum bununla."

"Şimdiki işinden memnun musun, Jack? Küçük çocuğu konuşturacak bir makine yapmak kulağa önemli bir işmiş gibi geliyor; bunu duymaktan gurur duydum. David mükemmel bir çocuk ve eminim o da babasıyla gurur duyuyordun"

"Gurur duyduğunu biliyorum," dedi Jack.

"David, şu skizo hastalığının belirtilerini göstermiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Jack.

"Sen nereden kaptın bilemiyorum ama kesinlikle benden değil; ben insanları severim."

"Ben de," dedi. Babası Doreen'i bilseydi acaba nasıl davranırdı, diye merak etti Jack. Çok çok uzun zaman önce, 1924 yılında doğmuş, tutucu bir kuşaktan gelen biri olarak üzüntü ve acı duyardı herhalde. Sonra, o çok farklı bir dünyaydı. Babasının şimdi, bu dünyaya kendini uydurmuş olabilmesi hayret vericiydi, belki de bir mucize. Birinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında doğan Leo, şimdi Mars çölünün ucunda ayakta duruyor . . . Ama yine de Doreen'le yaşadığı şeyi anlayamazdı, böyle üstü kapalı bir ilişkinin kendisi için hayati değerler taşıdığını anlaması olanaksızdı.

"Kadının adı ne?" diye sordu Leo.

"N-Ne?" diye kekeledi Jack.

"Şu telepatik duyumlardan bende de biraz var," dedi Leo, sesini tonlamaksızın. "Öyle değil mi?"

Kısa bir sessizliğin ardından Jack, "Besbelli," dedi.

"Silvia biliyor mu?"

"Hayır."

"Bunu söyleyebildim çünkü gözlerimin içine bakmıyordun."

"Kahretsin," dedi Jack dehşetle.

"O da evli mi? Onun da çocukları var mı, şu kırıştırdığın kadının?"

Jack sesini yükseltebileceği kadar yükseltti. "Neden telepatik görülerini kullanarak kendin bulmuyorsun?"

"Silvia'nın kırıldığını görmek istemiyorum," dedi Leo.

"Kırılmayacak," dedi Jack.

"Çok kötü, bunca yolu gel ve böyle bir şeyle karşılaş." Adam iç geçirdi. "Neyse, benim de işlerim var. Yarın sabah erkenden uyanıp birlikte başlayacağız."

"Çok sert bir yargıç olma, baba," dedi Jack.

"Tamam," dedi Leo. "Biliyorum, modem zamanlar. Bunu yaparak kendini iyi hissedeceğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Belki de doğru. Belki de ruh sağlığını korumak için bir yol. Senin deli olduğunu söylemiyorum."

"Yalnızca ima ediyorsun," dedi Jack sertçe. Tanrım, öz baban, diye düşündü. Ne büyük çile. Ne sefil bir trajedi.

"İyileşeceğini biliyorum," dedi Leo. "Bu yalnızca bir gönül eğlendirme değil, farkındayım, mücadele verdiğini görüyorum. Senin adına şunu söyleyebilirim ki sorunların var. Aslında bunlar daima yaşadığın sorunlar ama yaşın ilerledikçe zorlaşıyor; öyle değil mi? Evet, bunu anlayabiliyorum. Bu gezegen çok yalnız. Göç eden herkesin çıldırmamasına şaşmak gerek. Bulabildiğin her aşka değer vermeni anlıyorum. Senin ihtiyacın, bir şeylerin peşinde koşmak. Ben bir maden arazisi peşindeyim, sen de aradığını zavallı suskun bir çocuk için makine yaparak bulabilirsin. Bu arada o çocuğu görmek isterim."

"Göreceksin," dedi Jack. "Büyük olasılıkla yarın."

Bir sure daha orada, öylesine durduktan sonra eve girdiler. "Silvia hâlâ uyuşturucu kullanıyor mu?" diye sordu Leo.

"Uyuşturucu!" Jack güldü. "Phenobarbital. Evet, alıyor."

"Ne güzel bir kız," dedi Leo. "Yanda oturan şanssız dula yardım etmesi iyi ama bu kadar gergin olması ve üzülmesi çok kötü." Leo, salonda Jack'in sandalyesine oturarak konuşmasına daha rahat devam etmek için bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı... Daha birçok konuda birçok şey söyleyecekti.

Silvia, genellikle her gece yatmadan önce aldığı 100 miligramlık phenobarbital tabletin etkisiyle duyuları zayıflamış halde yatağına uzanmıştı, tam uyumak üzereydi ki bahçeden kocasının ve kayınpederinin seslerini belli belirsiz duyabildi; bir ara sesleri yükseldiğinde panikleyerek yatağında doğruldu.

Tartışacaklar mı, diye sordu kendi kendine. Tanrım, umarım olmaz; umarım Leo'nun gelişi bir şeyleri altüst etmez. Neyse ki, sesleri yeniden normal düzeye indi ve kadın bir kez daha rahatladı.

O kesinlikle iyi ve yaşlı bir adam, diye düşündü. Jack'e çok benziyor, sadece kendi düzenine biraz daha bağlı kalan biri.

Kocası, son zamanlarda, Arnie Kott için çalışmaya başladığından beri değişmişti ve kuşkusuz bunun nedeni ona verilen bu tuhaf işti; bu sessiz otistik çocuk, ilk gördüğünden bu yana kadını alt üst yapıyordu. Yaşam zaten yeterince karmaşık ve zordu. Çocuk evin içini doldurmuştu, parmak uçlarına basarak koşuyor, evin bir tarafından girip diğer tarafından çıkıyor,

gözleri, sanki olmayan nesneleri görür gibi bakınıyordu ve normal sınırın ötesinde sesler duyarmış gibi bir hali vardı. Keşke zamanı geriye alsak ve Norbert Steiner'i yeniden hayata döndürebilseydik! Keşke .. .

Dumanlı kafasında bir an, küçük, yeteneksiz adamı, mallarıyla dolu bavullarını almış, sabahın köründe yoğurt ve şeker pekmezi gibi ürünleri satmak üzere yola çıkarken gördü.

Acaba hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabilir mi? Belki Manfred onu gördü, belki o da - Jack'e göre - oğlu gibi biçimsizleşen zaman içinde kaybolmuştu. Çocukla iletişim kurarak o küçük kederli hayaleti uyandırdıklarını anladıklarında onları nasıl bir sürpriz bekliyor . . . Ama kuramlarının doğru olması daha olasıydı. Çocuk geleceği görecekti. Onlar da ne istiyorlarsa elde edeceklerdi. Peki neden Jack? Bunu niye istiyorsun Jack? Sen ve şu hasta çocuk arasındaki benzerlik. Neden bu mu? Oh . . . Düşünceleri karanlığın içinde daldı.

Peki sonrası ne olacak? Beni yine umursayacak mısın?

Hasta ve sağlam arasında benzerlik yok. Sen farklısın ve bu beni bunaltıyor. Leo bunu biliyor, ben biliyorum, ya sen? Umursuyor musun?

Uyudu.

Göğün yükseklerinde et yiyici kuşlar daireler çiziyordu. Pencereli binanın dibinde kuşların pislikleri vardı. Çocuk kucağına taşıyabileceği kadar yastık aldı. Yastıklar hamur gibi kabarıp kıvrıldılar, içlerinde canlı yaratıklar olduğunu biliyordu; onları itinayla binanın boş koridoruna taşıdı. Yastıklardan biri açıldı ve tüylü yüzeyinden ikiye ayrıldı; taşıyamayacağı kadar genişledi ve şimdi onu duvarda görüyordu. Yarık öyle genişti ki, içindeki yaratık artık görünüyordu.

Gabiş[2]! Bir solucan, kıvrılmış, ıslak, kemik rengi kıvrımlar, içerdeki gabiş solucan, insan bedeninden. Keşke yüksekten uçan kuşlar onu bulup yeselerdi. Ayaklarının altında kaybolan basamaklar boyunca koştu. Tahtalar kayboldu. Ahşaptaki yarıklardan aşağıdaki toprağı gördü, kovuk, karanlık, soğuk, tahta parçacıklarıyla dolu öylesine çürümüş ki nemli bir toz haline gelmiş, gabiş-çürümesiyle dağılmış.

Kollar onu yukarıya kaldırdı, daireler çizen kuşlarla çarpıştırdı; yüzerek yükseliyor, aynı zamanda da aşağı düşüyordu. Kuşlar kafasını yediler. Ve sonra denizin üzerinde bir köprüde dikiliyordu. Suyun içinde köpek balıkları görünüyordu, keskin yüzgeçleri. Oltasıyla birini yakaladı ve balık

kayarak sudan yükseldi, ağzı açık, onu yutmak için. Geriledi, ama köprü çöktü ve öylesine bel verdi ki sular beline kadar ulaşmıştı.

Artık yağmur gabiş yağıyordu; baktığı her şey gabişti. Ondan hoşlanmayan bir topluluk, köprünün ucunda belirdi, ellerinde köpekbalığı dişlerinden bir ilmek tutuyorlardı. O bir imparatordu. Onu ilmekle taçlandırdılar ve onlara teşekkür etmeye çalıştı. Ama ilmeği başından boynuna indirmeye zorladılar ve onu boğmaya başladılar. İlmeği sıktılar ve köpekbalığı dişleri kafasını koparttı. Bir kez daha karanlık, nemli bodrumda oturuyordu, etrafı çürüyüp tozlaşmış şeylerle çevrili, alçalıp yükselen suyun sesini dinliyordu. Gabişin hükmettiği bir dünya ve hiç sesi çıkmıyordu; köpekbalığı dişleri sesini kesip atmıştı.

Ben Manfred'im, dedi.

"Sana söylüyorum," dedi Arnie Kott geniş yatakta yanında yatan kıza, "onunla ilişki kurduğumuzda gerçekten çok sevineceksin- yani demek istediğim, bir içsel patikamız olacak, oraya doğru: geleceğe sahip olacağız ve olayların gelecek dışında başka nerede gerçekleştiğini düşünüyorsun ki?"

Kımıldanan Doreen Anderton mırıldandı.

"Uyuma," dedi Arnie, bir sigara daha yakmak için uzanırken. "Dinle, tahmin et ne oldu - bugün Dünya'dan, uzun vadeli çalışan bir arazi spekülatörü geldi; roket terminelinde bir sendika üyemiz var ve onu tanıdı, doğal olarak spekülatörün başka bir isim kullanmasına rağmen. Taşıyıcıyı kontrol ettik ve üyemizi atlatarak kaybolmuş. Onu ortaya çıkaracaklarmı umuyordum! Dinle, şu Steiner'ın çocuğunu konuşturduğumuzda bize her şeyi anlatacak. Sence?" Uyuyan kızı sarstı. "Eğer uyanmazsan,” dedi Arnie, "Seni yataktan öyle bir atarım ki kıçının üzerine düşüp tıpış tıpış yürüyerek apartmanına gidersin."

Doreen esneyerek döndü ve oturdu. Arnie Kott'un yatak odasının loş ışığı altında, üzerinde yarı şeffaf giysisiyle saçlarını geriye atarak esnedi. Geceliğinin askılarından biri kolundan kaydı ve Arnie onun sert, sıkı sol göğsünü, meme ucunu büyük bir hazla seyretti.

Tanrım, gerçekten de iyi bir kadınım var, dedi kendi kendine. Gerçekten de değerli bir kadın. Bohlen'in kendi başına, tıpkı diğer gerilemeli şizofrenler[3] gibi aylak aylak dolaşmasını engelleyerek büyük iş yapmıştı - yani onları durmadan çalışmaya zorlamak çok zordu, genellikle sıkkın ve sorumsuz olurlardı. Şu herif, Bohlen, aptal bir bilgin; bir şeyleri onarabilen

bir aptal ve bizim onun alıklığını besleyeceğiz, tahammül edeceğiz. Onun gibi bir herifi zorlayamazsın, zora gelmez. Arnie, pikeyi Doreen'in üzerinden çekerek bir kenara fırlattı ve kadının çıplak bacaklarına, dizlerine kadar inen geceliğinin çekiciliğine bakarak gülümsedi.

"Nasıl yorgun olabilirsin?" diye sordu kadına. "Bütün gün hiçbir şey yapmadın, yalnızca yattın. Öyle değil mi? Yatmak çok mu zor bir şey?"

Doreen, gözlerini kısarak baktı, "Buraya kadar," dedi.

"Ne?" dedi adam. "Şaka mı yapıyorsun? Daha yeni başladık. Geceliğini çıkar." Kenarından tutarak sıyırdı ve kolunu arkasına atarak hızlı bir hareketle kadının üzerinden çıkarıverdi geceliği.

"Uyuyacağım," dedi Doreen gözlerini kapayarak, "Eğer aldırmazsan."

"Niye aldırayım ki?" dedi Arnie. "Sen hâlâ buradasın, değil mi? Uyanık veya değil, fark etmez; bedenin bolluk içinde, burada."

"Hey!" Doreen itiraz etti.

"Üzgünüm." Kadını ağzından öptü. "Seni incitmek istememiştim."

Kadının kafası yatağa düştü, gerçekten uyuyacaktı. Arnie gücendi. Ama Allah kahretsin! Hiçbir zaman daha fazlasını yapmamıştı.

"Geceliğimi geri giydir," diye mırıldandı Doreen, "işin bitince."

"Tamam ama daha işim bitmedi." Bir, belki iki saat uyumam, diye düşündü. Böyle yapılmasını da severim. Bir kadın uykudayken konuşmaz. İşleri bozan şey de konuşmaya başlamaları zaten. Ya da şu inlemeleri. İnlemelere hiç gelemezdi.

Bohlen'in projesinin sonuçlarını bir an önce almak için canımı veririm, diye düşündü. Bekleyemiyorum; bir şeyler duymaya başladığımızda duyduklarımızın mükemmel olacağını biliyorum. O çocuğun içine kapatılmış zihni; taşıdığı onca hâzineyi bir düşünsene. Orası periler diyarı gibi olmalı, çok güzel, saf ve gerçekten masum.

Yarı uykusunun arasında Doreen inledi.

1

içe kapanık Kişilik: İng. *Schizoid personalily.* Başkalarıyla yakın ilişki kurmaktan kaçınan, düşmanca ve saldırgan duygularını açığa vurmakta güçsüz, düşüncelerini gerçekler yerine dilek ve özlemlerin yönettiği uyumsuz bir kişilik tipi, yhn.

2

O.;-[1], PKD, sözcüğü 'Gubbish' olarak kullanıyor. Bu sözcüğün ya da sesin İngilizce'de veya Amerikan İngilizcesi'nde herhangi bir anlamı yok. (Çağrışımlarla bağlantı kurulabilecek en yakın ses hindilerin çıkardığı.) İnternette rastladığımız bir PKD sözlükçesinde 'Gubbish' maddesinin karşılığı şöyleydi: Manfred Steiner'ın MZK'nda gördüğü hızlandırılmış entropi (herhangi bir sistemin evrenle birlikte düzensizliğe ve etkisizliğe doğru olan eğilimi) ve çürüme benzeri şeyler ve bunlarla ilgili, sesli konuştuğunda çıkardığı ses." - Metnin devamında karşılaşacağınız gabıl', 'gabıldama' gibi 'gabiş' türevi sözcükleri de okunduğu gibi yazarak bıraktık yhn

3

Gerilemeli şizofreni : Ing *Hebephrenn schizophrenia.* Davranış ve uyumda ilkel gelişim basamaklarına doğru gerileme gösteren usyarılım (şizofreni) türü. yhn.

dokuz

Leo Bohlen, oğlu Jack'in avucuna koyduğu büyük yeşil tohumu inceledi ve geri verdi.

"Ne gördün?" diye sordu Jack.

"Onu gördüm, tohumu."

"Bir şey oldu mu?"

Leo düşündü ama olduğunu gördüğü hiçbir şey aklına gelmedi ve sonunda "Hayır," dedi.

Film projektörünün yanında oturan Jack, "İzle şimdi," dedi. Odadaki ışıkları söndürdü ve ardından projektör vırıldarken perdeye görüntüler gelmeye başladı. Görüntü toprağa gömülmüş bir tohumdu. Leo seyrederken, tohum ikiye ayrıldı. İki araştırıcı duyarga göründü ve biri yukarıya uzanırken diğeri ince tüylere bölünerek aşağıya doğru ilerledi. Bu arada tohum toprağın içinde kendi etrafında döndü. Yukarı hareket eden duyargada muazzam açılmalar oluştu, izleyen Leo'nun nefesi kesilmişti.

"Şuna bak Jack," dedi, "Mars'taki bazı tohumlarınız ne kadar hızlı büyüyor. Tanrım, çılgın gibi büyüyor."

"O sadece sıradan bir lima fasulyesi," dedi Jack, "az önce sana verdiğim tohumun aynısı. Bu film hızlandırılmış, beş gün saniyelere sıkıştırılmış. Filizlenen bir tohumdaki hareketi ancak böyle görebiliyoruz; normalde, işlem bizim hiçbir hareket göremeyeceğimiz kadar yavaş."

"Bana bak, Jack," dedi Leo, "işte bu önemli bir şey. Yani, çocuğun zaman-hız şeyi tıpkı bu tohum gibi. Anlıyorum. Bizim hareket ettiğini gördüklerimiz onun çevresinde o kadar hızlı vınlıyor ki nerdeyse görünmez oluyor; ve iddiaya girerim ki buradaki tohum gibi yavaş oluşumları da görüyordur; iddiaya girerim bahçede oturup yetişen bitkileri izleyebilir; onun için beş gün bizim için on dakika demektir."

"İşte kuram bu, bir şekilde," dedi Jack ve odanın nasıl çalıştığını açıklamak için konuşmasına devam etti. Açıklama Leo'nun ilgilenmediği teknik terimlerle doluydu ve Jack'in vızıldamayı sürdürmesi biraz sinirlerini bozdu. Saat on bir olmuş ve Jack hâlâ onu F.D.R Dağları yolculuğuna çıkartmaya yönelik bir hareket göstermemişti; tamamen bu konuyla ilgili derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Çok ilginç," diye mırıldandı Leo bir ara.

"Saniyede on beş inçle kaydeden bir teyp kaydedicimiz var ve bunu Manfred'e saniyede üç tam üç çeyrek inçle dinletiyoruz. Tek bir sözcük, 'Ağaç' gibi. Aynı anda bir ağaç görüntüsü ile onun hemen altındaki sözcüğü gösteriyoruz ve bunu böylece on beş ya da yirmi dakika tutuyoruz. Daha sonra Manfred'in söylediğini saniyede üç tam üç çeyrek inçle kaydediyoruz ve bizim dinleyebilmemiz için hızını on beşe çıkarıyoruz."

"Dinle, Jack," dedi Leo, "şu geziye çıkmamız gerekiyor.”

"Tanrım," dedi Jack, "bu benim işim." Konuşurken sinirle elini kolunu sallıyordu. "Onunla tanışmak istediğini sanmıştım. Annesi buraya gönderiyor; şimdi gelir-"

Leo, lafını keserek, "Bak, evlat, şu araziye bakmak için milyonlarca mil geldim. Şimdi, oraya uçacak mıyız, uçmayacak mıyız?"

"Çocuk gelene kadar bekleyecek ve onu da yanımızda götüreceğiz."

"Tamam," dedi Leo. Sürtüşmeden kaçınmak istiyor, insanlığının elverdiğince uzlaşmacı olmaya çalışıyordu.

"Tanrım, hayatında ilk kez, burada, başka bir gezegenin üzerindesin. Etrafta gezinmek, kanala, hendeğe bakmak istersin diye düşünmüştüm." Jack eliyle sağını gösterdi. "Göz atmadın bile; insanlar yüzyıllar boyunca kanalları görmek istediler -varlıkları hakkında tartıştılar."

Leo üzüntü ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Göster, o zaman." Jack'in peşinden atölyeden dışarıya, donuk, kızılımsı gün ışığına çıktı. "Soğuk," dedi havayı içine çekerek. "Hey, burada yürümek çok kolay; bunu dün gece, yalnızca elli ya da altmış pound ağırlığındaymışım gibi hissettiğimde fark ettim. Mars çok küçük olduğu için, öyle değil mi? Havanın hafifliğini hesaba katmazsak burası kalp hastaları için iyi olmalı. Sanırım dün gece yediğim mısırlı biftek beni-"

"Leo," dedi oğlu, "sessiz olup etrafına bakacak mısın?"

Leo etrafına baktı. Uzakta gösterişsiz dağlarıyla uzanan dümdüz bir çöl gördü. Durgun, bulanık suyla dolu hendeği ve hendeğin yanındaki yosunumsu yeşil bitkileri gördü. Jack'in evi ve biraz ilerideki Steiner'ın evi dışında gördüğü her şey bundan ibaretti. Bahçeyi gördü ama zaten dün gece de görmüştü.

"Eee?" dedi Jack.

Minnettar kalmışçasına, "Çok etkileyici, Jack," dedi. "Güzel bir mekânın var; güzel, küçük ve modern. Biraz daha yeşillendirme ve peyzaj mimarlığıyla mükemmel olabileceğini söyleyebilirim."

Jack, yapmacık bir sırıtışla konuştu, "Bir milyon senenin rüyası bu; burada durmak ve bunları görmek."

"Bunu biliyorum, evlat, başarınız beni fazlasıyla gururlandırıyor, sen ve şu hoş kadının başarısı." Leo ciddiyetle başını salladı. "Artık başlayabilir miyiz? Belki çocuğun olduğu eve gidip onu getirebilirsin veya belki David oraya gitmiştir. Belki de o getiriyordur; onu etrafta göremedim."

"David okulda. Sen uyurken aldılar onu "

"Eğer senin için de sorun yoksa gidip çocuğu, Manfred ya da adı her neyse, ben alabilirim."

"Sen git," dedi Jack. "Ben de hemen geliyorum."

Yürüyerek, küçük su hendeğinin üzerinden, ardından da seyrek eğreltiotumsu bitkileri barındıran kumluktan geçerek diğer eve ulaştılar. Leo küçük kızların evin içinden gelen seslerini duydu. Çekinmeden verandaya uzanan merdivenleri çıktı, zili çaldı.

Kapı açıldı, karşısında yorgun gözüken ve acı dolu gözleri olan iri, sarısın bir kadın duruyordu. "Günaydın," dedi Leo, "ben Jack Bohlen'in babasıyım; siz de evin hanımı olmalısınız. Oğlunuzu beraberimizde bir gezintiye çıkaracağız, sağlam ve sağlıklı bir şekilde de geri getireceğiz."

İri sarışın kadın Leo'nun arkasından verandaya çıkan Jack'e baktı ve bir şey söylemeden dönerek içeri girdi. Geri döndüğünde yanında küçük bir oğlan vardı. Demek küçük skizo adam bu, diye düşündü Leo. İyi görünüyor, asla bilemezsiniz.

"Gezintiye çıkıyoruz, genç adam," dedi Leo. "Kulağa nasıl geliyor?" Sonra, Jack'in çocuğun zaman duygusu hakkında bahsettiklerini hatırlayarak söylediklerini bir kez daha, çok yavaş ve sözcüklerin üzerine basarak tekrarladı.

Çocuk ok gibi fırlayarak yanından geçti, basamakları indi, kanala doğru yöneldi, büyük bir hızla hareket ediyordu ve Bohlenler'in evinin ardında görüş açısından çıktı.

"Bayan Steiner," dedi Jack, "sizi babamla tanıştırmak istiyorum."

İri sarışın kadın elini kararsızca uzattı; Leo'nun gözlemine göre, sanki tamamen orada değilmiş gibiydi. Yine de, el sıkıştılar. "Tanıştığımıza sevindim," dedi Leo kibarca. "Eşinizi kaybettiğinizi duyduğuma üzüldüm; bu korkunç bir şey, habersiz ve ani gelen korkunç bir şey. Detroit'te iyi bir adam tanırdım, benim iyi bir dostumdu, bir hafta sonu o da aynı şeyi yaptı; hoşça kaim diyerek dükkâna gitti ve bu herkesin onu son görüşü oldu."

"Nasılsınız, Bay Bohlen," dedi Bayan Steiner.

"Manfred'i etrafta biraz dolaştıracağız," dedi Jack. "Akşam üstü eve döneriz."

Leo ve oğlu, geri dönüp yürürlerken kadın, verandadaki yerinde kalakalmış, arkalarından bakıyordu.

"Oldukça tuhaf biri," diye mırıldandı Leo. Jack sustu.

Çocuğu David'in bahçesinde tek başına ayakta dururken buldular ve şimdi, üçü Yee Şirketi'nin helikopterinin içinde, çölün üzerinden dağların doğrultusunda kuzeye uçuyorlardı. Leo yanında getirdiği büyük bir haritayı açıp üzerine işaretler koymaya başladı.

"Rahatça konuşabiliriz sanırım," dedi Leo, başıyla çocuğu göstererek. "Herhalde o Duraksadı. "Biliyorsun."

"Eğer bizi anlarsa," dedi Jack, "Bu

"Tamam, tamam," dedi Leo, "Yalnızca emin olmak istedim." BM sitesi olabileceğini duyduğu arazileri haritada işaretlemekten kendini zorla alıkoydu ama helikopterin kontrol panelindeki gösrergeyi kullanarak rotayı işaretledi. "Ne dedikodular duydun, evlat?" diye sordu. "BM'nin F.D.R arazisine olan ilgisi konusunda?"

"Bir güç istasyonu ya da bir park hakkında bir şeyler."

"Ne olduğunu tamamıyla bilmek ister misin?"

'Tabii."

Leo paltosunun iç cebinden bir zarf çıkardı. Zarftan bir fotoğraf alarak Jack'e verdi. "Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Jack, bir göz attığında ince, uzun bir bina fotoğrafı olduğunu gördü. Uzun süre baktı.

"BM," dedi Leo, "bunlardan inşa edecekler. Çok birimli konutlar. Bütün bu arazi onlarla dolu olacak, miller boyunca, alışveriş merkezleri, süper

marketler, nalbur dükkânları, eczaneler, çamaşırhaneler, dondurmacılar. Hepsi köle ekipmanlarıyla inşa edilecek; kendi başlarına çalışan şu inşaat otomasyonları."

"Yıllar önce, ruhsal çöküntümü yaşadığım günlerde oturduğumuz kooperatif binasına benziyor."

"Kesinlikle. Kooperatif hareketi BM ile beraber burada olacak. Herkesin bildiği gibi F.D.R Dağları bir zamanlar verimliydi; orada bol miktarda su vardı. BM'nin hidrolik mühendisleri alt tabakadan yüzeye muazzam miktarda su çıkaracaklarına inanıyorlar. Su tabakası, bu bölgede yüzeye, Mars'ta hiçbir yerde olmadığı kadar yakın; BM mühendislerinin inanana göre çırası su kanalları ağının başlangıçtaki ana kaynağı."

"Kooperatif," dedi Jack tuhaf bir sesle, "burada, Mars'ta."

"Zarif, modern yapılar olacak," dedi Leo. "Büyük bir amacın ürünü olan bir proje. BM, insanları buraya ücretsiz taşıyacak, yeni evlerine geçişi sağlayacak ve her birimin fiyatı çok düşük olacak. Tahmin edebileceğin gibi, proje, bu dağların oldukça büyük bir kesimini kapsayacak ve duyduğuma göre on ya da on beş senede tamamlanacak."

Jack bir şey demedi.

"Kitlesel göç," dedi Leo. "Proje, bunu sağlayacak."

"Sanırım," dedi Jack.

"Ayrılan ödenek inanılmayacak kadar büyük," dedi Leo. "Kooperatifin kendisi yaklaşık bir trilyon dolar koyuyor. Koca bir nakit rezervleri var; Dünya'daki en zengin gruplardan biri; bir sigorta grubundan ya da herhangi bir büyük banka sisteminden çok daha fazla serveti var. Onların içinde olduğu bir işin başarısız olması gibi bir olasılık yok,"dedi ve ekledi, "BM onlarla altı senedir bu konu üzerinde çalışıyor."

Jack, sonunda, "Bu Mars için nasıl bir değişim ifade ediyor? Yalnızca F.D.R Dağları'nı verimli kılmak için mi, hepsi bu mu?" diye sordu.

"Nüfus artacak," diye hatırlattı Leo.

"Buna inanmak zor," dedi Jack.

"Biliyorum evlat, ama doğru; birkaç hafta içinde belirginleşecek. Ben bir ay önce öğrendim. Bir aydır tanıdığım, sermaye koyabilecek yatırımcıları yanıma çekiyorum ve şimdi onları temsilen buradayım. Tek başıma, bu kadar param yok."

"Şunu mu kastediyorsun, bütün düşüncen BM araziyi almadan önce buraya yerleşmek. Düşük bir fiyata alacak ve BM'ye çok daha yüksek bir fiyata satacaksınız."

"Büyük parçalar halinde alacağız," dedi Leo, "ve sonra parselleyeceğiz. Hisselere böleceğiz. Tapu, çok sayıda bağımsız bireyin elinde olacak: eşler, kuzenler, işçiler, grubumun üyelerinin arkadaşları."

"Senin sendikanın," dedi Jack.

Evet, doğru," dedi Leo memnuniyetle. "Bir sendika."

Bir süre sonra Jack boğuk bir sesle konuştu, "Ve bu yaptığının yanlış olduğuna dair hiçbir şey hissetmiyorsun?"

"Hangi açıdan yanlış? Anlamıyorum, evlat."

'Tanrım," dedi Jack, "Bu apaçık ortada."

"Benim için değil. Anlat."

"Bütün Dünya nüfusuna kazık atıyorsun. Parayı verecek olan onlar. Sen büyük bir kazanç sağlamak için projenin fiyatlarını artırıyorsun."

"Ama Jack, arazi spekülasyonuyla kastedilen şey budur." Leo şaşırmıştı. "Arazi spekülasyonunun ne olduğunu zannediyordun? Bu yüzyıllardır böyle devam ediyor; araziyi kimsenin talep etmediği bir donemde ucuza alırsın çünkü bir gün herhangi bir nedenle değerinin artacağına inanırsın. Tüyolara göre hareket edersin. Yapman gereken tek şey budur Dünya'daki her arazi spekülatörü tüyoyu kaptığı anda araziyi satın almaya çalışacaktır, tıpkı şu anda olduğu gibi. Burada birkaç gün farkıyla ezdim onları. Onları alt eden etken, şu anda, burada, Mars'ta olmamdır; onlar derhal buraya gelmek için hazırlıklı değillerdi. Bu yüzden kaybettiler. Çünkü akşam karanlığı çökmeden bu arazi için gerekli olan depoziti ödemiş olacağımı umuyorum." İleriyi işaret etti. "İşte orada. Elimde her çeşit harita mevcut ve yeri saptamakta zorlanmayacağım. Benim ilgilendiğim parça Henry Wallace adında geniş bir kanyonun üzerinde. Yasalara uymak için, almaya niyetlendiğim araziye ayak basmak ve herkesin görebileceği bir noktaya kalıcı bir işaret koymak zorundayım. Yanımda bu çeşit bir işaret var; üzerinde adımı taşıyan metal bir kazık. Henry Wallace'a indiğimizde kazığı çakmam için bana yardımcı olabilirsin. Yalnızca bir formalite ve birkaç dakikadan fazla sürmez." Oğluna gülümsedi.

Jack, babasına bakarak, *o bir deli,* diye düşündü. Ama Leo ona sakince gülümsedi ve Jack aslında babasının deli olmadığını biliyordu; aynen onun söylediği gibi, arazi spekülatörleri bunu yapardı, bu onların çalışma biçimiydi ve gerçekten de dev gibi bir BM-kooperatif projesi başlamak üzereydi. Babası gibi kurnaz ve deneyimli bir işadamı yanılamazdı. Leo Bohlen ve yanındaki adamlar, dedikoduları temel alarak hareket etmezler. Üstün bağlantıları vardı onların. Kooperatifte ya da BM'de veya her ikisinde de bir sızıntı olmuştu ve Leo, bu avantajı değerlendirmek için tüm olanaklarını kullanıyordu.

"Bu, şimdiye dek duyduğum en büyük haber," dedi Jack, "Mars'ın gelişimine ilişkin." Hâlâ güçlükle inanabiliyordu.

"Çok gecikti," dedi Leo. "En başta yapılmalıydı. Ama özel sermaye konulmasını beklediler, bunu başkalarından istediler."

"Mars'ta yaşayan herkesin hayatını değiştirecek," dedi Jack.

Kooperatif, BM ile bağlantı kurarak buraya yerleştiğinde güç dengeleri değişip yepyeni bir yönetici sınıf oluşabilirdi: Arnie Kott ve Bosley Touvim - sendika yerleşimleri ve ulusal yerleşimler - önemlerini yitirirlerdi.

Zavallı Arnie, diye düşündü. Bunu atlatamayacak. Zaman, gelişme, ilerleme ve uygarlık, hepsi de Arnie ve onun görkemini simgeleyen bol su harcayan buhar banyolarının yanından geçip gitmiş olacak.

"Şimdi, dinle beni, Jack,"dedi babası, "bu bilgiyi etrafa yayma çünkü gizli kalması gerekiyor. Bizim izleyip görmek istediğimiz şey, şu şirketteki, yani tapuyu kayda geçiren kuruluştaki dalaverelerdir. Şunu demek istiyorum; biz kendi depozitimizi kovarız ve sonra diğer spekülatörler, özellikle buradaki yerel spekülatörler, tüyo alıp şirketin onları kayırmasını sağlar, olayı ters yüz ederler."

"Anlıyorum," dedi Jack. Bu şirket, yerel spekülatörlerin depozitlerine erken tarih atarak onlara öncelik tanıyabilir. Böyle bir oyunda yapılabilecek bir sürü hile vardır mutlaka, dedi Jack kendi kendine; şüphesiz Leo dikkatli çalışır. '

"Buradaki şirketi araştırdık ve dürüst görünüyor ama bunu asla bilemezsin, özellikle, çok fazla bulaşan varsa."

Manfred birdenbire boğuk bir homurtu çıkardı.

Leo ve Jack birbirlerine bakıp irkildiler. Her ikisi de onu unutmuştu. Helikopterin arka bölümünde, başını cama dayamış aşağıya bakıyordu. Heyecanla aşağısını işaret etti.

Jack, çok aşağıda bir dağ patikasında dikkatle ilerleyen bir grup Çöladamı gördü. "Evet, doğru," dedi çocuğa, "Aşağıda insanlar var ve büyük olasılıkla avlanıyorlar." Aklına Manfred'in büyük olasılıkla şimdiye dek hiçbir Çöladamı görmediği geldi. Onlarla yüz yüze gelse nasıl bir tepki verirdi acaba, diye düşündü. Bunu sağlamak ne kadar da kolaydı; tek yapması gereken helikopteri bu grubun yanına indirmekti.

"Ne onlar?" diye sordu Leo aşağıya bakarak. "Marslılar mı’"

"Evet," dedi Jack.

"Hey Allahım." Leo güldü. "Yani, Marslılar bunlar . . . Daha çok yerli zencilere benziyorlar, Afrikalılar gibi."

"Evet, onlara çok benziyorlar," dedi Jack.

Manfred'in gözleri parlamıştı, oldukça heyecanlanmış olarak, bir pencereden diğerine koşuyor, aşağıya bakıp bir şeyler mırıldanıyordu.

Manfred bir süre için bir Çöladamı ailesiyle birlikte yaşasa ne olurdu acaba? Bunu merak etti Jack. Bizden daha yavaş hareket ediyorlar; hayatları daha az karmaşa ve telaş içeriyor. Belki onların zaman duygusu Manfred'inkine yakındır . . . Çöladamları'na göre biz Dünyalılar, muazzam hızlarda etrafta koşturan, korkunç miktarda enerjiyi boş yere harcayan hipomanik tipleriz.

Ama Manfred'i Çöladamları'nın arasına koymak, onu kendi toplumuna kazandırmak olmayacaktı. Hatta, onu bizden öylesine uzaklaştırabilirdi ki onunla iletişim kurabilme olasılığımız yok olabilirdi.

Bu yüzden, düşünerek, helikopteri indirmemeye verdi.

"Bu herifler herhangi bir iş yaparlar mı?" diye sordu Leo. "Şu Marslılar?"

"Çok azı evcilleştirildi," dedi Jack, "Eğer deyim doğruysa. Ama çoğu eskiden olduğu gibi devam ediyor, avcılık yapıyor, meyve topluyorlar. Henüz çiftçilik aşamasına erişemediler."

Henry Wallace'a vardıklarında Jack helikopteri aşağı indirdi, Manfred'le beraber sıcaktan kavrulmuş, kayalaşmış toprağa

1. *Hypomania*: Aşırı taşkınlık. Taşkın-çökümlü ruh hastalarında görülen aşın etkinlik, konuşkanlık ve girişkenlik durumları, yhn ayak bastılar.

Oyalanması için Manfred'e pastel boya kalemleri ve biraz kâğıt verdikten sonra kazığı dikmek için uygun bir nokta aramaya koyuldular.

Alçak bir platoda bir nokta seçerek, daha çok Jack'in çabalarıyla, kazığı diktiler; babası, kaşlarını çatmış, sinir ve sabırsızlıkla, çevredeki kaya oluşumlarını ve bitkileri inceleyerek dolaşıyordu. Burada, yaşamak için pek elverişli olmayan bu bölgede, çok eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Yine de, bir şey söylemedi ve Jack'in gösterdiği bir fosil oluşumunu dikkatle inceledi.

Kazığın ve kazığı çevreleyen bölgenin fotoğraflarını çektikten sonra işleri artık bitmişti ve helikoptere döndüler. Manfred oturmuş, kâğıda pastel boya kalemleriyle bir şeyler çizmekle meşguldü. Bu ıssız arazi onun pek ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu. Kendi dünyasına dalmış, çiziyor ve onlara aldırmıyordu. Sonunda kafasını kaldırıp baktı ama bakışları iki adama yönelmiş olsa da boş gözlerdi bunlar.

Jack, ne çizdiğini merak etti ve görmek için arkasına geçti.

Çevresindeki manzaraya görmüyormuş gibi bakan Manfred, büyük, dümdüz apartmanlar çizmişti kâğıda.

"Şuna bak, baba," dedi Jack sesini sakin ve alçak tutmaya çalışarak.

Her ikisi de arkasında durmuş, kâğıda çizdiği, gittikçe daha da belirginleşen binaları izliyorlardı.

Bunda bir yanlışlık yok, diye düşündü Jack. Çocuk gelecekte burada yer alacak binaları çiziyordu. Bizim gözlerimize görünen manzarayı değil, gelecekteki manzarayı çiziyor.

"Sana gösterdiğim fotoğrafı görüp görmediğini merak ediyorum," dedi Leo. "Modellerden birinin fotoğrafı."

"Belki de öyle olmuştur," dedi Jack. Bu, konuya bir açıklık getirebilirdi; çocuk onların ne konuştuğunu anlamış, modelleri görmüş ve bundan esinlenmiş olabilir. Ama fotoğraf, binaları bundan farklı bir perspektifle, yukarıdan gösteriyordu Çocuk, binaların taslağını, yerdeki bir gözlemciye görünebileceği gibi çizmişti. Tam şu anda durduğumuz noktadan bakan bir gözlemciye görüneceği gibi, diye düşündü Jack.

"Bundan şu zaman kuramıyla ilgili bir şeyler çıkartmamışsan şaşarım/' dedi Leo. Saatine baktı. "Hazır zamandan bahsetmişken, artık - "

"Evet," dedi Jack düşünceli bir halde, "Geri döneceğiz."

Çocuğun resminde Jack'in fark ettiği başka şeyler de vardı. Babasının bunları görüp görmediğini merak etti. Çocuğun taslaklarını çizdiği binalar, muazzam kooperatif apartmanlar., gözlerinin önünde uğursuz bir gelişim gösteriyorlardı. İzledikçe, Leo'yu dikkatle bakmaya zorlayan son ayrıntıları gördüler; Leo burnundan soluyarak oğluna baktı.

Binalar eskimiş, yaşları gereği çökmek üzere bir hale gelmişlerdi. Temellerinden yukarıya doğru uzanan büyük çatlaklar görünüyordu. Camlar kırılmıştı. Binaların çevresinde sert ve uzun yabani otlar yetişmişti. Harabenin, sonsuz sıkıcı bir ağırlığın ve umutsuzluğun manzarasıydı bu.

"Halkı yoksul, binaları derme çatma olan bir semt çiziyor, Jack!" diye bağırdı Leo.

Doğruydu, çürüyen, bozulan bir semtti bu. Yıllar boyu, hatta on yıllar boyunca ayakta kalmış, en mükemmel dönemini geçirmiş ve alacakaranlığa, bunaklığa, terk edilmişliğe doğru giderek küçülmüş, önemini kaybetmiş binalar.

Manfred, az önce çizdiği, derin, çukura benzeyen çatlağı göstererek, "Babiş," dedi. Eliyle yabani otları ve kırık camları çizdi. "Gabiş," dedi. Ürkek bir gülümsemeyle adamlara baktı.

"Ne demek bu, Manfred?" diye sordu Jack.

Cevap yoktu. Çocuk çizmeye devam etti ve çizdikçe, binalar daha da yaşlanıp eskiyor, her an biraz daha harabeleşiyorlardı.

"Haydi gidelim," dedi Leo boğuk bir sesle.

Jack çocuğun kâğıdını ve kalemlerini alarak onu ayağa kaldırdı. Üçü de tekrar helikopterdeydiler.

"Bak, Jack," dedi Leo. Çocuğun yaptığı resmi dikkatle inceliyordu. "Binanın girişine ne yazmış."

Manfred, çarpık, titrek bir harflerle şunu yazmıştı:

AM-WEB

"Binanın adı olmalı," dedi Leo.

"Öyle," dedi Jack, sözcüğü hatırlayarak; bu bir kooperatif sloganının kısaltmasıydı. "Aile Menschen werden Brüder." "Bütün insanlar kardeş olacak," dedi Jack. "Kooperatif sloganı." Çok iyi hatırlıyordu.

Manfred kalemlerini yeniden alarak uğraşma devam etti, her iki adam da izliyordu. Çocuk resmin üst tarafına bir şey çizmeye başladı. Karanlık kuşlar, dedi Jack. Kocaman, siyah, akbabaya benzeyen kuşlar.

Manfred, binanın kırık camlı pencerelerinden birine, gözleri, burnu ve aşağı doğru kıvrılmış umutsuz bir ağzı olan yuvarlak bir surat çizdi. Binanın içinden, tuzağa düşmüş gibi sessiz ve umutsuzca dışarıyı gözleyen birine aitti.

"İlginç," dedi Leo. Yüz ifadesi öfkeliydi. "Şimdi niye bunları çizmek istedi? Bunun erdemli ve olumlu bir yaklaşım olduğunu düşünmüyorum; neden gelecekte gerçekleşeceği gibi yeni ve tertemiz binalar, oynayan çocuklar, evcil hayvanlar ve mutlu insanlar çizilemesin?"

"Belki de gördüğünü çiziyor," dedi Jack.

"Eğer bunları görüyorsa, o hasta," dedi Leo. "Bunların yerine görebileceği parlak, harika şeyler var; neden bunu görmek istedi?"

"Belki seçeneği yoktur," dedi Jack. *Gabiş*, diye düşündü Acaba *gabiş* zaman anlamında mı? Bu güç çocuğa göre. çürümeyi, bozulmayı, yıkımı ve en sonunda da olumu ifade ediyor. Her yerde ve evrendeki her şey üzerinde işleyen güç.

Ve gördüğü her şeyin tamamı bu mu?

Eğer öyleyse, diye düşündü Jack, şüphesiz o otistik; kuşkusuz bizimle iletişim kuramaz. Bölümsel bir evren görüşü var -bütünsel bir zaman anlayışı bile yok. Çünkü zaman ortaya yeni şeyler de getirir; o aynı zamanda olgunlaşma ve yetişme sürdecidir. Ve açıkça görülüyor ki Manfred, zamanı böyle algılamıyor.

Bunları gördüğü için o hasta mı? Ya da hasta olduğu için bunları görüyor? Anlamsız bir soru, belki de, ya da bir şekilde yanıtlanamayan bir soru. Bu Manfred'in gerçekliği görüşü, bize göre, o umutsuz bir hasta; o gerçekliğin geri kalan bölümünü, bizim algıladığımız bölümü, algılayamıyor. Gördüğü bölümse en berbat bölüm: gerçekliğe en tiksindirici bakış açısı.

Ve *bir de insanlar zihinsel hastalığı bir kaçış olarak görüyor'*, diye düşündü. Ürperdi. Kaçış değildi; hayatın, küf kokulu çürüyen bir mezara, hiçbir şeyin gelip gitmediği bir yere, ölümün kesin mekânına doğru daralmasıydı.

Zavallı lanetlenmiş çocuk, diye düşündü. Gerçekliğin bu yanıyla yüzleşmek zorunda kalarak nasıl yaşayabiliyor?

Jack kasvetle helikopteri uçurma görevine geri döndü. Leo camdan dışarı bakıyor, aşağıdaki çölü seyrediyordu. Manfred yüzündeki gergin ve korkulu ifadeyle çizmeye devam etti.

Gabıldadılar ve gabıldadılar. Kulaklarını elleriyle kapattı ama ortaya çıkan ürün sessizce burnundan içeri süzüldü. Ardından mekânı gördü. Burası yaşlanıp yıprandığı yerdi. Onu oraya fırlattılar, her yer beline kadar öbek öbek gabiş doluydu;

gabiş havayı doldurmuştu.

"Senin adın ne?"

"Steiner, Manfred."

"Yaşın?"

Seksen üç."

"Frengiye karşı aşılandın mı?"

"Evet."

"Başka herhangi bir zührevi hastalık?"

"Bir parça bel soğukluğu, o kadar."

"Bu adamı Zührevi Hastalıklar Kliniği'ne götürün."

"Efendim, dişlerim. Çantadalar, gözlerimin yanında."

"Gözlerin, ha evet. Zührevi Hastalıklar Kliniği'ne götürmeden önce gözlerini ve dişlerini verin bu adama. Ya kulakların, Steiner?"

"onları aldım, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Ellerini yatağın iki yanına gazlı bezle bağladılar çünkü sondayı çekip çıkarmaya çalıştı. Yüzü pencereye dönük, tozlu kırık camdan dışarısını görebilecek şekilde yatıyordu.

Dışarıda, uzun bacaklı bir böcek yığınlar arasından fırladı. Yedi ve ardından bir şey onu ezdi ve böceği cansız dişleri, yemek istediği şeye gömülü bir halde bırakıp yoluna devam etti. Sonunda, cansız dişleri kalkıp değişik yönlere sürünerek ağzından çıktılar.

Adam orada öylece yüz yirmi üç sene yattıktan sonra yapay karaciğerinin yorulması sonucu bayıldı ve öldü. O zamana dek hem kollarını hem de

leğen kemiğine kadar bacaklarını çıkarıp almışlardı, çünkü bu parçaları çürümüştü.

Zaten onları bir şekilde kullanamamıştı ve kolsuzken sondayı çekip çıkarmaya çalışmadı; bu da adamları sevindirmişti.

Uzun süredir AM-WEB'deyim, dedi. Belki de Sıcakkanlı Fred’ın Kahvaltı Kulübü'nü dinleyebilmem için bir transistörlü radyo ayarlayabilirsiniz bana; eski zamanların en gözde parçalarını çok sık çalıyor ve o melodileri dinlemek hoşuma gidiyor.

Dışarıdaki bir şey bana saman nezlesi bulaştırıyor. O san çiçek veren yabani otlar olmalı, neden bu kadar uzamalarına izin veriyorlar?

Bir keresinde bir top oyunu görmüştüm.

İki gün boyunca zeminde, büyük bir su birikintisinin içinde yatmıştı ve ardından ev sahibesi onu bulup buraya getirilmesini sağlamıştı. Yol boyunca horlamış ve kendi horultusuna uyanmıştı. Ona greyfurt suyu vermeye çalıştıklarında yalnızca bir kolunu kullanabildi, diğeri bir daha hiç işlemedi. Hâlâ o deri kemerlerden yapabiliyor olmak isterdi, çok eğlenceli ve zaman alan bir işti. Bazen onları hafta sonu için gelen insanlara satıyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun, Manfred?"

"Hayır."

"Ben Arnie Kott. Neden hiç gülmüyorsun ya da gülümsemiyorsun? Etrafta koşup oynamayı sevmiyor musun?"

Konuşurken Bay Kott'un iki gözü de gabıldadı.

"Yapamadığı açıkça belli, Arnie, ama bizi ilgilendiren bu değil."

"Ne görüyorsun, Manfred? Gördüklerini paylaşmamıza izin ver. Bütün bu insanlar orada mı yaşayacaklar, bunu mu görüyorsun? Bu doğru mu, Manfred? Orada yaşayan bir sürü insan görüyor musun?"

Elleriyle yüzünü kapadı ve gabıldama durdu.

"Bu çocuğun neden hiç gülmediğini anlayamıyorum."

Gabıl, gabıl.

on

Bay Kott'un derisinin altında cansız kemikler vardı, ışıltılı ve nemli. Bay Kott bir kemik torbasıydı, kirli ama ışıltılı ve nemli. Kafası bir kurukafaydı,

kafasını otların arasına sokup ısırıyordu; otlar, adamın içinde, sanki biri onları öldürmek için yemişçesine, çürümüş şeyler haline geldiler.

Bay Kott'un içinde olup biten her şeyi görebiliyordu, gabiş yaşamıyla dolu. Bu arada Bay Kott'un dışı konuştu, "Mozart'ı severim. Teybe bunu koyacağım." Kutuyu okudu: "Symphony 40 in G mol., K. 550," yazıyordu. Bay Kott, amplifikatörün düğmeleriyle uğraştı. "Bruno Walter yönetiyor," dedi konuklarına. "Kayıtların altın yıllarından çok nadir bir parça."

Hoparlörlerden acı çığlıklar ve feryatlarla iğrenç bir gürültü yayıldı, cesetlerin çırpınması gibiydi. Bay Kott teybi durdurdu.

"Pardon," diye mırıldandı. Bu aslında Rockingham'dan, Scott Temple'dan, Anne'den ya da başka birisinden gelen kodlanmış eski bir mesajdı. Bay Kott bunun, müzik arşivine kazara karıştığını biliyordu.

Doreen Anderton içkisini yudumlayarak konuştu, "Ne şok ama! Bize kıymamalıydın, Arnie. Senin mizah anlayışın

"Bir kazaydı," dedi kızgın bir şekilde Arnie. Etrafı altüst ederek diğer bandı aramaya koyuldu. Allah kahretsin, diye düşündü. "Dinle Jack," dedi dönerek. "Babanın seni ziyarete geldiğini bile bile seni buraya getirdiğim için üzgünüm ama zamanım daralıyor; ama Manfred Steiner hakkındaki gelişmeleri anlat bana, tamam mı?" Adamın tahminleri ve kaygılan, bunu söylerken kekelemesine neden oldu. Umut dolu gözlerle baktı Jack'e.

Ama Jack onu duymamıştı, kanepede Doreen'in yanına oturmuş bir şeyler anlatıyordu.

"İçkimiz kalmadı," dedi Jack boş bardağını bırakırken.

"Tanrı aşkına, " dedi Arnie, "Ne yaptığını bilmek istiyorum, Jack. Bana hiçbir bilgi veremez misin? Siz ikiniz yalnızca orada oturup öpüşüp fısıldaşacak mısınız? Kendimi kötü hissediyorum." Heliogabalus'un uzun bir tabureye oturup dergi okuduğu mutfağa doğru sallanarak gitti. Arnie ona dönerek, "Bir bardakta karbonat ve ılık su karıştır bana," dedi.

"Peki, bayım." Heliogabalus dergiyi kapatarak tabureden indi. "Kulak misafiri oldum. Neden dışarı göndermiyorsunuz onları? Onlar iyi değiller, hiç iyi değiller bayım." Lavabonun altındaki dolaptan çıkardığı paketten bir kaşığı dolduracak kadar karbonat aldı.

"Senin fikrin kimin umurunda?"

Doreen mutfağa girdiğinde suratı asıktı ve yorgundu. "Arnie, galiba eve gideceğim. Manfred'i çekemiyorum; durmadan hareket ediyor, bir kez olsun oturmadı. Dayanamıyorum." Yanına giderek Arnie'yi kulağından öptü. "İyi geceler, tatlım."

"Kendini makine sanan bir çocuk hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Arnie. "Söylediğine göre çalışması için fişe takılması gerekiyormuş. Şunu demek istiyorum, bu sonuçlara katlanabilmelisin. Gitme. Hatırım için kal. Neden olduğunu bilmiyorum ama Manfred etrafta bir kadın olduğunda daha sessiz oluyor. Bohlen'in hiçbir şey başaramadığına dair bir his var içimde; gidip bunu yüzüne karşı söyleyeceğim." Evcilleştirilmiş Çöladamı, ılık su ve karbonat dolu bardağı eline yerleştirdi. "Teşekkürler," diyerek minnettarlıkla içti bunu.

"Jack Bohlen," dedi Doreen, "Zor koşullar altında iyi işler yaptı. Onun aleyhinde konuşulduğunu duymak istemiyorum." Gülümseyerek hafifçe sallandı. "Biraz içkiliyim."

"Kim değil ki?" dedi Arnie ve kolunu beline dolayarak kucakladı. "Rahatsız olacak kadar fazla içtim. Tamam, şu çocuk bana da biraz dokundu. Görmedin mi, şu kodlanmış eski bandı koydum; aklımı oynatmış olmalıyım." Bardağını bırakarak Doreen'in bluzunun üst düğmelerini açtı. "Başka tarafa bak, Helio. Dergini oku." Çöladamı gözlerini başka yöne çevirdi. Arnie bluzun bütün düğmelerini açtı ve eteğindekilere geçti. "Benden ileride olduklarını biliyorum, baktığın her delikten çıkıyor şu Dünyalı piçler. Terminaldeki adamım onları artık sayamıyor bile; bütün gün akın ediyorlar. Haydi yatağa gidelim." Onu köprücük kemiğinden öptü ve burnunu sürterek Doreen elleriyle katasım yukarı çekene kadar aşağı indi.

Oturma odasında, Bay Yee'den kiraladığı tamircisi ağır aksak hareketlerle yeni bir makara koymuş, teybin düğmelerini kurcalıyordu. Boş içki bardağını devirdi.

Eğer orayı benden önce alırlarsa ne olur, diye sordu kendi kendine Arnie, Doreen'e tutunmuş, mutfakta daireler çizerek yavaşça dönüyorlardı. Heliogabalus kendi halinde dergisini okuyordu. Ya hiç alamazsam ne olur? Bu ölüm olabilir. Doreen'i geriye doğru eğdi ama sürekli düşünüyordu. Benim için bir yer olmalı. Bu gezegeni seviyorum.

Müzik başladı; Jack Bohlen teybi çalıştırmayı başarmıştı.

Doreen vahşice çimdikledi onu ve o da gitmesine izin verdi. Arnie, mutfaktan dışarı, oturma odasına yürüdü, sesi kıstı ve "Jack, işimize dönelim," dedi.

"Doğru," diye onayladı Bohlen.

Arnie'nin ardından bluzunu ilikleyerek mutfaktan çıkan kadın elleri ve dizleri üzerinde duran Manfred'e çok yaklaşmamak için geniş bir daire çizdi. Çocuk, kütüphaneden aldığı tutkalı kullanarak yere koyduğu bir kâğıda dergilerden kestiği küçük parçaları yapıştırıyordu. Tutkalı döktüğü yerde halının üzerine yapışmış kâğıt parçaları vardı.

Arnie çocuğun yanına giderek eğildi ve "Benim kim olduğumu biliyor musun, Manfred?" diye sordu.

Çocuktan bir yanıt gelmedi, hatta duyduğunu gösterecek bir şey bile yoktu.

"Ben Arnie Kott," dedi Arnie. "Neden hiç gülmüyorsun ya da gülümsemiyorsun? Etrafta koşup oynamayı sevmiyor musun?" Çocuğa üzülmüştü, üzülmüş ve endişelenmişti.

Jack Bohlen kararsız ve kaim bir ses tonuyla konuştu, "Yapamadığı açıkça belli, Arnie, ama bizi ilgilendiren bu değil." Bakışları şaşkındı; bardağı tutan eli titredi.

Ama Arnie devam etti. "Ne görüyorsun, Manfred? Gördüklerini paylaşmamıza izin ver." Bekledi ama sadece sessizlik vardı. Çocuk tüm dikkatini yapıştırma işine vermişti. Kâğıt üzerinde ürkütücü bir kolaj yaratmıştı: Yeşil ve keskin dönüşlü bir şerit, sonrasında koyu gri renkli dikey bir yükseliş.

"Bu ne demek?" diye sordu Arnie.

"Bu bir yer," dedi Jack. "Bir bina. Yanımda getirdim." Gitti ve büyük bir zarfla geri döndü. Zarftan pastel boyayla çiziliş büyük, buruşmuş bir çocuk resmi çıkararak Arnie'nin incelemesi için tuttu. "İşte," dedi Jack. "İşte bu; çocukla iletişim kurmamı istedin; kurdum." Bazı sözcüklerde dili dolanmıştı.

Neyse ki Arnie tamircisinin ne kadar içtiğini umursamıyordu. Konuklarının sarhoş olmalarına alışkındı; sert likör Mars'ta nadir bulunan bir şeydi ve misafirler Arnie'nin yerine gelip de bununla karşılaştıklarında

Jack Bohlen'in gösterdiği tepkiyi gösteriyorlardı. Şimdi önem taşıyan şey, Jack'in ona verdiği görevdi. Arnie resmi kaparak çalışmaya başladı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Jack'e. "Başka yok mu?"

"Hepsi bu."

"Olayları yavaşlatan özel odadan ne haber?"

"Hiçbir şey yok."

"Çocuk geleceği okuyabiliyor mu?"

"Kesinlikle," dedi Jack. "Hiç şüphesiz. Eğer bizi konuşurken duymadıysa bu resim bir kanıttır." Doreen'e dönerek alçak ve kalın bir sesle, "Sence bizi duydu mu? Hayır, oradaki sen değildin. O babamdı. Duyduğunu sanmam. Dinle, Arnie. Senin bunu görmemen gerekiyordu ama sanırım artık bunun bir sakıncası yok. Artık çok geç. Bu resim, kimsenin görmemesi gereken bir resim; bundan bir asır sonraki durumu gösteriyor, harabelere dönüştüğü zamanı."

"Nedir bu Allah'ın belası şey?" dedi Arnie. "Bir çocuğun çatlak resmini yorumlayamam ben; açıkla bana."

"Bu AM-WEB," dedi Jack. "Çok, çok büyük bir yerleşim alanı. Ve orada yaşayan binlerce insan. Mars'takilerin en büyüğü. Yalnız, resme göre zaman içinde harap oluyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Arnie şaşırmıştı.

"Belki ilgilenmiyorsundur," dedi Jack.

'Tabii ki ilgileniyorum," dedi Arnie sinirli bir biçimde. Doreen, yanında ayakta durmuş, düşünceli gözlerle resme bakıyordu. "Bunu anlıyor musun?" diye sordu Arnie ona.

"Hayır, tatlım," dedi.

"Jack," dedi Arnie, "Seni buraya raporunu vermen için çağırdım ve elime geçen tek şey bu budala resim. Nerede bu yerleşim alanı?"

"F.D.R Dağları'nda," dedi Jack.

Arnie nabzının yavaşladığını hissetti ve güçlükle devam etti, "Ah, tamam, anlıyorum," dedi. "Anladım."

Jack sırıtarak, "Anlayacağını düşünmüştüm. Bu konuyla ilgileniyorsun. Biliyor musun, Arnie, benim şizofren olduğumu düşünüyorsun, Doreen de böyle düşünüyor, babam da . . Ama ben sizin güdülerinizin ne olduğunu

umursuyorum. F.D.R Dağları üzerindeki BM projesi hakkında bir sürü bilgi sunabilirim sana. Başka ne bilmek istersin? Bir güç istasyonu ya da bir park değil. Kooperatifle birlikte yapılıyor. Çok amaçlı birim. Süpermarketleri, pastaneleri ve fırınlarıyla son derece büyük bir yapı; Henry Wallace'ın tam ortasında."

"Bunların hepsini bu çocuktan mı öğrendin?"

"Hayır," dedi Jack. "Babamdan."

Birbirlerine uzun süre baktılar.

"Senin baban bir spekülatör mü?" dedi Arnie.

"Evet," dedi Jack.

"Önceki gün Dünya'dan geldi?"

"Evet," dedi Jack.

"Tanrım," dedi Arnie, Doreen'e. "O, bu adamın babası ve araziyi aldı."

"Evet," dedi Jack.

"Hiç yer kaldı mı?" dedi Arnie.

Jack başını salladı.

"Ah, Tanrım," dedi Arnie. "Ve o benim maaşlı adamım. Hiç böyle bir şanssızlık yaşamamıştım."

"Öğrenmek istediğinin bu olduğunu şimdiye dek bilmiyordum, Arnie," dedi Jack.

"Evet, bu doğru," dedi Arnie ve Doreen'e dönerek, "Ona hiç anlatmadım, bu yüzden onun suçu değil," dedi. Amaçsızca çocuğun resmini aldı. "Ve aynen böyle görünecek."

"Sonunda," dedi Jack. "İlk başta değil."

Arnie, Manfred'e dönerek, "Sen bunu biliyordun ama senden çok geç öğrenebildik," dedi.

"Çok geç," diye tekrarladı Jack. Anlamış gibi görünüyordu; sanki yıkılmıştı. "Üzgünüm, Arnie. Gerçekten çok üzgünüm.

Bana anlatmalıydın."

"Seni suçlamıyorum/' dedi Arnie. "Hâlâ arkadaşız. Bu yalnızca kötü şans. Senin bana karşı tamamen dürüst davrandığını görebiliyorum. Kahrolası,

tabii ki çok kötü. Alacak hakkını kaydettirdi, baban, değil mi? Demek öyle."

"Bir grup yatırımcıyı temsil ediyor," dedi Jack boğuk bir sesle.

"Doğal olarak," dedi Arnie. "Sınırsız bir sermayeyle. Ne yapabilirim? Rekabet edemem. Tek kişiyim." Manfred'e dönerek, "Bütün bu insanlar," dedi, resmi gösterdi. "Orada mı yaşayacaklar? Bu doğru mu, Manfred? Orada yaşayan bir sürü insan görüyor musun?" Sesi kontrolü dışında yükseldi.

"Lütfen, Arnie," dedi Doreen. "Sakin ol; nasıl alt üst olduğunu görebiliyorum ama üzülmemelisin."

Elini kaldırarak, alçak sesle, "Bu çocuğun neden hiç gülmediğini anlamıyorum," dedi Doreen'e.

Çocuk birdenbire, "Gabıl, gabıl," dedi.

"Evet," dedi Arnie sertçe. "Doğru. Bu gerçekten de çok iyi iletişim, çocuğum. Gabıl, gabıl." Jack'e döndü. "Güzel bir iletişim kurmuşsun; bunu görebiliyorum."

Jack, hiçbir şey söylemedi. Artık korkutucu ve endişeli görünüyordu.

"Gördüğüm kadarıyla bu çocuğu onunla konuşabileceğimiz kadar açmak çok uzun zaman alacak. Öyle değil mi?" dedi Arnie. "Çok kötü; devam edemeyeceğiz. Bu konuda daha öteye gitmeyeceğim."

"Bunu yapmak için bir nedenimiz yok," dedi Jack kasvetli, ağır bir sesle.

"Doğru," dedi Arnie. "Dediğin gibi. Senin işinin sonu."

Doreen, "Ama onu kullanmak için hâlâ-" dedi.

"Ah, şüphesiz," diye araya girdi Arnie. "Hâlâ şu kodlayıcı gibi aletler için usta bir tamirciye ihtiyacım var. Her gün binlerce kahrolası parça bozuluyor. Sadece buradaki özel işi kastediyorum. Şu çocuğu B-G'ye geri gönder. AM-WEB Evet, kooperatif binaları böyle komik isimler alıyorlar. Mars'a kooperatif geliyor! Büyük kuruluş, şu kooperatif. Arazileri için çok para verecekler; para bol onlarda. Babana, onun çok kurnaz bir işadamı olduğunu söylediğimi ilet."

"El sıkışabilir miyiz, Arnie?" dedi Jack.

"Tabii, Jack." Arnie elini uzattı ve birbirlerinin gözlerine bakarak uzun bir süre, sıkıca el sıkıştılar. "Seni sık sık görmek isterim, Jack. Bu

ilişkimizin sonu değil; yalnızca bir başlangıç." Jack Bohlen'in elini bırakıp mutfağa yürüdü ve orada durup düşünmeye başladı.

Doreen şimdi ona katılmıştı. "Senin için dehşet haberlerdi, değil mi?" diyerek kolunu beline doladı.

"Çok kötü," dedi Arnie. "Uzun zamandır duyduğum en kötü haber. Ama iyi olacağım; kooperatif hareketinden korkmuyorum. Lewistown ve Su İşçileri Sendikası buradaki ilklerdi ve daha uzun bir süre burada olacaklar. Şu Manfred Steiner projesini daha önce gerçekleştirseydim şimdi durum farklı olacaktı ama bunun için Jack'i suçlamıyorum." Ama içinde, yüreğinde farklı düşünüyordu, benim aleyhimde çalışıyordun, Jack, Her zaman. Babanla beraber çalışıyordun. En baştan beri, seni tuttuğum günden beri.

Salona döndü. Jack, teybin önünde durmuş, somurtarak sessizce düğmelerle oynuyordu.

"Üzülme," dedi adama Arnie.

"Sağ ol, Arnie," dedi. Gözleri donuklaşmıştı. "Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi geliyor."

"Beni değil," dedi Arnie. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Jack. Çünkü hiç kimse beni hayal kırıklığına uğratmadı." .

Manfred Steiner, onları görmezlikten gelerek, yerde oynuyordu.

Jack, F.D.R Dağları'nı geride bırakmış babasını eve götürüyordu. Çocuğun resmini Arnie'ye göstermeli miyim, diye düşündü. Bunu Lewistown'a götürüp ona vermeli miyim? O kadar küçük ki... Şimdiye dek daha fazlasını yapmam gerekirdi.

Ne olursa olsun bu akşam Arnie'yi göreceğini biliyordu.

"Buralar çok ıssız," dedi babası başıyla aşağıdaki çölü göstererek. "Bunca çok ıslah çalışması yapılmış olması insanı hayrete düşürüyor; bununla gurur duymalısınız." Ama aslında dikkatini haritalarına vermişti. Baştan savma bir tavırla söylemişti bunu; göstermelikti. '

Jack, radyo vericisine davranarak Lewistown'daki Arnie'yi aradı, "izin verirsen patronumla konuşacağım, baba."

Radyo bir an için Manfred'in dikkatini çekecek sesler çıkardı; resmiyle ilgilenmeyi bırakarak başını kaldırdı.

"Seni de götüreceğim," dedi çocuğa.

Arnie ile bağlantı şimdi kurulabilmişti. "Selam, Jack." Arnie'nin sesi gürültüyle gelmişti. "Ben de seninle görüşmek istiyordum. Sen-"

"Bu gece seni görmeye geleceğim," dedi Jack.

"Daha önce olmaz mı? Akşamüstü?"

"Korkarım en erken bu gece gelebilirim," dedi Jack. "Bu geceye kadar," duraksadı, "sana gösterebileceğim bir şey yok." Eğer oraya gidersem, diye düşündü Jack, ona BM-kooperatif projesinden bahsedebilirim; her şeyi öğrenebilir. Babam alacak hakkını kaydettirene kadar bekleyeceğim, sonra bir problem çıkmayacak.

"Bu gece, o zaman," diye hemfikir oldu Arnie. "Ve diken üstündeyim, Jack. Bana yanında bir şeylerle geleceğini biliyorum; sana çok güveniyorum."

Jack ona teşekkür etti, hoşça kal dedi ve kapattı.

"Patronun centilmen birine benziyor," dedi babası bağlantının kesilmesinden sonra. "Ve kesinlikle sana saygı gösteriyor. Senin gibi yetenekli bir adamın onun organizasyonu için paha biçilmez olduğunu umuyorum."

Jack sessiz kaldı. Kendini suçlu hissediyordu.

"Bana bir resim çiz," dedi Manfred'e, "bu gece Bay Kott ve benim aramda neler olacağını anlatan bir resim." Çocuğun çizdiği kâğıdı alarak önüne boş bir kâğıt koydu. "Yapacak mısın, Manfred? Bu akşamı görebilirsin. Sen, ben ve Bay Kott, Bay Kott'un evinde."

Çocuk mavi bir pastel alarak çizmeye başladı. Jack helikopteri kullanırken bir yandan da onu izliyordu.

Manfred büyük bir özen göstererek çizdi. Jack ilk bakışta anlamadı. Sonra resmin ne anlattığını kavrayabildi. İki adam. Biri diğerinin gözüne vuruyordu.

Manfred güldü; uzun, ince ve sinirli bir kahkahaydı, ardından bir anda önündeki resmi kucakladı.

Jack bir soğukluk hissetti ve dikkatini önündeki kontrol paneline döndürdü. Terlediğini hissetti, endişenin getirdiği terleme. Böyle mi olacak, diye sordu içinden sessizce. Arnie ve benim aramda bir kavga? Ve sen de buna tanık olacaksın ... En azından bunu biliyorsun, bir gün.

"Jack," diyordu Leo, "beni kayıt şirketine bırakacaksın, değil mi? Kâğıtlarımın dosyaya girilmesini istiyorum. Eve gitmek yerine doğruca oraya gidebilir miyiz? Endişeli olduğumu kabul ediyorum. Bütün bunları izleyen yerel operatörler olmalı ve ben fazla dikkatli olamıyorum."

"Yaptığının ahlaka aykırı olduğunu yineliyebilirim yalnızca," dedi Jack.

"Bırak bunu ben düşüneyim," dedi babası. "Bu benim işimi yapma yöntemim ve bunu değiştirmek gibi bir niyetim yok."

"Vurgunculuk yapıyorsun," dedi Jack.

"Bunu seninle tartışmayacağım," dedi babası. "Bu seni ilgilendirmez. Eğer bana yardım etmek istemiyorsan oraya gitmek için toplu taşıma araçlarını kullanabilirim. Dünya'dan buraya milyonlarca millik yolu gelmeyi başardıktan sonra bu zor gelmez bana." Ses tonu yumuşaktı ama yüzü kızarmıştı.

"Seni oraya götüreceğim," dedi Jack.

"Bana ahlak dersi verilmesine dayanamıyorum," dedi babası.

Jack bir şey söylemeden helikopteri güneye, Pax Grove'daki BM binalarına doğru çevirdi.

Manfred, mavi pasteliyle, adamlardan birinin, gözüne vurulanın, yere düşerek öldüğünü çizdi. Jack bunu gördü, figürün yerde sırt üstü yatarak öylece kalakaldığını gördü. Bu ben miyim, diye düşündü, yoksa Arnie mi?

Bir gün - belki çok yakında - öğreneceğim.

Bay Kott'un derisinin altında cansız kemikler vardı, ışıltılı ve nemli. Bay Kott bir kemik torbasıydı, kirli ama ışıltılı ve nemli. Kafası bir kurukafaydı, kafasını otların arasına sokup ısırıyordu; otlar, adamın içinde, sanki biri onları öldürmek için vemişçesine, çürümüş şeyler haline geldiler.

Jack Bohlen de ölü bir torbaydı, gabişle dolu. Dışı, hemen herkesi aldatıyordu, sevimli resmedilmişti ve iyi kokuyordu, Bayan Anderton'a doğru eğilmişti ve o bunu gördü; kadını müthiş bir biçimde istediğini gördü. Islak ve yapışkan bedenini ona doğru akıttı ve ağzından ölü böcek sözcükleri fırladı.

"Mozart'ı severim," diyordu Bay Kott. "Teybe bunu koyacağım " Bay Kott, amplifikatörün düğmeleriyle uğraştı. "Bruno

Walter yönetiyor. Kayıtların altın yıllarından çok nadir bir parça."

Hoparlörlerden acı çığlıklar ve feryatlarla iğrenç bir gurultu yayıldı, cesetlerin çırpınması gibiydi. Adam teybi durdurdu.

"Pardon," diye mırıldandı Arnie Kott.

Sesten irkilen Jack, yanındaki kadının bedenini kokladı, üst dudağında, ağzını kesilmiş gibi gösteren donuk ruj lekesi üzerindeki parlak teri gördü. Kadının dudaklarını ısırmak istedi, onları kanatmak istedi, orada. Başparmakları, onun koltuk altlarına yumulmak, yukarı doğru daireler çizmek istedi, bu onun göğüslerini harekete geçirecek ve adamın her istediğini yapacak kadar ait olacaklardı ona. Şimdiden hareketlendirmişti onları, zevkliydi.

"Ne şok ama," dedi kadın. "Bize kıymamalıydın, Arnie. Senin mizah anlayışın

"Bir kazaydı," dedi Arnie. Etrafı altüst ederek diğer bandı aramaya koyuldu.

Jack, elini uzatarak kadının dizlerine dokundu. Eteğinin altında iç çamaşırı yoktu. Bacaklarını okşadı ve kadın da dizlerini yukarı kaldırıp ona doğru döndü. Dizlerini adamın üzerine bastırıyordu; beklentiyle sinen bir hayvan gibi oturmuştu. Buradan çıkıp senin ve benim yalnız kalacağımız bir yere gidene kadar bekleyemem, diye düşündü Jack. Tanrım, seni hissetmek istiyorum ve giysilerin üzerinden değil. Parmaklarını ayak bileği üzerinde kapadı ve Doreen acıyla tiz bir ses çıkartarak ona gülümsedi.

"Dinle Jack," dedi Arnie Kott ona dönerek. "Babanın- " Sözleri kesilmişti. Jack geri kalanını duymadı. Yanındaki kadın ona bir şey söylüyordu. Acele et, diyordu. Ben de bekleyemiyorum. Nefesi kısa, canlı tıslamalar şeklinde çıktı ağzından ve bakışları ona kilitlemişti, yüzü adamın yüzüne çok yakın, gözleri sanki çaresizliğe kapılmış gibi kocamandı. Her ikisi de Arnie'yi duymadı. Oda, şimdi, çok sessizdi.

Arnie'nin söylediği bir şeyi kaçırmış mıydı? Jack uzandı ve bardağını aldı ama içinde bir şey yoktu. "İçkimiz kalmadı," dedi, bardağı yeniden sehpanın üzerine bırakırken.

"Tanrı aşkına," dedi Arnie. "Ne yaptığını bilmek istiyorum, Jack. Bana hiçbir bilgi veremez misin?" Konuşmaya devam ederek oturma odasından mutfağa giderken sesi azaldı. Jack'in yanında, kadın hâlâ ona dikkatle bakıyordu; sanki Jack onu sıkıca tutmuş kendine çekiyor gibiydi, sanki güçlükle nefes alabiliyor gibiydi. Buradan çıkmalı ve birbirimizin

olmalıyız, Jack farkına vardı. Sonra, etrafına baktı, yalnız olduklarını gördü. Arnie odadan çıkmıştı ve artık onları göremezdi, mutfakta evcilleştirilmiş Çöladamı'yla konuşuyordu. Yani kadınla yalnızdı.

"Burada olmaz," dedi Doreen ama vücudu titriyordu ve Jack belini sıktığında ona direnmedi; direnmedi çünkü o da istiyordu. Kendini tutmadı da. "Evet," dedi. "Ama çabuk." Tırnakları Jack'in omuzlarına daldı ve gözlerini sıkıca kapadı, inliyor, titriyordu. "Yan tarafta," dedi. "Düğmeler, eteğimin düğmeleri."

Kadının üzerine doğru eğildiğinde kadının gevşediğini, neredeyse çürümekte olan güzelliğinin yok olduğunu gördü. Kadının dişlerine san çatlaklar yayıldı ve dişleri çatlayıp sanki kuru ve yeşil bir deri halini alan diş etlerine gömüldü, sonra öksürüp adamın yüzüne toz parçacıkları tükürdü. Adam, kendisinden önce Gablır'ın kadına sahip olduğunu fark etti. Ve kadını bıraktı. Kadın arkasına yaslandı, kınlan kemikleri küçük keskin sesler çıkartıyordu.

Kadının gözleri eriyip donuklaştı ve kirpikleri, bir gözünün ardından dışarı çıkmak isteyen sert tüylü bir böceğin tüylü ayaklarına dönüştü. Küçücük, iğne başlı kırmızı gözdü, kadının görmeyen gözünün kenarından gizlice dışarı baktı ve sonra geri çekildi. Ardından, kıpırdayarak kadının gözünü şişirdi ve sonra bir an için merceğin içinden dışarıyı gözledi, sağa sola baktı, adamı gördü ama adamın kim ya da ne olduğunu anlayamazdı; ardında yaşadığı bozulmuş mekanizmayı tam olarak kullanamıyordu.

Olgunlaşmış kurt mantarları gibi, hırıltılar çıkardı ve iç kısımlardan, memelerinin üzerine yayılan çatlakların arasından bir tohum bulutu yükselerek suratına doğru sürüklendi; içinde çok önceden yer etmiş ve şimdi de yüzeye doğru kendine yol açan Gablu'ın küf ve eskime kokusu duyuldu.

Ölü ağız çarpıldı ve ardından derinlerden, gırtlak borusunun dibinden bir yerlerden bir ses mırıldandı, "Yeterince hızlı değilsin." Sonra kafası tamamen öne düştü.

Jack kadını salıverdi ve kadın, bir yılanın çıkardığı deri gibi, ağırlıksız denebilecek kadar hafif, küçük, kurutulmuş, düz ve hemen hemen şeffaf plakalar yığını halinde katlandı; Jack bunları eliyle üzerinden süpürdü. Ve aynı anda kadının mutfaktan gelen sesini duyarak şaşırdı.

"Arnie, galiba eve gideceğim. Manfred'i çekemiyorum; durmadan hareket ediyor, bir kez olsun oturmadı." Adam katasım çevirdiğinde kadını Arnie'nin çok yakınında ayakta dururken gördü. Arnie'yi kulağından öptü ve "İyi geceler, tatlım," dedi.

"Kendini makine zanneden bir çocuk hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Arnie ve ardından mutfak kapısı kapandı; Jack, onları ne duyabiliyordu ne de görebiliyordu.

Alnını ovarak, gerçekten de çok içtim, diye düşündü. *Benim sorunum ne?* Aklım, şiddetli . . . gözlerini kırptı, duyularını yeniden kazanmaya çalıştı. Halının üstünde, kanepeye yakın bir yerde, Manfred Steiner, kendi kendine gülümseyerek, körleşmiş makası kullanıp dergiden bir resim kesti; kâğıt, kesilirken hışırdadı, Jack'in dağılmış dikkatini odaklamasını daha da zorlaştıracak bir ses çıkardı.

Mutfak kapısının ardından gelen nefes sesleri ve uzun homurtular duydu. Ne yapıyorlar, diye sordu kendi kendine. Kadın, Arnie ve evcilleştirilmiş Çöladamı, üçü birlikte . . . Homurtular yavaşladı ve sonra kesildi. Artık hiç ses yoktu.

Şimdi evde olmak isterdim, diye geçirdi aklından Jack, umutsuz ve mutlak bir çelişkiyle. Buradan çıkmak istiyorum, ama nasıl? Kendini zayıf ve korkunç hasta hissetti, olduğu yerde, kanepenin üzerinde kalakaldı; kaçacak, hareket edecek veya düşünecek hali yoktu.

Kafasının içinde bir ses konuştu, Gabıl gabıl gabıl, ben gabıl'ım, gabıl gabıl gabıl.

Kes, dedi ona.

Ses ona gabıl, gabıl, gabıl, gabıl diye yanıt verdi.

Duvarlardan üzerine tozlar düştü. Oda eskilik ve tozla gıcırdıyordu, adamın çevresinde çürüyordu. Gabıl, gabıl, gabıl, dedi oda. Gablır seni gabıl gabıl yapmak ve gabişe dönüştürmek için burada.

Sallanarak ayağa kalkıp yürüdü, adım adım, Arnie'nin amplifikatörüne ve teybine ulaşmayı başardı. Bir teyp makarası seçip kutusunu açtı. Bir sürü hatalı, güçsüz hareketten sonra makarayı teybe yerleştirmeyi başardı.

Mutfağa açılan kapıda bir çatlak oluştu ve bir göz onu izliyordu; kim olduğunu söyleyemezdi.

Buradan çıkmak zorundayım, dedi Jack Bohlen kendi kendine, ya da savaşmak; bunu kırmalı, üzerimden atmalıyım yoksa yenileceğim.

Bu şey beni yiyip bitiriyor.

Ses düğmesini şiddetle çevirdi, müzik patladı ve onu sağır etti, duvarlara, eşyalara yayılarak, aralık duran mutfak kapısını kamçılayarak, görünürdeki herkese ve her şeye saldırarak odanın içinde gümbürdedi.

Mutfak kapısı menteşelerinden kurtularak düştü, yıkıldı ve müziğin kükremesiyle mutfaktan aceleyle yan yan gelen bir şey onun yanından geçerek ses düğmesine davrandı. Müzik geri çekildi.

Ama adam kendini daha iyi hissediyordu. Tanrıya şükürler olsun ki bir kez daha aklı başındaydı.

Jack Bohlen, babasını kayıt şirketine bıraktıktan sonra, Manfred'le beraber Lewistown'a, Doreen Anderton'ın apartmanına uçtu.

Doreen kapıyı aralayıp adamı gördüğünde "Ne var Jack?" dedi, kapıyı ardına kadar açarak Jack'le Manfred'i aceleyle içeri aldı.

"Bu gece çok kötü olacak," dedi Jack.

"Emin misin?" Adamın karşısına oturdu. "Gitmek zorunda mısın? Evet, sanırım öyle. Ama belki de sandığın kadar kötü olmaz."

"Manfred anlattı bana. O görmüş," dedi Jack.

"Korkma," dedi Doreen yumuşak bir tonla.

"Ama korkuyorum," dedi Jack.

"Neden kötü olacak?"

"Bilmiyorum. Manfred bunu anlatamadı."

"Ama-" diyerek duraksadı Doreen, "Onunla bağlantı kurmuşsun; bu harika. Arnie'nin istediği de buydu."

"Umarım orada olacaksın," dedi Jack.

"Evet, orada olacağım ama yapabileceğim fazla bir şey yok. Benim fikrime değer verir misin? Çünkü ben Arnie'nin memnun olacağı kanısındayım; bence yok yere kaygı nöbeti geçiriyorsun."

"Arnie ile ilişkimiz bu gece bitiyor," dedi Jack. "Bunu biliyorum ama nedenim bilmiyorum." Midesinde bir rahatsızlık hissetti. "Bana öyle geliyor ki Manfred geleceği görmekten fazlasını yapıyor, bir şekilde onu *kontrol ediyor,* olabilecek olayların en kötüsünün olmasını sağlıyor çünkü onun için

doğal olan bu, bu onun gerçekliği görme şekli. Sanki onun yanında durarak gitgide onun gerçekliğinin pençesine düşüyoruz. Bu, bizim içimize sızarak, olayları görme tarzımızı değiştiriyor ve olmasına alıştığımız olaylar şimdi her nasılsa *olmuyor.* Benim böyle hissetmem doğal değil; daha önce gelecek hakkında böyle şeyler hissetmemiştim hiç."

Sonra Jack sessizliğe gömüldü.

"Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Doreen. "Senin içindeki eğilimler-" duraksadı, "Dengesiz eğilimler, Jack. Sen onu bizim dünyamıza, bizim toplumumuzun paylaşılmış gerçekliğine çekecektin ama o seni kendi dünyasına çekmiş. Bence önceden görme diye bir şey yok; bence bu en baştan beri yanlıştı. Bundan kurtulsan ve bu çocuğu bıraksan iyi edersin, Jack." Aşağıdaki sokağı gözlemek için pencereye gitmiş olan Manfred'e baktı. "Eğer onunla yapacak başka bir şeyin yoksa."

"Bunun için çok geç," dedi Jack.

"Sen bir psikoterapist ya da bir doktor değilsin," dedi Doreen. "Otistik ve şizofrenik insanlarla uğraşmak, onlarla her gün yakın ilişki içinde olmak Milton Glaub'un işi. Ama sen çılgınca bir isteği olan Arnie tarafından bu işin içine acemice sokulmuş-bir tamircisin; tek yaptığın, onun kodlayıcısını tamir ederken onunla aynı odada bulunmaktı. Bu kadar pasif olmamalıydın, Jack. Hayatını şansın biçimlendirmesine izin veriyorsun ve Tanrı aşkına, bu pasifliğinin nedenini bilmiyor musun?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sanırım biliyorum," dedi Jack.

"Söyle."

"Şizofrenik bireylerin pasifliğe eğilimi vardır; bunu biliyorum.."

"Kararlı ol; bununla daha fazla uğraşma. Arnie'yi ara ve ona Manfred'i idare etmek için yetersiz olduğunu söyle. B-G Kampı'na geri dönmesi gerekiyor, Milton Glaub'un onunla çalışabileceği yere. Özel odayı orada kurabilirler. Zaten buna başlamışlardı, değil mi?"

"Bunu asla yapmayacaklar. O iş için gerekli donanımı Dünya'dan ithal etmeleri lazım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sen de bunu asla yapmayacaksın," dedi Doreen, "Çünkü bunu yapmadan çok daha önce aklını oynatacaksın. Ben de geleceğe bakabiliyorum; ne gördüğümü biliyor musun? Eğer bu konu üzerinde çalışmaya devam edersen şimdiye dek hiç yaşamadığın kadar ciddi bir

çöküntü yaşayacağını görüyorum, Jack. Daha şimdiden *panik* yüzünden akut şizofrenik bunalımla yıpranıyorsun, bu doğru değil mi?"

Jack, başını salladı.

"Bunu kardeşimde gördüm," dedi Doreen. "Şizofrenik Panik. Ve bunu yaşayan bir insanın çektiklerini bir kez gördüğünde bir daha unutamazsın. Etraflarındaki gerçekliğin çöküşü ... Zaman yer, sebep sonuç algılamalarının çöküşü .. . Bunlar sana da olmuyor mu? Arnie ile yapacağın bu toplantıyı ne yapsan değiştiremeyecekmişsin gibi konuşuyorsun. Bu, senin yetişkin sorumluluğunun ve olgunluk yönünün derin bir gerileme içinde olduğunu gösteriyor; bu, sana hiç benzemiyor." Derin derin nefes alıp veriyor, göğsü acıyla inip kalkıyordu. "Arnie'yi arayarak senin işten ayrıldığını, Manfred'le olan işini sürdürmek için başka birini bulması gerektiğini söyleyeceğim. Senin hiç ilerleme kaydetmediğini, bunu devam ettirmenin hem kendisi hem de senin için anlamsız olacağını söyleyeceğim. Arnie'nin buna benzer geçici heveslerini daha önce de görmüştüm; birkaç gün ya da birkaç hafta, hevesini akıl süzgecinden geçirir ve sonra unutur gider. Bunu da unutabilir."

"Bunu unutmayacak." dedi Jack.

"Dene," dedi Doreen.

"Hayır, bu gece oraya gidip ilerlemelere ilişkin rapor vermeliyim. Bunu yapacağımı söyledim; ona borçluyum."

"Sen lanet olası bir budalasın," dedi Doreen.

"Biliyorum," dedi Jack. "Ama düşündüğün nedenden ötürü değil. Ben bir budalayım çünkü sonuçlarını düşünmeksizin bir işe giriştim. Ben-" konuşmayı kesti. "Belki de söylediğin gibidir. Manfred'le çalışmak için yetersizim. Bu kadar; nokta."

"Ama hâlâ devam ediyorsun. Bu gece Arnie'ye göstermek için neyin var? Bana göster, şimdi."

Jack, çıkardığı zarfın içinden Manfred'in çizdiği bina resmini alarak ona verdi. Doreen resme uzun süre dikkatlice bakarak geri verdi.

"Bu çok kötü ve hasta bir resim," dedi Doreen hemen hemen duyulamayacak kadar alçak sesle. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Bu, Mezar Dünyası, değil mi? Çizdiği şey bu. Ölümden sonraki dünya. İşte o bunu görüyor ve sen de onun aracılığıyla bunu görmeye başladın. Bunu

Arnie'ye götürmek mi istiyorsun? Gerçeklik üzerindeki kontrolünü yitirmişsin sen; Arnie'nin böylesine iğrenç bir şeyi görmek istediğini mi düşünüyorsun? Yak onu."

"O kadar kötü değil," dedi. Kadının gösterdiği tepki aklım karıştırmıştı.

"Evet o kadar kötü," dedi Doreen. "Ve bunun seni sarsmamış olması çok berbat bir işaret. İlk başta sarstı mı?"

Evet dermiş gibi başını sallamak zorundaydı.

"O zaman benim haklı olduğumu biliyorsun."

"Devam etmeliyim/' dedi. "Seni bu gece Arnie'nin evinde göreceğim." Pencereye doğru giderek Manfred'ın omzuna hafifçe vurdu. "Gitmeliyiz. Bu bayanı ve Bay Kott'u bu gece göreceğiz."

"Hoşça kal, Jack," dedi kapıya kadar ona eşlik ederek. Koyu renkli, koca gözlerine umutsuzluk düşmüştü. "Seni durdurmak için söyleyebileceğim bir şey olmadığını görebiliyorum. Değiştin. Birkaç gün öncesine göre daha cansızsın . . . Bunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Bunu fark etmedim." Ama bunu duyduğuna şaşırmamıştı; bunu hissediyordu; kolları ve bacakları daha ağırlaşmıştı, kalbi sıkışıyordu. Ona doğru eğilerek dolgun, tatlı dudaklarını öptü. "Bu gece görüşürüz."

Doreen kapıda durarak sessizce onların gidişini izledi.

Jack, akşama kadar olan boş zamanında, Devlet Okulu’na giderek oğlunu almaya karar verdi. Orada, ona daha önce çok büyük korkular yaşatan bu mekanda, Doreen'in haklı olup olmadığını anlayabilecekti; kendi bilinç dışının gösterdikleriyle gerçekler arasındaki farkı ayırt edebilme yeteneğinin ve ahlakının zayıflayıp zayıflamadığını öğrenecekti. Devlet Okulu, zorlu mekândı onun için. Yee Şirketi'nin helikopterini okula doğru sürerken, oraya yapacağı ikinci bir ziyaretin üstesinden gelebileceğini düşündü.

Manfred'in bu mekânla ve buradaki öğretici makinelerle karşılaştığında tepkisinin ne olacağını çok merak ediyordu. Eğer Manfred okulun öğretmenleriyle yüz yüze gelseydi, onun, belki kendisininkine benzer, belki de bunun tam tersi, anlamlı bir tepki vereceğine dair güçlü bir önsezi doğmuştu Jack'in içine. Her ne olursa olsun bir tepki verecekti, Jack bu konuya pozitif yaklaşıyordu.

Çok geç değil mi? İş bitmedi mi? Arnie iptal etmedi mi bu işi? diye düşündü sonra boyun eğerek.

Zaman duygumu tamamen kaybettim, diye aklından geçirdi korkuyla.

"Devlet Okulu'na gidiyoruz," diye mırıldandı Manfred'e. "Bu fikir hoşuna gitti mi? David'in gittiği okulu görmek."

Çocuğun gözleri umutla parladı. Evet diyor gibiydi. Bunu sevdim. Haydi gidelim.

"Tamam," dedi Jack, helikopteri kontrol etmekte büyük zorluk çekerek; sanki kocaman durgun bir denizin dibindeymiş de nefes alamıyor, hemen hemen hiç kımıldayamıyormuş gibi hissetti kendini. Ama neden?

Bilmiyordu. Elinden geldiğince iyi olmaya çalışarak devam etti.

on bir

Bay Kott'un derisinin altında cansız kemikler vardı, ışıltılı ve nemli. Bay Kott bir kemik torbasıydı, kirli ama ışıltılı ve nemli. Kafası bir kurukafaydı, kafasını otların arasına sokup ısırıyordu; otlar, adamın içinde, sanki biri onları öldürmek için yemişçesine, çürümüş şeyler haline geldiler. Jack Bohlen de ölü bir torbaydı, gabişle dolu. Dışı, hemen herkesi aldatıyordu, sevimli resmedilmişti ve iyi kokuyordu, Bayan Anderton'a doğru eğilmişti ve o bunu gördü; kadını müthiş bir biçimde istediğini gördü. Islak ve yapışkan bedenini ona doğru akıttı ve ölü böcek sözcükleri ağzından fırlayarak kadının üstüne düştü. Cansız böcek sözcükleri giysisinin kıvrımlarından içeri girmek için mücadele verdiler, bazıları derisinin içine doğru kendine yol açarak kadının bedenine girdi.

"Mozart'ı severim," dedi Bay Kott. "Teybe bunu koyacağım."

Üzerindeki giysi Doreen'i kaşındırdı; kıl, toz ve böcek sözcükleriyle doluydu. Çıkarmak için çektiğinde giysi şeritler halinde yırtıldı. Dişlerini şeritlere geçirerek çiğnedi ve attı onları.

Amplifikatörün düğmeleriyle uğraşarak, "Bruno Walter yönetiyor. Kayıtların altın yıllarından çok nadir bir parça," dedi Bay Kott.

Odanın içinde bir yerden, acı çığlıklar ve feryatlarla iğrenç bir gurubu yayıldı ve çok geçmeden Doreen bunun kendisi olduğunu fark etti. Şiddetle sarsıldı. İçindeki bütün ölü şeyler şişmiş, kabarmış, sürünerek odadaki ışığa çıkmaya çalışıyorlardı.

Tanrım, onları nasıl durdurabilirdi? Gözeneklerinden dışarıya sıvıştılar, yapışkan dokumanın ipliklerinden yere damlayarak döşemedeki çatlaklarda gözden kayboldular.

"Pardon," diye mırıldandı Arnie Kott.

"Ne şok ama," dedi Doreen. "Bize kıymamalıydın Arnie." Üzerine yapışmış kötü kokulu, koyu renkli şeyi iterek kalktı kanepeden. "Senin mizah anlayışın

Arnie arkasını döndüğünde Doreen'in, giysisinin son parçasına kadar soyunmuş olduğunu gördü. Bandı yerine yerleştirdi ve ona doğru uzandı.

"Haydi," dedi Doreen ve şimdi her ikisi de yerdeydiler, adam ayaklarını kullanarak pantolonunu çıkarıncaya dek sıyırdı. Kolları birbirine kenetlenmiş halde sobanın altındaki karanlığa yuvarlandılar ve oraya uzandılar. Terliyorlardı ve yürekleri hızla çarpıyordu, toz, ter ve bedenlerinin ateşi içinde solukları kesiliyordu. "Haydi, daha hızlı," dedi, acıtmak için dizlerini onun yanlarına bastırarak.

Arnie onu duvara itip yüzüne doğru solurken, "Bir kazaydı," dedi.

Sobanın köşesinin ardından gözler göründü; onlar orada, karanlıkta yatarken bir şey onları gözledi - bir şey izliyordu onları. Gözlerini dikip izlemek ve her vuruşun tadını çıkarmak için tutkalı, makası ve magazinleri bir kenara bıraktı.

beni, gabişini gabişime sok, seni gablır. Hadi gabılla, galılla, gabıl hoşuma gidiyor. Sakın durma. Gabılla, gabılla gabılla gabılla, *gabıl!*

Jack Bohlen, Yee Şirketi'nin helikopterini Devlet Okulu'na indirirken Manfred'e baktı ve çocuğun ne düşündüğünü merak etti. Düşüncelere dalmış olan Manfred Steiner'in dışarıya görmeyen gözlerle bakarken yüzünü ekşitmesi Jack'i iğrendirdi ve içgüdüsel olarak başka yöne bakmasına neden oldu.

Ben bu çocukla ne yapıyorum, diye düşündü Jack. Doreen haklıydı; bu çocuk kafasının içindeydi; bu çocuk yanında oldukça kendi kişiliğinin şizofren yanları ve dengesizlikleri hayatına akıyordu ve hâlâ nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Belki de çok geç artık; zaman sanki çökmüş, onu sonsuza kadar burada bırakmıştı; onu, hiçbir şey yapmayan ama özel yaşamını üst üste, defalarca inceleyip kurcalayan bu şanssız ve sessiz yaratıkla bir ortak yaşama hapsetmişti.

Bir şekilde, Manfred'in dünya görüşünü öğrenmiş, kafasına yerleştirmişti ve bu da kendi dünya görüşünü parçalayıp bölüyordu açıkça.

Bu gece, diye düşündü. Bu geceye kadar sürdürmeliyim bunu; Arnie Kott'u görene kadar sabretmeliyim ve sonra gemiyi kurtarmak amacıyla denize yükleri dökmeye başlayabilirim, kendi dünyama dönebilirim. Bir daha asla Manfred'le ilgilenmek zorunda kalmayacağım.

Arnie, Tanrı aşkına kurtar beni, diye düşündü Jack.

"İşte geldik," dedi Jack , helikopter çatıdaki alana indiğinde ve motoru durdurdu.

Manfred, dışarı çıkmak için istekli bir şekilde kapıya doğru atıldı.

Demek burayı görmek istiyorsun, diye düşündü Jack. Nedenini merak ediyorum. Ayağa kalkarak çıkış kapısını açmaya gitti; Manfred bir anda çatıya atladı ve sanki yolu biliyormuş gibi iniş rampasına doğru koştu.

Jack helikopterden indiğinde çocuk güzden kaybolmuştu Adam hızla rampadan aşağıya indi ve okula girdi

Doreen Anderton ve Arnie Kott, dedi Jack kendi kendine. Benim için çok şey ifade eden iki insan; yaşamla aramdaki ilişki ve içtenliği güçlendiren arkadaşlar. Bu çocuğun benim en sıkı ilişkilerimin çözülmesine neden olduğu apaçık ortada.

Geriye ne kaldı, diye sordu kendi kendine. Kendimi onlardan yalıttığımda; oğlum, karım, babam ve Bay Yee, hepsi izleyecek bunu, hiç savaşmadan onlardan da yalıtacağım kendimi.

Bu psikotik çocuğa doğru adım adım yaklaşmaya devam ettiğim halde başıma gelecekleri görebiliyorum. Psikozun ne olduğunu şimdi anlıyorum: Dış dünyadaki nesneleri, özellikle de sıcak kalpli insanlar gibi umursanan nesneleri algılamadaki mutlak soğukluk. Ve onların yerini ne alıyor? Birinin kendi içine çekilmesini konu edinen korkunç bir zihin uğraşı. Yalnızca iç dünyayı etkileyenlerden yayılan değişiklikler. Bu, iki dünyanın, birbirlerini onaylamayacakları bir biçimde, iç ve dış olarak ayrılması. Her ikisi de varlığını sürdürür ama her biri ayrı yola gider.

Bu, zamanının durmasıdır. Bütün yeniliklerin sonudur. Bir insan bir kere ruh hastası olduğunda ona bir daha asla hiçbir şey olmaz.

Ve bunun eşiğinde olduğunun farkına vardı Jack. Belki de hep eşikteydim, belki de en baştan beri içimdeydi bu, üstü kapalıydı, örtülüydü

belki. Ama bu çocuk bana çok yol aldırdı ya da ben onun yüzünden çok .yol aldım.

Her şeyi ortadan kaldırıp iç alanı kaplayan kocaman, sabitleşmiş ve pıhtılaşmış bir benlik. İşte, Manfred'in şimdiki durumu da bu ve en baştan beri de böyleydi. Şizofreni sürecinin en üst aşaması.

"Manfred, bekle," diye seslendi ve çocuğun ardından yavaşça

Silvia Bohlen, June Henessy'nin mutfağında oturmuş kahvesini yudumlarken son zamanlardaki sorunlarından bahsediyordu.

Erna Steiner ve çocuklarını kastederek, "Onları çekilmez yapan çok kaba olmaları. Bu aslında söylenmeyecek bir şey ama görmezlikten gelemeyeceğim kadar çok şey görmeye zorlandım; bunlar aklıma geldikçe canım sıkılıyor," dedi.

June Henessy, beyaz bir şort ve dar bir yelek giymiş, elinde bir sürahi, oradan oraya çıplak ayakla gidip geliyor, evindeki binbir türlü çiçeği suluyordu. "Gerçekten tuhaf bir çocuk. İçlerinde en kötüsü o, değil mi?"

Silvia ürperdi. "Ve bütün gün ortalıkta geziniyor. Jack onun için çalışıyor, biliyorsun, onu insan ırkının bir parçası yapmaya uğraşıyor. Bence onun gibi yaratıkları tamamen yok etmeli, temizlemeliler; onların yaşamasına izin vermek çok zararlı; onlara acımak, hem bizim hem de onlar için yanlış. Bu çocuk, hayatının geri kalanında bakılmak, ilgilenilmek zorunda ve asla bir kuruluşun dışına çıkamayacak."

June boş sürahiyle mutfağa geri dönerken, "Tony'nin geçen gün ne yaptığını sana anlatmak istiyorum," dedi. Tony şu andaki sevgilisiydi ve altı aydır beraberlerdi. June, diğer kadınları, özellikle de Silvia'yı, gelişmelerden günü gününe haberdar ediyordu. "II. Cenevre'nin oralarda, onun bildiği bir Fransız restoranında öğle yemeğine gittik ve escargots yedik - bilirsin, salyangoz. Kabuğu içinde servis yapıyorlar ve sen onu çok uzun dişleri olan iğrenç görünümlü bir çatal yardımıyla kabuğundan çıkarıyorsun. Tabii ki, hepsi karaborsa yiyecekler; seçkin karaborsa lezzetleri sunan restoranlar olduğunu biliyor muydun[7] Tony götürünceye dek bilmiyordum ben de. Tabii ki adını söyleyemem sana,"

"Salyangozlar," dedi nefretle Silvia; eğer bir sevgilisi olsaydı ve onu yemeğe çıkarsaydı, yiyebileceği bütün o mükemmel yemekleri düşünüyordu bunu söylerken.

Sevgilim olsaydı nasıl bir şey olurdu acaba? Zor, ama eminim ki buna değerdi, eğer kocamdan saklayabilseydim. Sorun tabii ki David'ti. Ve şimdi Jack de zamanının büyük bir bölümünü evde geçiriyordu. Kayınpederi de onları ziyarete gelmişti. Ve onu, yani sevgilisini, asla eve sokamazdı çünkü komşusu Erna Steiner, o şişko ev kadını, bunu görür görmez büyük olasılıkla Prusyalılar'a özgü görev duygusuyla Jack'i bilgilendirirdi. Ama olayın riskli yanı bu değil miydi? Olayı asıl zevkli kılan bu değil miydi?

"Kocan öğrenseydi ne yapardı?" diye sordu June'a. "Lime lime doğrar mıydı seni? Jack beni doğrardı."

"Evlendiğimizden bu yana bir sürü sevgilisi oldu Mike'ın. Gücenir ve bir gözdağı vermek için beni burada çocuklarla yalnız bırakarak bir kız arkadaşıyla beraber bir hafta ya da biraz daha fazla bir süre için evden ayrılırdı büyük olasılıkla; ama bunu atlatabilirdi."

Jack'in şimdiye kadar hiç sevgilisi olup olmadığını merak etti. Bu pek olası görünmüyor ama ya böyle bir şey olduysa ve ben bunu öğrenirsem; evliliğimi sona mı erdiririm? Evet, diye düşündü, derhal bir avukat tutardım; ya da, tutar mıydım!’ Bunu önceden kestirmek neredeyse olanaksız ...

"Kayınpederinle aranız nasıl?" diye sordu June.

"Fena değil. O, Jack ve Manfred Steiner bugün evde değiller, bir iş gezisine çıktılar. Aslında Leo'yla pek görüşemedik; daha çok iş için gelmiş. June, kaç sevgilin oldu şimdiye dek?"

"Altı," dedi June Henessy.

"Vay canına!" dedi June. "Benim hiç olmadı."

"Bazı kadınlar bunun için yaratılmamışlardır."

Bu, Silvia'ya anatomik bir açıklamadan çok kişisel bir hakaret gibi geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Psikolojik yapıları buna uygun oluşmamıştır," dedi June rahatça konuşarak. "Bunu, her gün karmaşık bir kurgu yaratabilen ve bunu devam ettirebilen kadın tipi yapabilir. Bu benim hoşuma gidiyor ama sen farklısın; senin basit ve dürüst bir akıl yapın var; aldatmak senin harem değil. Neyse ki iyi bir kocan var." Yargısal otoritesini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı.

"Jack bütün hafta boyunca evden uzakta," dedi Silvia. "Bir sevgili edinsem iyi olacak. Şimdiden sonrası çok daha zor olabilir." Uzun ve boş

geçen akşamüstlerini doldurabilecek yaratıcı, yararlı ve heyecan verici bir şey olmasını coşkuyla istedi Silvia. Başka kadınların mutfaklarında oturup saatlerce kahve içmekten ölesiye sıkılmıştı ve kuşkusuz birçok kadının sevgilisi vardı.

"Kocanın duygusal, heyecan verici deneyimleriyle sınırlı kalırsan," dedi June Henessy, "yargının temel esaslarından yoksun kalır, onun önerdiklerine saplanırsın; ama başka adamlarla yatağa girmişsen, kocanın eksiklik ve yetersizliklerini daha iyi anlarsın ve ona daha nesnel yaklaşman kolaylaşır. Onda değişmesi gerekenlerin değişmesi için ısrar edebilirsin. Sana gelince, kendi beceriksizliklerini görür ve diğer adamlar sayesinde kendini geliştirmeyi öğrenebilirsin; böylece kocanı daha fazla tatmin edebilirsin. Bununla kimin ne kaybedeceğini anlamıyorum ben."

Bu açıdan bakıldığında kesinlikle iyi ve sağlıklı bir düşünce gibi görünüyor, hatta kocalar için bile faydalı.

Silvia, oturmuş kahvesini yudumlarken bu konu hakkında uzun düşüncelere dalmıştı ki bir helikopterin inmekte olduğunu gördü. "Bu kim?" diye sordu June'a.

“Tanrı aşkına, bilmiyorum," dedi June dışarı bakarak

Helikopter evin yakınındaki durağa indi ve kapısı açıldı Parlak naylon bir gömlek, kravat, bol pantolon ve Avrupa tarzı spor ayakkabılarıyla koyu renk saçlı, iyi görünümlü bir adam indi. Arkasında oldukça ağır gibi görünen iki çantayı yüklenmiş bir Çöladamı vardı.

Peşinden gelen Çöladamı'yla eve doğru ilerleyen koyu renk saçlı adamı izlerken Silvia, içinde, kalbinde bir kıpırtı hissetti. June'un Tony'sinin de böyle göründüğünü hayal etmişti.

"Aman Tanrım," dedi June. "Kim olduğunu merak ediyorum. Bir satıcı mı?" On kapının çaldığını duydu ve açmak üzere kapıya doğru gitti. Silvia da fincanını bırakarak onu izledi. June kapıyı açmak üzereyken durdu, "Kendimi giyinmemiş gibi hissediyorum," dedi. Ellerini sinirli bir hareketle şortunun üzerine koydu. "Ben yatak odasına gidip üstümü değiştirirken onunla konuş. Bir yabancının gelmesini beklemiyordum, biliyorsun, buralar çok tenha ve kocalarımız uzakta-" Yatak odasına doğru ok gibi fırladı, saçları uçuşuyordu.

Silvia kapıyı açtı.

İyi görünümlü adam, bembeyaz Akdenizli dişlerini açığa çıkartan bir gülümsemeyle, "İyi günler," dedi. Yumuşak bir aksam vardı. "Evin hanımı siz misiniz?"

"Sanırım öyle," dedi Silvia, kendini huzursuz ve utangaç hissederek. Üzerindeki elbisenin orada durup bu adamla konuşacak kadar sade ve gösterişsiz olup olmadığını merak ederek başını eğdi ve kendine bir göz attı.

"Belki de bildiğiniz ve alışık olduğunuz, hoş, sağlıklı besinleri size tanıtmak istiyorum," dedi adam. Gözlerini Silvia'nın yüzündeydi ve Silvia, adamın onu aynı zamanda baştan aşağı ayrıntılı bir şekilde incelediğine dair belirgin bir izlenime kapıldı. Kendine güveni arttı ama bir suçluluk hissetmedi; adamın

büyüleyici bir tavrı vardı, sürekli utangaç ama yine de tuhaf biçimde açık ve samimi.

"Sağlıklı besin," diye mırıldandı Silvia. "Hımm, ben - "

Adam başını salladı ve emrindeki Çöladamı çantalardan birini yere yatırarak açtı. Şişeler, paketler . . . Silvia'nın çok ilgisini çekmişti.

"Homojenleştirilmemiş fıstık yağı," diye açıkladı adam. "Ayrıca, güzel inceliğinizi korumanız için kalorisiz tatlılar. Buğday tohumu. Yosun. E Vitamini; *canlılığın* vitaminidir bu . . . Ama tabii ki sizin gibi genç bir bayanın şimdilik buna ihtiyacı yok." Adam tatlı bir sesle her parçayı tanıtmaya devam etti; Silvia, ona doğru eğildiğini ve omuzları birbirine dokunacak kadar ona yakınlaşmış olduğunu fark etti. Çabucak çekildi, bir endişe duymaya başladı.

June, üzerinde yün bir kazak ve eteğiyle kapıda göründü; kısa bir süre öylece durup içeri çekildi ve kapıyı kapadı. Adam onu fark etmedi.

"Ayrıca," diyordu adam, "İlgilenebileceğiniz, ağzının tadını bilenler için daha bir çok yiyecek var." Bir kavanoz çıkardı. Silvia'nın nefesi kesildi: Bu havyardı.

"Güzel," dedi büyülenmişçesine. "Bunu nereden buldunuz?"

"Pahalı ama değer." Adamın kara gözleri Silvia'nın gözlerini deliyordu sanki. "Aynı fikirde değil misin? Dünya günlerini anımsatan bir şey, yumuşak bir mum ışığı ve orkestrada bir dans müziği. . . Göze ve kulağa

hitap eden baş döndürücü mekânlarda romantik günler." Açık ve uzun bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

Karaborsa, diye düşündü Silvia.

Kalp atışını tam gırtlağında hissederek konuştu, "Bakın, burası benim evim değil. Kanalın bir mil aşağısında oturuyorum."

İşaret etti. "Benim, benim - çok ilgimi çekti bunlar "

Adamın gülümseyişi onu yakıp kavurdu.

"Daha önce buraya hiç gelmediniz, öyle değil mı?" dedi Silvia, heyecanlanmış ve kekeliyordu. "Sizi daha önce hiç görmedim. Adınız ne? Hangi şirkettensiniz?"

"Adım Otto Zitte," dedi ve ona bir kart uzattı. Silvia, gözlerini ondan alamadığı için karta güçlükle bakabilmişti. "Aslında uzun zamandır bu işi yapıyorum ama beklenmedik bir durumla karşılaştım ve böylece sizin gibi yeni müşterilerle tanışmak için her şeyi yeni baştan organize ettim."

"Uğrayacak mısınız?"

"Evet, akşamüstü uğrarım ... Bu ithal edilmiş göz kamaştırıcı lezzetlerin dağıtımından arta kalan boş vakitte. İyi günler." Bir kedi gibi ayağa kalktı.

June Henessy yeniden göründü ve "Merhaba," dedi alçak, sıcak ve ilgili bir sesle.

"Kartım," dedi Otto Zitte, kare şekilli beyaz kâğıdı ona da uzatarak. Şimdi her iki hanım da onun kartını almışlardı ve dikkatle okudular.

Kurnaz, içe işleyen, parlak bir gülümsemeyle Çöladamı'na diğer çantayı açması için eliyle işaret etti.

Dr. Milton Glaub, Ben-Gurion Kampı'ndaki ofisinde otururken bir kadın sesi duydu, güçlü ve otorite dolu ama yine de şüphe götürmez bir şekilde bir kadına ait bir ses. Hemşirenin bu sese boyun eğişini dinledi. Sesin, oğlu Sam'i ziyaret etmek için gelen Anne Esterhazy'ye ait olduğunu biliyordu.

Klasörü açıp *E* bölümünü buldu ve şimdi masanın üzerinde, *Esterhazy, Samuel* dosyası açık olarak duruyordu işte.

Çok ilginçti. Küçük çocuk, Bayan Esterhazy'nin Arnie Kott'tan boşanmasından yaklaşık bir yıl sonra, evlilik dışı doğmuştu. B-G

Kampı'na Bayan Esterhazy adı altına kaydedilmişti. Ama şüphesiz Arnie Kott'un kanındandı ve aralarındaki kan bağını doğrulayan bir sürü doktor

raporu vardı dosyada.

Belli ki evlilikleri uzun süre önce sona ermiş olmasına rağmen Arnie ve Anne Esterhazy bir çocuk yapacak kadar sık görüşüyordu Buna bağlı olarak aralarındaki ilişkinin yalnızca iş üzerine olmadığı söylenebilir.

Dr. Glaub bu bilginin olası kullanılabilme yollarını kafasında evirip çevirdi bir süre. Arnie'nin düşmanları var mıydı? Bildiği kadarıyla yoktu; herkes severdi Arnie'yi; Dr. Milton Glaub dışında herkes. Besbelli Arnie'nin ellerinden acı çeken Marstaki tek insandı Dr. Glaub ve bunun farkına varmak adamı hiç mutlu etmedi.

O bana en acımasız, en insanlık dışı şekilde davrandı, dedi kendi kendine milyonuncu kere. Ama ne yapılabilir? Verdiği hizmetler için Arnie'ye fatura çıkarabilir, emeğinin karşılığını ona ödetebilirdi ama bu ona yetmezdi, daha fazlasını istiyordu; bunu isteme hakkına sahipti de. Dosyayı yeniden inceledi. Samuel Esterhazy; böyle bir vaka daha görmemişti. Çocuk, çok eski zamanlara ait insan benzeri bir yaratığa ya da yarı suda yan karada yaşayan neslini sürdürememiş bir türe benziyordu. Bu, Glaub'a, insanoğlunun sığ sularda yaşayan maymunlardan türediğini anlatan ve bir grup antropolog tarafından geliştirilmekte olan bir kuramı anımsattı.

Sam'in IQ'sunun yalnızca 73 olması dikkatini çekti. Utanç.

Böylece, aniden aklına geldi, Sam anormal değil de zihinsel engelli olarak sınıflandırılabilirdi. B-G Kampı geri zekâlılar için amaçlanmış bir kuruluş değildi ve yöneticisi Susan Haynes standart embesillikten başka bir şeyi olmayan birçok sahte otistiği ailelerine geri göndermişti. Teşhis problemi onu elemelerine engel olmuştu tabii ki. Esterhazy vakasında, ayrıca, çocuğun

fiziksel görüntüsünün etkileri de vardı . . .

Hiç kuşkusuz, kaynağı ele geçirdim, diye düşündü Dr. Glaub kararlı bir edayla. Esterhazy'lerin çocuğunu eve gönderebilirim. Devlet Okulu onun seviyesine inebilir ve sorunsuzca eğitebilir. Çocuk ancak fiziksel açıdan anormal olarak nitelendirilebilir ve burada fiziksel engellilerle ilgilenmek bizim görevimiz değil.

Peki beni bunu yapmaya iten şey nedir, diye sordu kendine.

Büyük olasılıkla Arnie Kott'un bana karşı sergilediği zalim tavrın öcünü almak için yapıyorum.

Hayır, diye kararını değiştirdi, bu pek olası görünmüyor; intikam için çabalayacak psikolojik tip değilim.

Öte yandan, itiraf edilmeli ki Esterhazy'lerin çocuğunun dosyasını incelemesine Arnie Kott'la olan tartışması yol açmıştı ve bu da tesadüfen, küçük ama sonlandırıcı bir bağlantı oldu.

Dosyayı okurken, farkına vardığı tuhaf ilişkiyle bir kez daha aklı başına gelmişti. Evliliklerinin sona ermesinden sonra yıllarca sürdürdükleri cinsel beraberlik. Neden boşanmışlardı? Belki de ciddi boyutlarda bir güç uyumsuzluğu vardı aralarında. Açıkça görülüyor ki Anne Esterhazy, dediğini yaptırmak isteyen tipte, güçlü kas yapısına sahip bir kadın; Jung'ın "animus-ridden" olarak adlandırdığı kadın tipi. Bu tipi başarıyla idare edebilmek için, kişinin belli bir rolü oynaması, otoriteyi derhal ele geçirmesi ve hiçbir zaman bırakmaması gerekir. Kişi sosyal olmalıdır yoksa hemen kaybeder.

Dr. Glaub dosyayı bir kenara bıraktı ve oyun odasına uzanan koridorda tembel tembel ilerledi. Bayan Esterhazy, elinde bir fasulye torbası, oğluyla oynuyordu. Glaub, onlara doğru ilerledi ve varlığının farkına varılıncaya dek orada durup onları izledi.

"Merhaba, Dr. Glaub," dedi Anne neşeyle.

"İyi günler, Bayan Esterhazy. Ziyaretiniz bittiğinde sizi ofisimde görebilir miyim?"

Kadının kendini beğenmiş yüz ifadesinin endişeli bir hal alışını ve cesaretini kaybedişini görmek ödüllendirici bir şeydi. "Tabii, Dr. Glaub."

Yirmi dakika sonra masasında onunla yüz yüzeydi.

"Bayan Esterhazy, oğlunuz B-G Kampı'na ilk geldiğinde sorunu hakkında pek çok şüphemiz vardı. Uzun süre zihinsel rahatsızlığı olduğu düşünüldü, belki travmatik nevroz ya da- "

Kadın kararlı bir sesle araya girdi. "Doktor, bana Sam'in kusurlu öğrenme yetisi dışında hiçbir sorunu olmadığını ve bu yüzden burada kalamayacağını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ve fiziksel sorunu," dedi Dr. Glaub.

"Ve bu sizin işiniz değil."

Glaub, teslimiyet ve aynı fikirde olduğunu gösteren bir el hareketi yaptı.

"Onu ne zaman eve götürmek zorundayım?" Yüzü bembeyazdı ve titriyordu; elleri çantasını kavramış, sıkıyordu.

"Üç ya da dört gün. Bir hafta."

Bayan Esterhazy gözlerini körmüşçesine ofisin halısına dikmiş, işaret parmağının eklem yerini çiğniyordu. Uzun bir zaman sonra, titreyen ses tonuyla, "Doktor, belki biliyorsunuzdur, uzun bir süredir BM'nin B-G Kampı'nı kapatmasına karşı bir savaşım sürdürüyorum," dedi. Sesi kuvvetlenmişti. "Eğer Sam'i götürmeye zorlanırsam bu konudaki yardımlarımı keserim ve bunu size ödeteceğimden emin olabilirsiniz. Yardımlarımı kesmemin nedeni hakkında Susan Haynes'ı bilgilendiririm."

Dr. Glaub'un kafasından soğuk bir şok dalgası geçiverdi yavaşça. Söyleyecek hiçbir şey düşünemedi.

"Anladınız mı, Doktor?" dedi Bayan Esterhazy.

Glaub başını sallamayı zorlukla başardı.

Bayan Esterhazy ayağa kalktı. "Doktor, uzun zamandır politikanın içindeyim. Arnie Kott bana iyi niyetli bir amatör gözüyle bakar, ama değilim. İnanın bana, belli konularda oldukça kurnaz bir politikacıyımdır."

"Evet," dedi Dr. Glaub, "Öyle olduğunuzu görüyorum." Kendiliğinden o da kalktı ve ofis kapısına kadar ona eşlik etti.

"Lütfen Sam hakkındaki bu konuyu bir daha açmayın," dedi kadın kapıyı açarken. "Bunu çok acı verici buluyorum. Onu bir anormal olarak saymak bana daha kolay geliyor." Döndü ve adamın yüzüne doğru, "Onu bir engelli olarak görmek benim kapasitemi aşıyor," dedi ve uzaklaştı.

Çok iyi gitmedi, dedi Glaub kendi kendine, titreyen elleriyle ofis kapısını kaparken. Bu kadında açıkça sadist ve kuvvetli bir düşmanlık vardı ve bunu ikiye katlayarak saldırganlıkla dışa vurmasına neden oluyor.

Masasına oturdu, bir sigara yaktı ve dumanı umutsuzca dışarı saldı. Kendine güvenini yeniden kazanmak için çabaladı.

Jack Bohlen, iniş rampasının altına ulaştığında Manfred'ten hiçbir iz yoktu. Bir sürü çocuk hızlı hızlı yürüyordu, şüphesiz öğretmenlerine doğru. Çocuğun nereye gittiğini merak ederek aylak aylak dolaşmaya başladı. Neden bu kadar çabuk gitti? Bu hiç iyi değil.

İleride, bir grup çocuk bir öğretmen etrafında toplanmıştı; uzun boylu, beyaz saçlı, gür kaşlı ve Jack'in Mark Twain olarak tanıdığı bir beyefendi.

Ama Manfred onların arasında değildi.

Mark Twain, Jack yanından geçerken çocuklarla konuşmasına ara verdi, sigarasından birkaç nefes aldı ve seslendi, "Arkadaşım, size yardımcı olabilir miyim?"

Jack duraksadı, "Yanımda gelen küçük bir çocuğu arıyorum."

"Küçük beylerin hepsini tanırım," diye cevapladı Öğretici Makine Mark Twain. "Adı ne?"

"Manfred Steiner." Öğretici makine dikkatle dinlerken çocuğu tarif etti Jack.

"Hımm," dedi ve sigarasından uzun bir nefes daha aldı. "Küçükbeyi Roma imparatoru Tiberius'la sohbet ederken bulabileceğini düşünüyorum. Ya da en azından bu organizasyonla ilgilenmek üzere görevlendirilmiş otoriteler tarafından böyle bilgilendirildim; ana devreyle konuştum."

Tiberius. Devlet Okulu'nda tarihin böylesi alçak ve deli kişiliklerinin sergilendiğini bilmiyordum, diye geçirdi aklından Jack. Belli ki Mark Twain yüzündeki ifadeden düşüncelerini algılamıştı.

"Burada, okulda," diye bilgilendirdi, "Koridorları gezerken, gıpta edilmeyecek ama özenle sakınılacak örnekler bulacaksınız, efendim. Birçok alçak, şehvet düşkünü adam ve korsan, acıklı ve kederli ses tonlarıyla gençleri din ve ahlak açısından terbiye ve ıslah edebilecek uzun, sıkıcı vaazlar veriyor." Mark Twain yine sigarasından uzun bir nefes aldı ve ona göz kırptı. Jack, şaşkınlıktan alt üst olmuştu, hızla yoluna devam etti.

Yön sormak için Immanuel Kant'ın yanında durdu. Çevresinde ayakta duran birçok öğrenci vardı.

"Tiberius," diye başladı ağır bir İngiliz aksanıyla, "Şu yolun sonunda bulunabilir." Hiçbir şüphe içermeyen kesin bir otoriteyle işaret etti.

Bir dakika sonra, Jack, ince yapılı, ak saçlı ve kırılgan görünümlü Roma imparatoru figürünün yanına varmıştı. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ama Jack konuşmaya başlamadan hemen önce başını ona doğru çevirdi.

"Aradığın çocuk az önce buradan geçti. O senindi, değil mi? Son derece çekici bir genç adam," dedi ve sonra sanki kendi kendine, içinden konuşuyormuş gibi sessizleşti. Jack onun, şu anda Manfred'in yerini bulmak

için bütün öğretmenlerden yararlanan ana devreyle bağlantı kurduğunu biliyordu. "Şu anda kimseyle konuşmuyor," dedi Tiberius.

Jack yürümeye devam etti. Yanında hiçbir özelliği olmayan, orta yaşlı bayan bir figür gülümseyerek geçti; Jack onun kim olduğunu bilmiyordu, onunla konuşan hiçbir çocuk yoktu ve adama dönerek "İstediğin çocuk şu anda İspanya kralı II. Philip'le beraber," dedi ve sağdaki koridoru işaret etti. Tuhaf bir ses tonuyla ekledi. "Acele etsen iyi olur; onu bir an önce okuldan çıkarırsan seviniriz. Teşekkürler." Jack hızla, onun işaret ettiği koridora girdi.

Koridora girer girmez dünya nimetlerinden elini ayağını çekmiş gibi görünen II. Philip'in sakallı figürü çıkıverdi karşısına. Manfred yoktu ama kavranması güç kişiliği hâlâ buradaydı sanki.

"Şimdi ayrıldı, bayım," dedi öğretici makine. Sesi, az önce gördüğü bayan figürün sesindeki tuhaf aceleciliğin aynısını taşıyordu. "Lütfen bulun ve buradan çıkarın; minnettar oluruz."

Jack daha fazla beklemeden koridorun sonuna doğru fırladı; soğuk bir korku sarıyordu içini koştukça.

"... minnettar kalırız," dedi yanından geçtiği, beyaz elbisesiyle oturan bir adam. Ve yine yanından geçtiği, gri saçlı, cüppeli bir adam da okulun ivedilik duasını söylüyordu. "... bir an önce."

Köşeyi döndü ve işte Manfred oradaydı.

Çocuk yalnızdı. Yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış, kafasını öne eğmişti. Görünüşe bakılırsa derin düşüncelerdeydi.

Jack eğilerek, "Niye kaçtın?" diye sordu.

Çocuk tepki vermedi. Jack ona dokundu ama yine bir tepki yoktu.

"İyi misin?" diye sordu.

Çocuk bir anda hareketlenerek ayağa kalktı ve Jack'a doğru döndü.

"Ne var?" diye sordu Jack.

Cevap yoktu ama çocuğun yüzü açığa vurulamayan, sisli ve çarpıtılmış bir coşkunlukla kararmıştı. Jack'e sanki onu görmüyormuş gibi baktı. Tamamen kendi içine kapanmış, dış dünyaya çıkamıyordu. ‘

"Ne oldu?" dedi Jack. Ama bunu öğrenemeyeceğini biliyordu; önünde duran yaratığın kendini ifade edebilmesinin bir yolu yoktu. Yalnızca

sessizlik vardı; ikisi arasındaki iletişimin yokluğu, doldurulamayan bir boşluk.

Çocuk gözlerini başka yöne çevirdi ve yerdeki bir çıkıntının üzerine oturdu.

"Burada kal. Onlara David'i getirmelerini söyleyeceğim," dedi ve çocuğun yanından sakınarak ayrıldı ama Manfred hareket etmedi. Öğretici makineye ulaştığında, "David Bohlen'i istiyorum, lütfen. Babasıyım ve onu eve götüreceğim," dedi.

Bu, Öğretici Makine Thomas Edison'du. Yaşlıca görünümlü adam, şaşıp kalmış gibi gözlerini dikmiş Jack'e bakıyor, bir yandan da kulağıyla oynuyordu. Jack sözlerini tekrarladı.

Öğretici makine başını salladı. "Gabıl gabıl," dedi.

Jack bakakaldı ve Manfred'e göz atmak için geri döndü. Çocuk sırtını duvara yaslamış, orada öylece oturuyordu.

Öğretici Makine Thomas Edison yine ağzını açtı ve "Gabıl gabıl" dedi. Başka bir şey söylemedi ve yine sessizleşti.

Jack kendi kendine, ben miyim, diye sordu. Bu benim için son psikotik çöküş mü? Ya da-

Diğer seçeneğe inanamadı; bu tek kelimeyle olanaksızdı.

Koridorun ucunda bir öğretici makine bir grup çocuğa söylev veriyordu; ses uzaktan metalik bir tonda yankılanarak geliyordu.

Jack dinlemek için kendini zorladı.

"Gabıl gabıl," diyordu çocuklara.

Gözlerini kapadı. Jack, biliyordu ve farkındaydı ki kendi ruhu, kendi algıları onu yanlış bilgilendirmiyordu; bunlar oluyordu, gördüğü, duyduğu şeyler oluyordu.

Manfred Steiner'ın varlığı Devlet Okulu'nun yapısını istila etmiş, en derinlerine kadar sızıp nüfuz etmişti.

on iki

Dr. Milton Glaub, B-G Kampı'ndaki ofisinin masasında oturmuş, hâlâ Anne Esterhazy'nin davranışını düşünüyordu ki BM'nin Devlet Okulu'nun ana devresinden acil çağrı geldi.

"Doktor," dedi düz bir ses tonu, "rahatsız ettiğim için üzgünüm ama yardıma ihtiyacımız var. Zihinsel düzensizlik hali içinde bulunan bir erkek vatandaş binamızda geziniyor. Buraya gelip onu götürmenizi rica ediyoruz."

"Tamam," diye mırıldandı Dr. Glaub, "Hemen geliyorum."

Şimdi, çölün üzerinde, helikopterini Yeni İsrail'den Devlet Okulu'na doğru sürüyordu.

Okula ulaştığında ana devre onu karşıladı ve kapatılmış bir koridora ulaşıncaya dek bina içinde ona eşlik etti. "Çocukları ondan uzak tutmanın iyi olacağını düşündük," dedi, önlerindeki duvarın neden böyle düzenlendiğinin açıklaması olarak.

Suratında sersemlemiş bir ifadeyle karşısında duran adam, doktorun tanıdığı bir simaydı. Doktor dolaysız bir memnuniyet göstermişti. Yani Jack Bohlen'in şizofrenisi birdenbire tekrar ortaya çıkmıştı. Gözleri herhangi bir yere odaklanmamıştı; belli ki heyecanı izleyen bir donuk uyuşukluk halindeydi; bitkin görünüyordu. Yanında doktorun tanıdığı başka biri daha vardı. Manfred Steiner öne doğru kıvrılmış, yerde oturuyordu; geri çekilmenin ilerlemiş haliydi bu.

Dr Glaub, gözlemlerinden, beraberlikliğin her ikisi için de başarısızlığa neden olduğu sonucunu çıkardı.

Ana devrenin de yardımıyla Bohlen'i ve Manfred Steiner'i helikoptere yerleştirdi, artık Yeni İsrail'e, B-G Kampı'na doğru uçuyordu.

Bohlen, öne doğru kamburlaşmış, ellerini birbirine sımsıkı kenetlemiş, "Ne olduğunu anlatmama izin ver," dedi.

"Lütfen, anlatın" dedi Dr. Glaub, sonunda her şeyin kontrol altına alındığını hissederek.

Jack Bohlen pürüzlü bir sesle, "Oğlumu almak için okula gittim. Manfred'i de yanımda götürdüm," dedi. Uyuşukluk halinden henüz kurtulamamış olan Manfred'e göz atmak için koltuğunda arkasına doğru döndü. Çocuk helikopterin zemininde kıvrılmış, ölü gibi hareketsiz

yatıyordu. "Manfred yanımdan kaçtı. Ve sonra okulla aramdaki iletişim kesildi. Tek duyduğum şey - " Konuşmayı kesti.

"Folie â deux," diye mırıldandı Dr. Glaub. İki kişinin deliliği-

"Okul yerine *onu* duydum. Onun sözlerinin öğretici makinelerin ağzından çıktığını duydum," dedi Jack ve yine sessizleşti.

"Manfred'in güçlü bir kişiliği var," dedi Dr Glaub. "Onun yanında uzun süre kalan kişinin manevi gücü tükenir. Bence, bu projeden vazgeçmen sağlığın için iyi olur. Bence kendini tehlikeye atıyorsun."

Bohlen kulak tırmalayıcı bir fısıltıyla, azarlarcasına, "Bu gece Arnie'yi görmeliyim," dedi.

"Ya sen? Sana ne olacak?"

Bohlen bir şey demedi.

"Seni henüz bu zorluk aşamasındayken tedavi edebilirim," dedi Dr. Glaub. "Daha sonrası için- emin değilim."

"Orada, o lanet olası okulda," dedi Bohlen, "kafam tamamen karıştı; ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra devam ettim, konuşabileceğim birini aramaya devam ettim. Ona benzemeyen

birilerini." Eliyle çocuğu işaret etti.

"Okulla iyi ilişki kurabilmek şizofrenler için büyük bir sorundur," dedi Glaub. "Senin gibi şizofrenler insanları genellikle bilinç dışları aracılığıyla idare eder. Tabii ki öğretici makinelerin gölge kişilikleri yoktur; sahip oldukları her şey yüzeydedir. Şizofrenler yüzeyi görmezden gelip içeri bakmaya alışkın olduklarından yalnızca bir boşluk görürler. Basitçe, onları anlamaktan yoksundurlar."

"Söyledikleri hiçbir şeyi anlayamadım. Yalnızca Manfred'in kullandığı anlamsız dil vardı. Şu özel dil."

"Üstesinden gelebildiğin için şanslısın," dedi Dr. Glaub.

"Biliyorum."

"Şimdi sana ne olacak, Bohlen? Dinlenmek ve iyileşmek mi? Yoksa bu denli dengesiz bir çocukla tehlikeli ilişkiye devam-"

"Bir seçeneğim yok," dedi Jack Bohlen.

"Doğru. Seçeneğin yok; bırakmalısın."

"Ama bir şey öğrendim. Benim için ne kadar büyük ödüllerin olduğunu öğrendim. Şimdi, Manfred gibi dünyadan kopmanın, yalıtımın nasıl bir şey olabileceğini biliyorum. Bundan kaçınmak için her şeyi yaparım. Şu anda pes etmeye niyetim yok." Titreyen elleriyle cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

"Teşhis hiç iyi değil," dedi Dr. Glaub.

Jack Bohlen onaylar gibi kafasını salladı.

"Sıkıntılarında azalma görüyorum ama bu şüphesiz okul ortamından uzaklaştığın için. Açık konuşayım mı? Normal fonksiyonlarını daha ne kadar zaman sürdürebileceğini söylemek olanaksız; belki on dakika, belki bir saat daha . . . Büyük olasılıkla bu geceye kadar; ve sonra kendini daha kötü bir çöküş içinde bulabilirsin. Gece saatleri özellikle daha kötü, değil mi?"

"Evet," dedi Bohlen.

"Senin için iki şey yapabilirim. Manfred'i B-G Kampı'na geri götürebilirim ve bu gece Arnie'de seni resmi psikiyatrısın olarak temsil edebilirim. Bunu hep yaparım, benim işim bu Ücretimi karşıla ve seni eve bırakayım."

"Belki bu geceden sonra," dedi Bohlen. "Belki daha sonra temsil edebilirsin beni, daha kötüye giderse. Ama bu gece Manfred'i de alıp Arnie'yi görmeye gideceğim."

Dr. Glaub omuz silkti. Bunun, yaptığı önerilere karşılık bir vurdumduymazlık olduğunun farkına vardı. Otizmin bir işareti. Jack Bohlen ikna edilemezdi; duymak ve anlamak için daha şimdiden fazlasıyla kopmuştu dünyadan. Bohlen için dil, hiçbir şey ifade etmeyen ve içten olmayan bir ayin haline gelmişti.

"Oğlum David," dedi Bohlen bir anda, "Okula dönmeli ve onu almalıyım. Ve şirketin helikopteri; o da orada, değil mi?" Gözleri daha iyi bakmaya başlamıştı, sanki içinde bulunduğu durumdan sıyrılıyor gibiydi.

"Oraya geri dönme," dedi Glaub.

"Beni geri götür."

"O zaman okula girme ve alanda kal. Oğlunu göndermelerini söylerim; sen helikopterde oturup beklersin. Bu senin için güvenli olur, belki. Senin

adına ana devreyle konuşurum." Dr. Glaub bu adama ve kendi yolunda gitmek için türettiği atlatma içgüdülerine sempati beslemeye başlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Bohlen. "Minnettar kalırım." Glaub'a gülümsedi ve o da karşılık verdi.

"Jack Bohlen nerede?" dedi Arnie ağlamaklı bir ses tonuyla. Saat altıydı ve Arnie oturma odasında Helio'nun hazırladığı biraz tatlı bir Old Fashioned içiyordu.

Evcilleştirilmiş Çöladamı mutfakta, Arnie'nin yeni stokundaki karaborsa yiyecekleri kullanarak akşam yemeği hazırlıyordu. Ziyafette kullanılanları toptan satış fiyatına alması Arnie'nin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Norbert Steiner'ın bütün kârı aldığı eski sisteme göre ne kadar büyük bir gelişmeydi! Arnie içkisini yudumlayarak konuklarının gelmesini bekledi. Köşedeki hoparlörlerden yavaş yavaş yayılan müzik odayı doldurdu ve Arnie'yi yatıştırdı.

Tam kendinden geçmişti ki çalan telefon onu uyandırdı.

"Arnie, ben Scott."

"Ah," dedi Arnie, pek memnun olmamıştı; kodlama sisteminden konuşmayı tercih ederdi. "Bak, bu gece burada önemli bir iş toplantım var. Eğer önemli bir şey yoksa - "

"Bu önemli, tamam mı," dedi Scott. "Bizim işimize çomak sokan biri var."

Arnie, meraklanarak, "Ne?" dedi ve sonra Scott Temple'ın neden bahsettiğini anladı. "Malları mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi Scott. "Tüm sistemi kurmuş. Arsasını, kiralık roketleri, rotasını her şeyini almış; sanki Steiner'ın yerine geçmiş gibi

"Daha fazla konuşma," diye böldü Arnie. "Hemen şimdi buraya gel."

'Tamam," dedi ve telefon kapandı.

Bunu nasıl buldun, dedi Arnie kendi kendine. Tam işe girmiş ve iyi gidiyor derken hergelenin teki burnunu sokuyor. Üstelik karaborsa işinde bir numaralı olmak niyetinde de değildim; neden bu herif gelip bana Steiner'ın bıraktığı yerden devam etmek istediğini söylemedi? Ama artık çok geç; işe girdim ve kimse beni dışarı atamaz.

Yarım saat sonra Scott kapıda göründü. Üzgün bir ifadeyle, ağır adımlarla oturma odasına girdi, bir şeyler atıştırmaya ve inanılmaz bir hızda

konuşmaya başladı. "Gerçek bir profesyonel bu herif; daha önce bu işi yapmış olmalı; daha şimdiden bütün Mars'ı dolaşmış, tenha bölgelere, kenarda köşede kalan, en fazla bir kavanoz yiyecek alabilecek evlere bile gitmiş; her deliğe girmiş. Bizim için yer kalmayacak ve operasyonu durdurmak zorunda kalacağız. Şu herifle yüzleşelim!"

"Anlıyorum," dedi Arnie, kelini sıvazlayarak.

"Bir şeyler yapmalıyız, Arnie."

"Operasyon üssünün nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama büyük olasılıkla F.D.R Dağları'nda; eskiden Norb Steiner'in arsasının olduğu yerde. İlk olarak oraya bakacağız," dedi Scott ve bunu not defterine kaydetti.

"Arsayı bulun," dedi Arnie, "Ve bana haber verin. Oraya bir Lewistown polis gemisi göndereceğim."

"O zaman karşısındaki kişinin kim olduğunu anlar."

"Doğru. Savaştığı kişinin herhangi bir rakip değil, Arnie Kott olduğunu bilmesini istiyorum. Polis gemisinin, oraya taktiksel bir A-Bombası ya da ona benzer, tahrip gücü hafif bir bomba bırakmasını ve onun arsasına son noktayı koymasını sağlayacağım. Böylece bu hergele, küstahlığı karşısında gerçekten öfkelendiğimizi anlayacaktır. Olay şudur; bu işe girmeyi bile istememiş olmama rağmen gelip benimle yarışıyor! O köstek olmasa da zaten yeterince zor bir iş bu."

Scott, küçük not defterine Arnie'nin söylediği her şeyi not etti; *Zaten yeterince zor bir iş bu, vb.*

"Bana yeri bul," diye bağladı Arnie, "Onunla ilgilenildiğini görmek istiyorum. Polisin onu değil, yalnızca gereçlerini almasını sağlayacağım; BM ile başımızın derde girmesini istemem. Sanırım bu, sorunu çözümleyecektir. Yalnızca bir kişi olduğundan emin misin? Mesela Dünya'dan gelen büyük bir ekip olabilir mi?"

"Kesinlikle bir kişi."

"İyi," dedi Arnie ve Scott'u gönderdi. Ardından kapıyı kapadı ve Çöladamı mutfakta oyalanırken, bir kez daha oturma

odasında yalnızdı.

"Bouillabaisse[1] nasıl gidiyor?" diye seslendi.

"İyi, efendim," dedi Heliogabalus. "Bütün bu yemekleri paylaşmak için kimi davet ettiğinizi sorabilir miyim?" Sobanın yanında durmuş, çevresinde bir sürü balık, değişik şifalı bitkiler ve baharatlarla didiniyordu.

"Dr. Glaub'un tavsiye ettiği ve Jack'in üzerinde çalıştığı ofistik bir çocuk, Jack Bohlen ve Doreen Anderton."

"Ucuz tipler hepsi," diye mırıldandı Heliogabalus.

Evet, senin gibi, diye düşündü Arnie ve öfkeyle, "Sen sadece yemeği pişir," dedi. Mutfak kapısını kapayarak oturma odasına döndü. Seni siyah piç, beni bu işe iten sensin; bana bu fikri veren sen ve senin kehanet taşındı. Bu iş yürüse iyi olur çünkü her şey buna bağlı ve buna ilaveten-

Hoparlörlerden yayılan müzik sesi üzerine kapı zili eklendi.

Arnie ön kapıyı açtığında Doreen'le yüz yüze geldi. Doreen ona gülümsedi, omuzlarında duran kürkü ve uzun topuklu ayakkabılarıyla oturma odasına yürüdü. "Selam, bu kadar güzel kokan nedir?"

"Lanet bir balık yemeği." Arnie onun şalını alarak bronzlaşmış, hafif çilli ve pürüzsüz omuzlarını çıplak bıraktı. "Hayır," dedi bir anda, "Bu öyle bir akşam değil; bu akşam iş konuşacağız. Sen içeri git ve üzerine dekolte olmayan bir bluz giy." Onu yatak odasına doğru çevirdi. "Bir dahaki sefere."

Yatak odasının kapısında dikilmiş, onun üstünü değiştirmesini seyrederken, ne müthiş bir kadınım var burada, diye geçirdi aklından. Askısız elbisesini yavaşça yatağın üzerine koyarken, onu ben almıştım, diye düşündü Arnie. Elbiseyi dükkândaki mankenin giydiğini anımsadı. Ama Doreen çok daha iyi görünüyordu, kızıl saçları ensesinden aşağı dökülüyordu, alevler gibi.

"Arnie," dedi bluzunu iliklerken adama dönerek, "Jack Bohlen'in üzerine fazla gitme bu gece,"

"Lanet olsun," diyerek isyan etti, "Ne demek istiyorsun[1] Jack'ten tek istediğim sonuç; yeterince uzun zaman oldu, sure doldu artık."

Doreen tekrarladı, "Sakin ol Arnie, yoksa seni hiç affetmem."

Homurdanarak oturma odasındaki büfeye gitti ve kendine bir içki hazırlamaya başladı. "Ne alacaksın? On yıllık bir İrlanda viskisi var; uyar mı?"

"Olur," dedi Doreen, yatak odasından oturma odasına gelerek kanepeye oturdu, bacak bacak üstüne atıp eteğini düzeltti.

"Senin üzerinde her şey güzel duruyor," dedi Arnie.

"Teşekkür ederim."

"Dinle, Bohlen'la ne yapıyorsan benim iznim çerçevesinde yapıyorsun, biliyorsun. Yaptığın her şey yüzeysel, doğru değil mi? İçinin derinliklerindeyse kendini benim için saklıyorsun."

Doreen alaycı bir şekilde, "İçinin derinliklerinde derken neyi kastediyorsun?" dedi ve gülünceye kadar onu gözledi. "Dinle," dedi. "Evet, elbette seninim, Arnie. Lewistown'daki her şey, samanlar ve tuğlalar bile sana ait. Mutfak lavabosuna akıttığım her damla suda seni düşünüyorum."

"Neden beni?"

"Çünkü sen harcanan suyun tanrısısın." Gülümsedi. "Küçük bir şakaydı, o kadar; senin buhar banyonda harcanan suyu düşünüyordum."

"Evet," dedi Arnie. "Sen ve ben, bir gece yansı girmiştik oraya, hatırlıyor musun; anahtarımla kapıyı açtık ve içeri girdik, iki küçük yaramaz çocuk gibi . . . İçeri sızdık, içeride buhardan başka bir şey görünmeyene kadar sıcak suyu açtık tuttuk ve sonra giysilerimizi çıkardık - gerçekten çok içmiş olmalıyız -çıplak bir halde, buharda birbirimizden saklanarak kaçtık ..."

Gülümsedi. "Ve sonra seni yakaladım da, orada, masözlerin senin kıçını eritmek için uğraştığı bankta. Ve tabii ki o bankın üstünde keyifli dakikalar geçirdik."

"Bunlar çok eskidendi," dedi Doreen hatırlayarak.

"Kendimi tekrar on dokuzumdaymış gibi hissettim o gece," dedi Arnie. "Yaşlı bir adam için gerçekten gencim, yani bana kalmış olan çok şey var, ne demek istediğimi anlıyorsan." Odada ağır ağır dolanmaya başladı. "Tanrı aşkına, ne zaman gelecek şu Bohlen?"

Telefon çaldı.

"Ben bakacak durumda değilim, bayım," diye seslendi Heliogabalus, "Sizin bakmanızı istemek zorundayım."

Arnie, Doreen'e, "Arayan Bohlen'se ve yapamayacağını söylemek içinse-" dedi ve boğazını temizleyerek açtı telefonu.

"Arnie," dedi bir erkek sesi, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim; ben Dr. Glaub."

Ferahlayarak, "Merhaba Doktor Glaub," dedi ve Doreen'e döndü. "Bohlen değil."

"Arnie, bu gece Jack Bohlen'i beklediğini biliyorum; henüz gelmedi, değil mi?"

"Hayır,"

Glaub, konuşurken duraksıyordu. "Arnie, bugün Jack'le biraz zaman geçirdim ve - "

"Sorun nedir, bir şizofreni nöbeti mi geçiriyor?" Arnie şiddetli bir önseziyle öyle olduğunu biliyordu; doktorun arama nedeni de buydu. "Tamam," dedi, "Gergin ve zaman baskısı altında olduğunu kabul ediyorum ama hepimiz öyleyiz. Onu hasta olduğu için okula gidemeyecek olan bir çocuk gibi bağışlamamı istiyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Bunu yapamam. Bohlen nasıl bir işe girdiğini biliyordu. Bu gece bana sonuçları getirmezse hayatının geri kalanında Mars'ta tek bir tost makinesi bile onaramayncağı şekilde mıhlarım onu "

Dr. Glaub uzun bir sessizlikten sonra, "Senin gibi adamların sert yönetici istekleridir, şizofreniyi yaratan," dedi

"Ne yani? Benim standartlarım var; o bunları karşılamak zorunda; hepsi bu. Yüksek standartlar olduğunu biliyorum "

"Onun da yüksek standartları var."

"Benimkiler kadar yüksek değil. Peki, başka söylemek istediğiniz bir şey var mı, Dr. Glaub?" dedi Arnie.

"Hayır," dedi Glaub. "Bunun dışında-" Sesi titriyordu. "Başka bir şey yok. Zaman harcadığınız için teşekkür ederim."

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi Arnie ve telefonu kapadı. "Yüreksizlik harikası; düşündüklerini söyleyemeyecek kadar korkak biri." Bıkkınlıkla uzaklaştı telefondan. "İnancını savunmaya korkuyor; küçümseme duygusu dışında hiçbir şey hissetmiyorum onun için. Cesareti yoksa neden arıyor?"

"Aramasına hayret ettim. Kendini tehlikeye atıyor. Jack hakkında ne dedi?" dedi Doreen. Gözleri endişeyle kararmıştı; kalktı, Arnie'ye yaklaştı ve yürüyüşünü kesmesi için elini koluna koydu. "Anlat."

"Bugün bir süre için Bohlen'le takıldığını söyledi yalnızca; umarım Bohlen iyidir, hastalığından söz ediyorum, biliyorsun."

"Geliyor mu?"

"Tanrım, bilmiyorum. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda? Doktorlar arıyor, sen dövülmüş bir köpek gibi saldırıyorsun." Gücenme ve nefret duygusuyla parmaklarını gevşeterek kolunu bırakmaya zorladı onu ve kenara doğru hafifçe itti. "Ve mutfaktaki şu deli zenci; Tanrım! Büyücü hekim ilacı mı hazırlıyor? Saatlerdir uğraşıyor!"

Doreen zayıf ama kontrollü bir sesle, "Dinle, Arnie. Eğer Jack'i fazla zorlar ve ona zarar verirsen seninle bir daha asla yatağa girmem. Yemin ediyorum," dedi.

"Herkes onu koruyor, hasta olmasına şaşmamalı."

"O iyi bir insan."

"Aynı zamanda iyi bir teknisyen de olsa fena olmaz. Şu çocuğun aklını, okumam için bir yol haritası gibi önüme açsa keşke."

Göz göze geldiler.

Doreen kafasını sallayarak içkisini aldı ve Arnie'ye arkasını döndü. "Tamam. Ne yapacağını sana ben söyleyemem. Benim gibi bir düzine kadını yatağa toplayabilirsin; ben büyük Arnie Kott için neyim ki?" Sesinde sinir ve umutsuzluk vardı.

Ona beceriksiz bir şekilde arkadan yaklaştı, "Kahretsin! Dor, sen eşsizsin, yemin ederim, sen inanılmazsın, mükemmel, düzgün bir kıçın var, az önce giydiğin elbise bunu gösteriyordu," dedi ve ensesini okşadı. "Dünya standartlarında bile muhteşemsin."

Kapının zili duyuldu.

"Bu o," dedi Arnie ve bir anda kapıya doğru atıldı.

Kapıyı açtı ve işte Jack Bohlen; yorgun görünüyordu. Arkasında, ayak parmakları üzerinde dans eden çocuk, Jack'in bir sağma bir soluna geçiyordu. Gözleri parlıyor, hiçbir yere odaklanmadan her şeyi anlıyordu. Bir anda Arnie'nin arkasına geçti ve oturma odasına dalarak gözden kayboldu.

Arnie şaşkın bir ifadeyle, "Gir," dedi Jack'e.

"Teşekkür ederim, Arnie," dedi Jack içeri girerek. Arnie kapıyı kapadı ve Manfred'e bakındılar.

"Mutfağa gitti," dedi Doreen.

Arnie mutfak kapısını açtığında çocuk öylece ayakta durmuş büyük bir hayranlıkla Heliogabalus'u gözlemliyordu. "Ne oldu?" dedi çocuğa Arnie. "Daha önce hiç Çöladamı görmedin mi?"

Çocuk bir şey demedi.

"Tatlı olarak ne yapıyorsun, Helio?" diye sordu Arnie

"Flan," dedi Heliogabalus. "Bir Filipin yemeği, karamel soslu bir krema. Bayan Rombauer'ın yemek kitabından."

"Manfred, bu Heliogabalus," dedi Arnie.

Mutfak kapısında dikilen Jack ve Doreen de seyrediyordu Çocuk, Çöladamı'ndan aşın etkilenmiş gibiydi. Helio'nun yaptığı her hareketi büyülenmişçesine izliyordu. Helio flan'i daha sonra buzluğa koymak üzere kalıplara döküyordu.

Manfred, hemen hemen utangaç bir edayla, "Merhaba," dedi.

"Hey," dedi Arnie. "Doğru bir sözcük söyledi."

Helio öfkeli bir sesle, "Hepinizden mutfağı terk etmenizi istemek zorundayım. Varlığınız beni kısıtlıyarak çalışmamı engelliyor." Hepsi çıkana kadar onlara tek tek baktı ve kapı kapandı.

"Biraz kabadır," diye özür diledi Arnie, "Ama iyi pişirir."

"Manfred'in bunu yaptığını ilk kez görüyorum," dedi Jack, Doreen'e. Etkilenmiş gibiydi; onları yok sayarak pencereye doğru yürüdü.

Arnie, ona katılarak, "Ne içmek istersin?" diye sordu.

"Burbon ve su."

"Hazırlıyorum. Böyle önemsiz şeyler için Helio'nun canını sıkmak istemiyorum," dedi ve güldü ama Jack gülmedi.

Üçü de bir süre boyunca içkileriyle öylece oturdular. Manfred'e karıştırması için bazı eski dergiler verilmişti; onların varlığını unutmuş gibiydi.

"Bekle ve yemeğin tadına bir bak," dedi Arnie.

"Mükemmel kokuyor," dedi Doreen.

"Hepsi karaborsa ürünü," dedi Arnie.

Doreen ve Jack kanepede oturmuş, onaylar gibi başlarını salladılar.

"Bu büyük bir gece/' dedi Arnie.

Yeniden başlarını salladılar.

Arnie, kadehini kaldırarak, "İletişime. Lanet bir hiç olsa bile," dedi.

Jack, sıkıntıyla, "Buna içeceğim, Arnie," dedi ama içkisi zaten bitmişti; şaşkın bir ifadeyle boş bardağa baktı.

"Sana bir tane daha vereyim," dedi Arnie bardağı alarak.

Büfede, Jack'e yeni bir içki hazırlarken Manfred'in dergilerden sıkılmış olduğunu ve yine ayaklanarak odada gezindiğini fark etti. Belki kesip yapıştırmak ister, diye düşündü. Jack'e yeni içkisini verdikten sonra mutfağa gitti.

"Helio, çocuk için bir makas, yapıştırıcı ve üzerine yapıştırabileceği boş bir kâğıt ver."

Helio belli ki yemeği hazırlamış ve işlerini bitirmişti; eline bir *Life* sayısı almış oturuyordu. İsteksizce yerinden kalktı, makas, yapıştırıcı ve kâğıt aramaya gitti.

Geri döndüğünde, "Komik bir çocuk, değil mi?" dedi Arnie Helio'ya. "Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?"

"Çocukların hepsi birbirine benzer," dedi Helio ve onu yalnız bırakarak çıktı mutfaktan.

Arnie de onu izledi. "Az sonra yiyoruz," diye duyurdu. "Herkes bu Danimarka peynirini seviyor mu? Başka bir şey istiyor musunuz?"

Telefon çaldı ve en yakında duran Doreen açtı. Arnie'ye uzatarak, "Sana, bir erkek," dedi.

Arayan yine Dr. Glaub'du. "Bay Kott," dedi ince ve yapay bir ses tonuyla, "Hastalarımı korumak dürüstlüğüm için gereklidir Zorba bir oyun bu. Bildiğiniz gibi, evlilik dışı çocuğunuz Sam tsterhazy şu anda hizmet verdiğim B-G Kampı'nda."

Arnie homurdandı.

"Jack Bohlen'e adil davranmazsanız, insanlık dışı, zalim, saldırgan ve despot taktiklerinizi ona uygularsanız Sam Esterhazy'yi zihinsel özürlü

olması gerekçesiyle B-G Kampı'ndan göndererek sizden öç alırım. Anlaşıldı mı?"

"Ah, Tanrım, siz ne diyorsunuz," diye homurdandı Arnie "Sizinle yarın konuşuruz bunu. Şimdi yatın ya da bilmiyorum, bir hap alın. Beni rahat bırakın." Telefonu çarparak kapadı.

Teyp bandı uzun süre önce sona ulaşmış ve müzik kesilmişti. Arnie teyp arşivine yaklaşıp rasgele bir kutu kaptı. Şu doktorun icabına bakacağım, dedi kendi kendine, ama şimdi zaman yok; ona ne oldu bilmiyorum, çıldırmış olmalı.

Kutuyu inceledi ve üzerini okudu:

W.A. Mozart, Symphony 40 *in G mol, K.* 550

"Mozart'ı severim," dedi Jack'e, Doreen'e ve Manfred'e. "Teybe bunu koyacağım." Makarayı kutudan çıkartarak teybe koydu. Tıslama sesini duyana kadar amplifikatörün düğmeleriyle uğraştı. "Bruno Walter yönetiyor," dedi konuklarına. "Kayıtların altın yıllarından çok nadir bir parça."

Odanın içinde bir yerden, acı çığlıklar ve feryatlarla iğrenç bir gürültü yayıldı. Cesetlerin çırpınması gibi, diye düşündü Arnie korkuyla. Teybi kapatmak için koştu.

Halının üzerinde oturmuş, dergilerden kestiği resimleri değişik bir düzende yapıştıran Manfred Steiner, sesi duyduğunda kafasını kaldırıp baktı. Bay Kott teyp makinesini kapatmak için koştu. Bay Kott ne kadar da bulanık görünmüştü Manfred'e. Bu kadar çabuk hareket ettiğinde onu görmek çok zordu; sanki bir anda odada görünmez olmuş ve sonra odanın başka bir noktasında ortaya çıkmıştı. Çocuk korktuğunu hissetti.

Ses de korkutmuştu onu. Üzüntülü olup olmadığını görmek için Bay Bohlen'in oturduğu kanepeye doğru baktı ama Bay Bohlen, çocuğu korkutan ve endişelendiren bir biçimde Doreen Anderton'a bağlanmıştı. İki insan birbirlerine bu kadar yakın olmaya nasıl katlanabiliyor? Manfred'e öyle geliyordu ki ayrık kimlikleri beraber akıyordu; ve böyle bir karışıklık düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Görmüyormuş numarası yaparak arkalarındaki duvara baktı.

Bay Kott'un sert ve pürüzlü sesi onu düşüncelerinden sıyırdı; ne dediğini anlamadı. Sonra Doreen Anderton ve ardından Jack Bohlen konuştu. Şimdi

hepsi bir karmaşa içinde gevezelik ediyorlardı, çocuk kulaklarını elleriyle kapadı. Bay Kott bir anda yıldırım hızıyla gözden kayboldu.

Nereye gitmişti? Çocuk onu hiçbir yerde görmüyordu. Neler olacağını merak ederek ürperdi. Ve sonra Bay Kott'un yiyeceklerin olduğu odada tekrar görünmesine hayret etti. Esmer figürle gevezelik ediyordu.

Esmer figür, büyük bir incelikle uzun tabureden indi, odanın diğer köşesine giderek dolaptan bir bardak çıkardı. Adamın bu hareketi Manfred'i korkuttu ve Manfred doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. O anda, esmer adam ona doğru dönerek bakışlarına karşılık verdi.

"Ölmelisin," dedi karanlık adam uzaktan gelen bir sesle. "Ve yeniden doğacaksın. Anlıyor musun, çocuk? Şimdiki halinle sana hiçbir şey yok, çünkü bir şeyler yolunda gitmedi ve sen, göremiyor, duyamıyor ve hissedemiyorsun. Kimse sana yardım edemez. Anlıyor musun, çocuk?"

"Evet," dedi Manfred.

Esmer figür, lavaboya doğru süzüldü, bir bardağa biraz toz ve su koyarak Bay Kott'a verdi. Bay Kott bir yandan gevezelik ederken bir yandan da bardaktakini içiyordu. Esmer figür ne kadar da güzeldi. Ben neden böyle olamıyorum, diye düşündü

Manfred. Kendi dışında kimse böyle görünmüyordu.

Gölge adamla kurduğu kısa ilişki sona ermişti. Doreen Anderton mutfağa girerken aralarından geçti ve tiz bir sesle konuşmaya başladı. Manfred bir kez daha kulaklarını elleriyle kapadı ama sesi kesemedi.

Kaçabilmek için ileriye baktı. Sesten ve acıdan kurtuldu, bulanık görüntüler gidip gelmeye başladı.

Önünde bir dağ patikası uzanıyordu. Yukarıda, hava ağır ve kızılımsıydı. Sonra, noktalar gördü havada; sayısı gitgide artan devasa benekler, yaklaşıyorlardı. Bu devasa beneklerden bir şeyler yağdı, tuhaf düşünceli adamlar. Adamlar yere indiler, halkalar halinde yayıldılar. Çizgiler çizdiler. Daha sonra, sümüklü böcek gibi kocaman şeyler birbiri ardından yere indi ve hiç düşünmeden kazmaya başladılar.

Dünya kadar büyük bir delik gördü; dünya gözden kayboldu ve onun yerini siyah, boşluk ve hiçlik kaldı . . . Adamların hepsi peşpeşe deliğe atladı ve şimdi yalnızdı, sessiz dünya deliği ile beraber.

Deliğin kenarından aşağı doğru baktı. Dipte, hiçliğin içinde, sanki serbest bırakılmış gibi çözülmüş, kıvrılıp yatmış bir yaratık vardı. Yılan gibi kıvrılarak yukarı uzandı, büyüdü ve boşluğu doldurdu ve renklendi.

Senin içindeyim, diye düşündü Manfred. Bir kez daha.

"O, herkesten daha uzun bir süredir burada, AM-WEB'de. Biz geldiğimizde o buradaydı. Aşırı derecede yaşlı o," dedi bir ses.

"Bunu seviyor mu?"

"Kim bilir? Yürüyemiyor ve karnını doyuramıyor. Kayıtlar o yangında kaybolmuştu. Büyük olasılıkla iki yüz yaşında. Kol ve bacaklarını kestiler ve tabii ki iç organlarının bir çoğunu aldılar. Genellikle saman nezlesinden şikayet ediyor."

Hayır, diye düşündü Manfred. Buna dayanamıyorum; burnum yanıyor. Nefes alamıyorum. Karanlık figürün söz verdiği hayatın başlangıcı bu mu? Farklı olacağım ve birinin bana yardım edebileceği yeni başlangıç bu mu?

Lütfen yardım et, dedi. Birine ihtiyacım var, herhangi birine. Burada sonsuza kadar bekleyemem; ya derhal yapılmalı ya da hiçbir zaman. Eğer yapılmazsa büyüyüp dünya-deliği haline geleceğim ve her şeyi yiyeceğim.

AM-WEB'in altındaki delik, yukarısında şimdiye dek yürümüş olanların ya da yürüyenlerin tümü olmak için bekledi, her şey ve herkes olmak için bekledi. Ve bir tek Manfred kendini kurtarabilmişti.

Jack Bohlen boş bardağı bırakırken, bedeninin her parçasından ayrıldığını hissetti, "içkimiz kalmadı," diyebildi yanındaki kıza.

Doreen ona dönerek hızla fısıldadı. "Jack, unutmamalısın ki senin dostların var. Ben senin dostunum, Dr. Glaub aradı, o da senin dostun." Endişeyle Jack'e baktı. "İyi olacak mısın?"

"Tanrı aşkına, Jack," dedi Arnie, "Ne yaptığını bilmek istiyorum. Bana hiçbir bilgi veremez misin?" Kıskançlıkla baktı onlara; Doreen hissettirmeden Jack'ten biraz uzaklaştı. "Siz ikiniz yalnızca orada oturup öpüşüp fısıldaşacak mısınız? Kendimi kötü hissediyorum." Onları yalnız bırakarak mutfağa gitti.

Doreen, Jack'e doğru eğildi ve dudakları onunkilere değmek üzereyken, "Seni seviyorum," dedi.

Jack ona gülümsemeye çalıştı ama yüzü gerginleşmiş ve buna izin vermemişti. "Teşekkür ederim," dedi, bunun onun için çok şey ifade ettiğini

anlamasını isteyerek ve onu öptü. Dudakları ılıktı ve aşkla yumuşamıştı, hiçbir şey esirgemeden onun için sakladıklarını sundular ona.

Doreen, gözlen yaşarmış bir halde, "Senin tekrar içine kapandığını hissediyorum," dedi.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Jack ama öyle olmadığını biliyordu.

"Gabıl gabıl," dedi kız.

Jack gözlerini kapadı. Kaçamıyorum, diye düşündü. Tamamen üzerime kapandı.

Gözlerini açtığında Doreen'in kanepeden kalkarak mutfağa doğru gittiğini gördü. Onun ve Arnie'nin sesi oturduğu yere sürükleniyordu.

"Gabıl gabıl gabıl."

"Gabıl."

Halının üzerine oturmuş dergileri kesen çocuğa doğru dönerek, "Beni duyabiliyor musun? Beni anlayabiliyor musun? ” dedi.

Manfred ona bakarak gülümsedi.

"Benimle konuş," dedi Jack. "Yardım et bana."

Tepki yoktu.

Ayağa kalkarak teybin yanına gitti, incelemeye başladı. Dr. Glaub'u dinleseydim şimdi yaşıyor olur muydum? Eğer buraya gelmeyip, onun beni temsil etmesine izin verseydim, diye sordu kendi kendine. Büyük olasılıkla hayır. Daha önceki nöbet, herhangi bir zamanda yinelenecekti. Gelişmesi ve sonuna kadar ilerlemesi gereken bir süreç bu.

Tekrar kendine geldiğinde siyah, boş bir kaldırımda ayakta duruyordu. Oda ve çevresindeki insanlar yoktu; yalnızdı.

Gri binalar caddenin her iki tarafından yukarıya uzanıyordu. Bu AM-WEB miydi? Çılgınca baktı çevresine. Orada burada ışıklar vardı; bir şehirdeydi ve bu şehrin Lewistown olduğunu kabullendi.

"Bekle," diye seslendi bir kadın.

Bir binanın girişinden, üzerinde kürk bir şalla aceleyle çıkan bir kadının uzun topuklu ayakkabılarını kaldırıma vurarak çıkardığı ses caddede yankılanıyordu. Jack durdu.

Kadın, Jack'e yetiştiğinde, "Onca şeyden sonra o kadar da kötü gitmedi," dedi nefes nefese. "Şükürler olsun ki hepsi geçti artık; çok gergindin, bütün

gece boyunca hissettim bunu. Arnie kooperatif hakkındaki haberlere korkunç üzüldü; öylesine zengin ve güçlüler ki Arnie kendisini çok küçük hissetti."

Beraberce belirsiz bir yönde yürüdüler, kız onun koluna girmişti.

"Ve seni tamircisi olarak elinde tutacağını söylemişti; ben buna olumlu bakıyorum. O, çok kızgın, Jack. Biliyorum, anlatabilirim."

Jack hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

"Bir şey söyle," diye yalvardı Doreen.

Jack bir süre sonra duraksayarak, "O, kötü bir düşman edindi," dedi.

"Korkarım öyle," dedi Doreen ona bakarak. "Bana gidelim mi? Yoksa bir yerlerde durup bir içki mi içmek istersin?"

"Yalnızca yürüyelim," dedi Jack.

"Beni hâlâ seviyor musun?"

'Tabii ki," dedi.

"Arnie'den korkuyor musun? Senden intikam almak isteyecektir. Babanın olayını pek anlamadı, senin bir biçimde - " Doreen konuşmayı keserek eliyle kendi başına vurdu. "Jack, sana bunu ödetmeye çalışacak; seni suçluyor. O kadar ilkel biri ki."

"Evet," dedi Jack.

"Bir şey *söyle,"* dedi Doreen. "Odun gibisin, sanki yaşamıyorsun. Bu kadar korkunç muydu? Değildi, öyle miydi? Kendini toparlıyor gibi görünüyorsun."

Jack büyük bir çaba harcayarak, "Onun yapacaklarından korkmuyorum," dedi.

"Benim için karını bırakır mısın, Jack? Beni sevdiğini söyledin. Belki yeniden Dünya'ya dönebilir ya da başka bir şey yapabiliriz."

Yürümeye devam ettiler.

on üç

Otto Zitte için, hayat yeniden başlamış gibiydi; Norb Steiner'ın ölümünün ardından, tıpkı eski günlerde olduğu gibi, Mars'ta dolaşıyor, dağıtım ve sataş yapıyor, insanlarla yüz yüze görüşüp, onlarla konuşuyordu.

Özellikle de çöldeki evlerinde yalnızlık çeken, dostluğa . . . konuşmaya ihtiyaç duyan birkaç güzel ev kadınıyla karşılaşmıştı.

Şimdiye dek, Bayan Silvia Bohlen'in evini arayamamıştı. Ama yerini tam olarak biliyordu; haritasında evin yerini işaretlemişti.

Bugün oraya gitmeye niyetliydi.

Bu özel gün için, en iyi takımını giydi: Yıllardır giymediği, gri, İngiliz yapımı köpekbalığı derisi takımı. Ayakkabıları ve gömleği ise maalesef yerli malıydılar. Ama kravatı . . . New York'tan daha yeni gelmişti, son moda, parlak, cıvıl cıvıl renkleri vardı; alt kısmı, bir çatal şeklinde bölünmüştü. Önünde tutarken, ona hayranlık duydu. Sonra kravata taktı ve ona, boynundayken de hayranlık duydu.

Koyu renkli uzun saçları parlıyordu. Kendine güveniyor ve mutlu hissediyordu. Yün paltosunu giyip, çantalarını aldıktan sonra, artık gerçek yaşam alanlarından biri üzerinde kurulu olan deposundan helikopterine doğru ilerlerken bugün Silvia gibi bir kadınla her şey yeniden başlayacak, dedi kendi kendine.

Helikopterini gürültüyle havalandırarak doğuya yönlendirdi. Kul renkli FD.R Dağları arkasında kayboldu; çöl üzerinden geçti ve sonunda gitmeyi istediği yeri, George Washington Kanalı'nı gördü. Onu izleyerek, yine bu kanaldan dallanan küçük kanal sistemine yaklaştı, az sonra da Bohlenler'in yaşadığı, William Butler Yeats ve Herodotus kavşağına vardı.

Şu kadınlar, June Hennesey ve Silvia Bohlen, ikisi de çekici ama Silvia daha çok benim tipim; çok duygusal kadınlarda olan uykulu, sıcak bir havası var. June ise daha şımarık ve maskara, böyle kadınlar durmadan konuşur, kendilerini diğer insanlardan daha akıllı sanan tipler gibidirler. Ben iyi bir dinleyici olan bir kadın istiyorum.

Daha önce başına gelen belayı anımsadı. Kocası nasıl birisi acaba diye merak etti. Bu adamlardan birçoğu, Mars'taki öncü hayata dahil olmayı çok ciddiye alırlar, özellikle de kent dışında yaşayanlar; evlerinde silah bulundururlar filan.

Bu, işin riskiydi ve bu riski almaya da değerdi.

Otto Zitte, herhangi bir bela çıkmasına karşı, çantalarından birinin gizli yan cebinde, küçük 22 kalibrelik bir tabanca taşıyordu.

Kimse bana bulaşmasın, dedi kendi kendine. Eğer bela isterlerse derhal bulurlar.

Düşüncesinin verdiği keyifle, helikopterini alçalttı, Bohlenlerin evi önüne başka bir helikopterin park edip etmediğini kontrol etti ve inişe hazırlandı.

Bir önlem olarak, helikopterini, bir mil öteye, servis kanalı girişine bıraktı.

Buradan sonrasını yürüyerek gidecekti, çantaların ağırlığına dayanabilmeyi diliyordu; başka şansı yoktu. Bohlen lehin eviyle arasında birkaç ev vardı ama, hiçbir kapıyı çalmadan, duraksamadan yoluna devam etti.

Bohlenler'in evine yaklaştığında yavaşladı ve yeniden havaya girdi. Etraftaki evlere dikkatle göz attı. Bir sonraki kapıdan küçük çocuk gürültüleri geliyordu. Demek bu evde insanlar vardı, ini yüzden, Bohlenler'in evine ters taraftan yaklaştı, çocuk seslerinin geldiği evden görülmeyecek bir hat boyunca, yavaş yavaş yürüdü. Eve ulaştı, verandaya çıktı ve zili çaldı.

Biri, oturma odası penceresinin kırmızı perdelerini aralayarak ona baktı. Otto, yüzüne her durumda kullanılabilecek, resmi, belirgin bir gülümseme yerleştirdi.

On kapı açıldı; karşısında, saçları ustaca yapılmış, ruj sürmüş, üzerinde kazağı ve dar pembe pantolonu, ayağında terlikleriyle Silvia Bohlen duruyordu. Ayak tırnakları, parlak kırmızıya boyanmıştı; bunu, göz ucuyla fark etti. Kadın, besbelli kendini bu ziyaret için hazırlamıştı. Bununla birlikte, elbette, yumuşak, bağımsız bir tavır takınmıştı; eli kapını tokmağında, ona, soğuk bir sessizlikle bakıyordu.

"Bayan Bohlen," dedi sesinin en imalı tonuyla. "Çölün yavanlığındaki yolculuğum, sonunda sizi tekrar görmemle ödülünü buldu. Özel kanguru kuyruğu çorbamızı görmek ister miydiniz? Eşsiz ve çok lezzetlidir, Mars'ta daha önce asla bu fiyata bulunmamış bir yiyecek. Kaliteli yiyeceği seçebilme yeteneğinizi görerek ve fiyata önem vermeksizin karar verdiğinizi bildiğimden, sizin için çorbayı yanımda getirdim." Bütün bu süre içinde yüksek sesle, akıcı biçimde konuşmuştu, çantalarıyla birlikte açık kapının kenarında duruyordu.

Ufak bir gerginlikle ve çekinerek, "Ah, içeri gelin," dedi Silvia. Kapıyı açık bıraktı, adam içeri girdi ve çantalarını, oturma odasındaki alçak

masanın yanına bıraktı.

Gözüne bir çocuğun yayı ve ok kılıfı çarptı. "Küçük oğlunuz buralarda mı?" diye sordu. "Hayır," dedi Silvia, kolları önünde bağlı, odada huzursuz bir halde yürürken. "Bugün okulda." Gülümsemeye çalıştı. "Ve kayınpederim de şehre gitti; geç saate kadar eve dönmeyecek."

Otto, anlıyorum, diye geçirdi aklından.

"Oturun lütfen," dedi kadına adam. "Böylece size getirdiklerimi daha iyi gösterebilirim, değil mi?" Tek hareketle bir sandalye çekti ve Silvia, sandalyenin kenarına oturdu, kolları hâlâ bedenine dolanmış, dudakları sımsıkı kapalıydı. Ne kadar da gergin diye düşündü adam. Bu iyi bir işaretti çünkü, kadının, tüm olup bitenin ne anlama geldiğini bildiğini gösteriyordu, adamın ziyareti, oğlunun yokluğu, ön kapıyı dikkatlice kapatışı ... Yatak odasının perdelerinin hâlâ sıkı sıkıya kapalı olduğunu fark etti.

"Kahve ister misiniz?" diye aniden, yüksek sesle sordu Silvia ve yerinden fırlayıp mutfağa daldı. Kısa bir süre sonra, içinde bir sürahi kahve, şeker, krema ve iki Çin porseleni fincan olan bir tepsiyle geri geldi.

"Teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle. Kadının yokluğunda, diğerinin yanına bir sandalye daha çekmişti.

Kahve içtiler.

"Bu kadar zaman burada yalnız başınıza yaşamaktan korkmuyor musunuz?" diye sordu. "Bu ıssız yerde."

Silvia adama yan yan baktı. "Şey, sanırım buna alışkınım."

"Dünya'nın hangi bölgesindensiniz?"

"St. Louis."

"Burada her şey çok daha farklı. Yeni, daha özgür bir hayat. İnsanın engelleri söküp atabileceği, kendisi olabileceği bir yer; buna katılıyor musunuz? Eski töre ve gelenekleri, antikalaşmış Eski Dünya'yı kendi tozuyla birlikte unutup gitmek en iyisi-" Çok yaygın kullanılan mobilyalarla döşenmiş oturma odasında göz gezdirdi; bunlara benzer sandalyeleri, halıları, süs eşyalarını, buna benzer evlerde defalarca görmüştü. "Burada, sıradışının aykırılığını görüyoruz, cesur insanın bir kez, hayatında bir kez yakaladığı fırsatın gücünü görüyoruz Bayan Bohlen-"

"Kanguru kuyruğu çorbasının yanında neyiniz var ?"

"Şey," dedi kaşlarını çatarak, "bıldırcın yumurtası, çok güzeldir. Gerçek inek tereyağı. Ekşi krema. Tütsülenmiş istiridye. İşte - Siz önce krakerleri getirin, tereyağı ve havyar, ikram olarak benden." Kadına gülümsedi ve kadından anlık, parlak bir gülümsemeyle karşılık gördü; gözleri, bir bekleyiş içinde parlıyordu, Silvia, bir çocuk gibi ani bir hareketle yerinden kalkarak aceleyle mutfağa yürüdü.

Şimdi, masanın üzerine yaslanmış, siyah ve yağlı balık yumurtalarını, küçük kavanozdan krakerlerin üzerine döküyorlardı.

"Gerçek havyar gibisi yok," dedi Silvia iç geçirerek. "Daha önce, hayatımda sadece bir kez San Francisco'da bir restoranda yemiştim."

"Başka nelerim var bir bakalım." Çantasından bir şişe çıkardı. "Yeşil Macaristan; California'daki en eski mahzenden, Buena Vista şarap mahzeninden gelmiş."

Uzun ayaklı kadehlerden şarap içtiler. Otto, bardakları da yanında getirmişti. Silvia, gözleri yarı kapalı, kanepeye arkasını yasladı. "Aman Tanrım, bu bir hayal gibi, gerçekten olması mümkün değil."

"Ama oluyor işte." Otto, bardağını bırakarak, kadının üzerine eğildi. Silvia, uykudaymış gibi yavaş ve düzenli nefes alıyordu; ama gözlerini adama kilitlemiş, onu izliyordu. Neler olup bittiğini tam olarak biliyordu. Otto daha da yaklaştıkça kadın kımıldamadı; kaçmaya çalışmadı.

Adam yemek ve şarabın ne kadara mal olduğunu hesapladı, perakende değeriyle neredeyse yüz BM Doları tutuyordu. En azından buna değerdi.

Adamın eski hikâyesi kendini tekrarlıyordu. Ve durum yine sendika ölçülerinin dışındaydı. Oturma odasından, perdeleri sıkı sıkıya kapalı, kıpırtısız bir karanlık ve sessizlık içindeki, onları çeken, tam bu tür olayların gerçekleşmesi için hazırlanmış odaya geçerlerken, Otto, hesabın az önce düşündüğünden daha fazla tuttuğunu fark etti.

"Hayatımda daha önce hiç," diye mırıldandı Silvia, "Böyle bir şey olmamıştı." Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi, memnuniyet ve kabullenmişlik doluydu. "Sarhoş muyum? Bu yüzden mi? Oh, Tanrım."

Uzun süre sessiz kaldı.

"Aklımı mı kaçırdım yoksa?" diye mırıldandı sonra. "Delirmiş olmalıyım. Buna inanamıyorum, biliyorum, olanlar gerçek değil. Peki bu nasıl olabiliyor? Hayalinde yaptığın bir şey nasıl yanlış olabilir?"

Bunların ardından, başka hiçbir şey söylemedi.

Kadın, tam Otto'nun sevdiği türdendi: Çok konuşmayan.

Delilik nedir? diye düşündü Jack Bohlen. Onun için delilik, Manfred Steiner'i bir yerlerde kaybetmiş olmak ve bunun ne zaman ya da nerede olduğunu bilememekti. Bir önceki akşam, Arnie Kott'un yerinde neler olup bittiğini hiç hatırlamıyordu; Doreen'in ona söylediklerinden, olanların görüntüsünü parça parça birleştirebildi. Delilik - Başkalarınınkini araştırarak, birinin hayatının bir resmini oluşturmaya çalışmak.

Ama, hafızadaki kayma, daha derin bir rahatsızlığın belirtisiydi. Bu, aklının, zaman içinde ileri doğru beklenmedik bir sıçrama yaşadığını gösteriyordu. Bu da, şu anda hatırlayamadığı, birkaç kez baygınken yaşadığı şeyden bir süre sonra olmuştu.

Arnie Kott'un oturma odasında, defalarca oturduğunun farkına vardı, o geceyi, daha o gece gelmeden önce yaşamış, denemişti ve sonunda, orada gerçekten yer aldığında o geceyi atladı. Dr. Glaub'un şizofreninin temeli olduğuna inandığı zaman duygusundaki belirgin karışıklık, artık Jack'e hiç rahat vermiyordu.

O gece, Arnie'nin evinde gerçekleşen şey, onun için vardı. . . ama ardı ardına dizili bir biçimde değil.

Her durumda, olanları hatırlaması mümkün değildi. Artık geçmişte kalmıştı. Ve geçmiş duygusunda yaşadığı karışıklık, şizofreniyle değil, zorlayıcı-gelişimci nevrozla ilgili bir belirtiydi. Onun sorunu, bir şizofren olarak, tamamen gelecekle ilgiliydi.

Gördüğü kadarıyla da, geleceği, Arnie Kott ve onun içgüdüsel öç dürtüsünden ibaretti.

Arnie'ye karşı ne kadar şansımız var? diye sordu kendi kendine.

Neredeyse hiç.

Doreen'in oturma odasının penceresinden geri dönerek, yavaş yavaş yatak odasına doğru yürüdü ve çift kişilik yatakta uyuyan Doreen'e baktı.

O, durmuş kadına bakarken, Doreen uyandı, onu gördü ve gülümsedi. "Çok garip bir rüya görüyordum," dedi. "Rüyamda Bach B Minör Mass'inin Kyrie bölümünü yönetiyordum. Bu bölüm dört dörtlük düzendeydi. Ama tam ortasına geldiğimde, birisi gelip, batonumu elimden aldı ve bana parçanın dört dörtlük düzende olmadığını söyledi." Kaşlarını çattı. "Ama

gerçekten de dört dörtlük düzendedir, neden onu yöneteyim ki? Bach B Minör Mass'ini sevmem bile. Arnie'de bir kaydı var; gece geç saatlerde durmadan onu çalar."

Alışılmadık şekillerin kaydığı, uçuştuğu; bir sürü odası olan yüksek bir binayla ilgili, şahinler ya da akbabaların havada dönerek uçtukları rüyalarını hatırladı. Ve dolabın içindeki şu iğrenç şeyi . . . Onu görmemişti ama varlığını orada hissetmişti.

"Rüyalar genellikle gelecekle ilgilidir," dedi kadın. "İnsanın içindeki potansiyelle ilgileri vardır. Arnie, Lewistown'da bir senfoni orkestrası kurmak istiyor; Yeni İsrail'deki Bosley Touvim'le konuşmuştu. Belki orkestra şefi ben olacağım, belki rüyamın anlamı budur." Yataktan kayarak ayağa kalktı, çıplak, narin ve pürüzsüzdü.

"Doreen," dedi Jack, "Dün geceyi hatırlamıyorum, Manfred'le ilgili ne oldu?"

"Arnie'yle kaldı; artık B-G'ye dönmesi gerekiyor ama Arnie, onu alacağını söyledi. Oradaki oğlu Sam Esterhazy'yi görmek için sürekli Yeni İsrail'e gelip gider. Sana, bugün oraya gideceğini söylemişti." Bir sessizliğin ardından konuşmayı sürdürdü.

"Daha önce hiç hafızam kaybetmiş miydin?"

"Hayır."

"Bu herhalde Arnie'yle tartışmanın şoku yüzünden oldu; bir insan için Arnie'yle tartışmanın korkunç bir şey olduğunu fark ettim."

"Belki bu yüzdendir," dedi.

"Kahvaltıya ne dersin?" Komidinin çekmecelerinden yeni giysiler çıkardı, iç çamaşırı ve bir bluz. Tuzlanmış domuz eti ve yumurta pişireceğim; leziz Danimarka domuz eti konservesi." Bir an çekindi ve, "Arnie'nin karaborsa mallarından biraz daha. Ama oldukça iyi mallar." dedi.

"Benim için sorun yok," dedi Jack.

"Dün gece, yattıktan sonra, Arnie'nin ne yapacağını merak ederek saatlerce uyuyamadım. Bize ne yapacağını yani. Sanırım bu senin işinle ilgili olacak Jack; Bay Yee'ye seni bırakması için baskı yapacak. Buna hazırlıklı olmalısın. İkimiz de olmalıyız. Ve tabii ki beni kapı dışarı edecek; bu çok açık. Ama umurumda değil, ben sana sahibim."

"Öyle, bana sahipsin," dedi refleksif olarak.

"Arnie Kott'un intikamı," diye konuştu Doreen, banyoda yüzünü yıkarken. "Ama o bir insan; o kadar da korkunç değil; onu şu Manfred'e tercih ederim; o çocuğa gerçekten dayanamıyorum. Geçen gece tam bir karabasandı. Aklımda sürekli şu korkunç, soğuk, ezilmiş asma yapraklarının odada sürüklendikleri hissi dolaşıp durdu . . . içimde ya da dışımda olmayan ama yakınımda bir yerlerdeki pislik ve kötülüğün bulaşması. Nereden geldiğini biliyorum." Bir saniye sonra lafını bitirdi, "O çocuktu. O çocuğun düşünceleriydi bunlar."

Doreen, et kızartıp kahve pişiriyordu; Jack, sofrayı hazırladı ve yemek için masaya oturdular. Yemek güzel kokuyordu ve Jack yiyecekleri gördüğünde, kokladığında, tattığında, karşısındaki parlak, kızıl, düz saçları renkli bir kurdeleyle bağlı kadının varlığını fark ettiğinde, kendini daha iyi hissetti.

"Senin oğlun da aynı Manfred gibi mi?" diye sordu kadın.

"Oh, Tanrım, hayır."

"Sana benziyor mu? Yoksa

"Silvia'ya," dedi. "Annesine benziyor."

"O güzel bir kadın öyle değil mi?"

"Bence güzel."

"Baksana, dün gece uyku tutmadığında . . . Düşündüm de, belki Arnie, Manfred'i B-G Kampı'na geri göndermez. Onunla ne yapabilir ki? Onun gibi bir yaratıkla? Ama Arnie'nin hayal gücü çok gelişmiştir. F.D.R Dağları'ndan arazi satın alma planı artık bitti . . . Belki şimdi, Manfred'in önsezi yeteneğinden faydalanmanın bambaşka bir yolunu bulmuştur. Bana öyle geliyor; buna gülebilirsin. Belki Manfred'le, şu Çöladamı hizmetçisi Heliogabalus sayesinde iletişim kurabilir." Sonra sessizleşti, bakışlarını tabağına sabitleyerek kahvaltı etmeye koyuldu.

"Haklı olabilirsin," dedi Jack. Kadının söylediklerini duyduğuna üzülmüştü. Hepsi öyle akla yakın geliyordu ki; gerçek olabilirlerdi.

"Sen hiç Helio'yla konuşmadın ," diye devam etti Doreen. "Hayatımda karşılaştığım en huysuz insandır. Arnie'yi bile alaya alır; herkesten nefret eder, iç dünyası çok tuhaftır"

"Çocuğu almasını Arnie'den ben mi istedim, yoksa bu Arnie'nin fikri miydi?"

"Arnie'nin fikriydi, baştan sen bunu kabul etmedin Sonra da öyle bir uyuşuklaşıp bizden uzaklaştın ki . . . Hepimiz çok sarhoştuk, hatırlıyor musun?"

Jack kafasını sallayarak onayladı.

"Arnie, şu siyah etiketli Jack Daniels'tan ikram etti. Çoğunu tek başıma ben içmiş olmalıyım." Başını acıklı bir ifadeyle salladı. "Mars'ta kimsede Arnie'deki likörden bulunmaz, bunu özleyeceğim."

"Bununla ilgili yapabileceğim pek bir şey yok," dedi Jack.

"Biliyorum. Önemi yok. Senden bir şey yapmanı beklemiyorum; hiçbir şey beklemiyorum aslında. Dün gece her şey çok çabuk oldu; sen, ben ve Arnie birlikte çalışıyorduk, sanki hepsi bir anda oldu. Farklı taraflarda olduğumuz, arkadaş olarak bile bir daha birlikte olamayacağımız çok açık, bu çok üzücü." Elinin kenarıyla gözünü sildi. Yanağından bir yaş aktı. "Tanrım, ağlıyorum," dedi öfkeyle.

"Eğer dün geceyi yeniden yaşasaydık - "

"Aynısını yapardım," dedi. "Hiçbir şeyden pişman değilim, sen de olmamalısın."

"Sağ ol," dedi Jack. Kadının elini tuttu. "Senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım, dedikleri gibi; sahip olduğumdan fazlası değilim.

Doreen gülümsedi ve ardından hızla kahvaltısını etmeye devam etti.

Anne Esterhazy, dükkânının ön tezgâhında, postalayacağı bir paketi sarıyordu. Pakete adresi yazacağı sırada içeriye bir adam girdi; başını kaldırıp ona baktı, uzun boylu, yüzüne büyük gelen bir gözlük takmış biriydi. Dr. Glaub'u tanıdığında, anımsadıkları ona tiksinti hissi verdi.

"Bayan Esterhazy," dedi Dr. Glaub, "Mümkünse sizinle konuşmak istiyorum. Tartıştığımız için üzüntü duyuyorum; yanlış davrandım sizden özür diliyorum."

"Ne istiyorsunuz doktor, meşgulüm," dedi sakin bir tavırla.

Adam sesini alçaltarak, tekdüze bir tonla, "Konu, Arnie Kott ve kamptan aldığı anormal bir çocukla ilgili projesiyle ilgili. Sizden, Arnie Kott üzerindeki gücünüzü kullanmanızı ve Bay Kott'un entrikasının içine sürüklenmiş, içine kapanık, şizofren bir bireyin maruz kaldığı acımasızlığı görebilmek için çaba göstermenizi istiyorum. Bu adam

"Bekleyin," dedi kadın, "Takip edemiyorum." İçeri girecek kimse onları duymasın diye, dükkânın arka tarafına gelmesi için adama eliyle bir işaret yaptı.

"Bu adam, Jack Bohlen," diye devam etti Dr. Glaub, az öncekinden daha da tekdüze bir ses tonuyla, "Kott'un öç alma arzusu yüzünden psikotik olabilir ve sizden ricam Bayan Esterhazy-" Rica etmeye devam ediyordu.

Ah, güzel bir kaygı, diye düşündü kadın. Birinin yardımımı istemesi için başka bir neden daha - yeterince yokmuş gibi.

Ama yine de dinledi; başka şansı yoktu ve zaten onun yapısı böyleydi.

Dr Glaub uzun uzun konuştu ve Bayan Esterhazy sonunda adamın anlatmaya çalıştığı durumu kavramaya başladı. Belli ki adamın Arnie'ye karşı bir kini vardı. Ve daha fazlası da vardı. Dr Glaub'u dinlerken, onun, idealist, çocukça kıskanç ve tuhaf biri olduğunu düşündü.

"Evet," dedi sözünü keserek, "Bu Arnie'nin işlerine benziyor."

"Polise gitmeyi düşündüm/' diyerek konuya devam etti Dr Glaub. "Ya da BM otoritelerine, ama sonra aklıma sız geldiniz, bu yüzden buraya geldim." Sonra kadına, içten olmayan ama kararlı bir ifadeyle baktı.

O sabah saat onda, Arnie Kott, Yee Şirketi'nin Bunchewood Parkı'ndaki ofisine girdi. Otuzlu yaşların sonlarında, zeki görünüşlü bir Çinli, ona yaklaşarak ne istediğini sordu.

"Ben Bay Yee," dedi. El sıkıştılar.

"Sizden kiraladığım adam Jack Bohlen

"Ah, evet, birinci sınıf bir tamirci öyle değil mi?" Bay Yee, Arnie'ye kurnazca bir dikkatle göz attı.

"Ondan öylesine hoşlandım ki, sözleşmesini sizden satın almak istiyorum." Çek defterini çıkardı. "Bana fiyatı söyleyin."

"Bay Bohlen'i elimizde tutmak zorundayız." dedi ellerini iki yana açarak. "Hayır efendim, sadece kiralayabiliriz, satamayız."

"Bana fiyat söyleyin." Aptal herif, diye geçirdi aklından.

"Jack Bohlen'i bırakmak mı? Onun yerini dolduramayız!"

Arnie bekledi. .

"Sanırım kayıtlarımızı inceleyebilirim. Ama Bay Bohlen'in yaklaşık değerini belirlemek bile saatler alacaktır."

Arnie, elinde çek defteriyle beklemeye devam etti.

Yee Şirketi'nden Jack Bohlen'in çalışma sözleşmesini satın aldıktan sonra, Arnie Kott, Lewistown'a geri uçtu. Oturma odasında, Helio ve Manfred'le birlikte buldu; Helio, yüksek sesle, çocuğa bir kitap okuyordu. "Bu saçmalık da ne?"diye sordu.

Helio, elindeki kitabı indirerek, "Çocuğun bir konuşma problemi var, bunun üstesinden geliyorum."

"Saçma," dedi Arnie. "Asla üstesinden gelemezsin." Paltosunu çıkartıp Helio'ya uzattı. Bir an duraksadıktan sonra Helio, isteksizce, kitabı bırakarak paltoyu alıp holdeki dolaba gitti.

Manfred, göz ucuyla Arnie'ye bakıyor gibiydi.

"Nasıl gidiyor çocuk?" dedi Arnie dostça bir tavırla. Çocuğun sırtına hafifçe vurdu, "Şu çatlaklar evine, kötü B-G Kampı'na geri dönmeyi mi, yoksa benimle kalmayı mı istersin? Sana karar vermen için on dakika veriyorum."

Arnie, ne karar verirsen ver benimle kalacaksın, diye düşündü. Seni geri zekâlı, dilsiz, parmak uçlarında dans eden, kimseyle konuşmayan, kimseyi fark etmeyen çocuk. Ve kuş beyninin içinde var olduğunu dün gece kanıtladığın geleceği görme yeteneğin.

Helio, geri döndü, "Sizinle kalmak istiyor efendim," dedi.

"Elbette istiyor," dedi Arnie halinden memnun bir ifadeyle.

"Düşünceleri bayım, benim için şeffaf, benimkiler de onun için. İkimiz de, düşmana ait topraklarda birer mahkumuz."

Arnie buna kahkahalarla, uzun uzun güldü.

"Gerçek, her zaman cahili güldürür," dedi Helio.

"Peki," dedi Arnie, "ben cahilim. Sadece senden ve şu çarpık çocuktan hoşlanıyorum. Bir suçum yok. Demek ikinizin ortak bir yönü var, buna hiç şaşırmadım." Helio'nun okuduğu kitaba baktı. "Pascal," diye okudu, "Taşra Mektupları.[2] Tanrım, bu da ne demek? Bir anlamı var mı?"

"Kafiyeler," dedi Helio sabırla. "Bu büyük düzyazı eser çocuğun dağınık dikkatini toplayan bir ahenge sahip."

"Dikkati neden dağınık?"

"Korkudan."

"Ne korkusu bu?"

"Ölüm," dedi Helio.

Arnie ciddileşti, "Kendi ölümü mü yoksa, genel anlamda ölüm mü?"

"Bu çocuk, kendi ihtiyarlığını, viran bir eyaletteki hayatını yaşıyor şimdiden, Mars'ta, henüz yapılmamış, yaşlı bir insanın evinde, sözcüklerle anlatılamayacak kadar iğrendiği, çürümekte olan bir yerde. Bu gelecekteki yerde, bir insan değil eşya gibi, aptal birtakım yasalar yüzünden canlı tutularak, boş, yorucu, yatalak günler geçiriyor. Tam gözlerini bugüne odaklayacakken, kendisinin o çürümüş görüntüsü, onu bir kez daha vuruyor."

"Bana şu yaşlı kişinin evinden bahset," dedi Arnie.

"Yakında yapılacak," dedi Helio. "Bu amaç için değil ama; Mars'a gelen göçmenlerin kalması için bir yatakhane olacak."

"Evet," dedi Arnie, hatırlayarak. "F.D.R arazisinde."

"İnsanlar geliyorlar," diye devam etti Helio, "Yerleşiyorlar, Çöladamları'nı son kalan topraklarından da sürüp, burada yaşıyorlar. Buna karşılık, Çöladamları orayı lanetliyor ve verimsiz kılıyorlar. Dünya'dan gelenlerin işleri kötüye gidiyor, binaları gün be gün bozuluyor. Bu yüzden, Dünya'ya, geldiklerinden daha çabuk dönüyorlar. Sonunda binalar başka bir amaçla kullanılıyor; yaşlılar, fakirler, hastalar ve zayıfların kalmaları için."

"Peki, o neden konuşmuyor? Bana bunu açıkla."

"Çürümüş görüntüsünden kaçabilmek için mutlu günlerine, başka hiç kimsenin, hiçbir değişimin, zaman ve acının olmadığı annesinin karnına geri dönüyor. Rahimdeki hayatına. Kendini oraya, tek bildiği mutluluğa doğru yöneltiyor. Bayım, o güzel yeri terk etmeyi kabul etmiyor."

"Anlıyorum," dedi Arnie, Çöladamı'nın söylediklerine yarı yarıya inanarak.

"Onun acısı da tıpkı bizimkiler gibi, tüm diğer insanlar gibi. Ama onunki daha kötü, çünkü geleceğini önceden görebiliyor. Bunu görmekse çok korkunç. İç dünyasının karardığına hiç şüphe yok."

"Evet, o da senin kadar karanlık biri," dedi Arnie, "Dışı değil tabii, senin de söylediğin gibi içi. Ona nasıl katlanabiliyorsun?"

"Ben her şeye katlanırım," dedi Çöladamı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Arnie. "Bence o, zamanda dolaşmaktan daha fazlasını yapıyor. Zamanı kontrol ediyor."

Çöladamı'nın bakışları donuklaştı. Omuz silkti.

"Öyle değil mi?" diye ısrar etti Arnie. "Dinle Heliogabalus, seni kara piç; dün gece olanları bu çocuk yaptı. Bunu biliyorum. Olacakları önceden gördü ve değiştirmeye çalıştı. Olmamaları için uğraştı. Beni durdurmaya çalıştı."

"Belki," dedi Helio.

"Bu eşsiz bir yetenek," dedi Arnie. "Belki geçmişe gidebilir, istediği şekilde bugünü değiştirebilir. Onunla çalışmayı sürdür, bunu izle. Dinle, şu Doreen Anderton bu sabah aradı mı? Ya da uğradı mı? Onunla konuşmak istiyorum."

"Hayır."

"Şu çocuk ve yetenekleri konusundaki fikirlerim yüzünden beni deli mi sanıyorsun?"

"Öfke sizi eline geçirdi, bayım," dedi Çöladamı. "Öfkeye teslim olmuş biri, doğrular konusunda yanılgıya düşebilir."

"Neler saçmalıyorsun," dedi Arnie tiksinerek, "Sadece evet ya da hayır diyemez misin? illa gevezelik etmek zorunda mısın?"

"Bayım, size şu zarar vermek niyetinde olduğunuz Bav Bohlen hakkında bir şey söyleyeceğim. O çok saygıdeğer - ”

"İncinebilir," diye düzeltti Arnie.

"Teşekkür ederim. O çok zayıf, kolay incinebilir. Onun sonunu getirmeniz çok kolay olabilir. Ama üzerinde bir tılsım var, ona sevdiği biri ya da birileri tarafından verilmiş bir tılsım Bir Çöladamı su cadısı büyüsü bu. Büyü onu güvende tutacaktır."

Bir sessizlikten sonra, "Göreceğiz," dedi Arnie.

"Evet," dedi Helio, daha önce Arnie'nin ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla. "Bu tür eski şeylerin hâlâ ne kadar gücü olduğunu, bekleyip göreceğiz."

"Böyle eski şeylerin ne kadar işe yaramaz olduğunun yaşayan kanıtı sensin. Bu yüzden, seni bulduğum zamanki gibi, çölün ortasında ölen bir

hayvan gibi su dilenerek dolanacağına, burada, benden emir alıp, bana yemeğimi getirip, yerleri silsen ya da paltomu assan daha iyi olur."

"Hımm," dedi Çöladamı. "Sanırım öyle."

"Bunu da aklında tut," dedi Arnie. Yoksa kendini yine çölde bulabilirsin, paka yumurtaların ve oklarınla birlikte, hiçbir yere gitmeksizin tökezleyerek yürür durursun, diye düşündü kendi kendine. Burada bir insan gibi yaşamana izin vererek sana büyük bir iyilik yapıyorum.

Arnie Kott, öğleden sonra, Scott Temple'dan bir mesaj aldı. Mesajı, kodlayıcıya yerleştirdi ve dinledi.

"Adamın F.D.R'deki arazisine gittik Arnie. Orada değildi, ama bir roket oraya yeni inmişti; aslında yerini de bu sayede bulduk, roketi izledik. Adamın içi malla dolu büyük bir deposu var, malların hepsi şimdi bizim ambarda. Sonra bir A-bombası ateşledik; araziyi ve depoyu içindekti mallarla birlikte havaya uçurduk."

İyi iş, diye geçirdi Arnie aklından.

"Ve, istediğin gibi, karşısında kimin olduğunu bilmesi için bir mesaj bıraktık. İniş alanı kılavuz kulesine, *'Arnie Kott senin yaptıklarından hoşlanmıyor'* yazan bir not astık. Nasıl buldun Arnie?"

"Hoşuma gitti," dedi Arnie yüksek sesle, biraz eski moda gibi görünse de.

Mesaj devam etti, "Döndüğünde her şeyi görecek. Ben düşündüm ki - tabii bu sana bağlı - bu hafta bir ara gidip, depoyu yeniden inşa edip etmediğini kontrol edelim. Bu bağımsız çalışanların bazıları kaçıktır, tıpkı, şu geçen sene kendi telefon sistemlerini kurmaya kalkışanlar gibi. Ne olursa olsun bu onun icabına bakacaktır. Bu arada, adam Norb Steiner'ın eski tertibatını kullanıyordu; etrafta, üzerinde onun adı yazılı kayıtlar bulduk. Yani sen haklıydın, bu herifin üzerine gittiğimiz iyi oldu, sorun yaratabilirdi."

Mesaj sona erdi. Arnie, makarayı kodlayıcıya yerleştirdi, oturdu ve cevaplamaya başladı.

"Scott, iyi iş gördün. Sağ ol. Bu adamın adını son kez duyduğumuza inanıyorum. Mallarına el koymanı onaylıyorum; hepsini kullanabiliriz. Bir akşam gel de bir içki iç." Mekanizmayı durdurdu ve bandı çıkardı.

Mutfaktan, Manfred'e kitap okuyan Heliogabalus'un, ısrarcı, boğuk sesi geliyordu. Onu duyduğunda sinirlendi ve Çöladamları'na karşı duyduğu kin

kabardı. Çocuğun beynini okuyabiliyorsan, bu işi neden Jack Bohlen'la yaptırıyorsun bana diye düşündü, neden dilinin altındakileri söylemedin?

İç inde Heliogabalus için büyük bir öfke kabardı. Bana ihanet ettin, diye karar verdi, tıpkı diğerleri gibi, Anne, Jack ve Doreen gibi.

Mutfak kapısına doğru ilerlerken, "Sonuç alıyorsunuz değil mi?" diye bağırdı.

Helio, kitabı indirerek konuştu, "Bu, zaman ve çaba gerektirir bayım."

"Zaman," dedi Arnie, "Tüm sorun da bu işte. Onu geçmişe gönder, mesela iki yıl öncesine; ve ona Henry Wallace'ı benim adıma satın aldır, bunu yapabilir misin?"

Cevap yoktu. Heliogabalus'a sorduğu soru, dikkate alınamayacak kadar saçmaydı. Arnie, mutfak kapısını sinirli bir halde kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü.

O zaman onun beni geçmişe yollamasını sağla, dedi kendi kendine. Zamanda yolculuk yeteneği bir işe yaramalı; neden istediğim sonuçları atamayayım ki? Herkesin nesi var?

Sadece canımı sıkmak için beni bekletiyorlar.

Daha fazla beklemeyeceğim.

Öğleden sonra saat bire kadar, Yee Şirketi'nden servis için hâlâ hiçbir telefon gelmemişti. Doreen'in dairesinde bekleyen Jack Bohlen, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Saat bir buçukta da Bay Yee'yi aradı.

"Bay Kott sana haber verir sanmıştım Jack," dedi Bay Yee, her zamanki bayağı tavrıyla. "Artık benim işçim değilsin Jack; onunsun. İyi hizmet raporun için teşekkür ederim."

Duyduğu habere morali bozulan Jack, "Kott sözleşmemi mi satın aldı?" diye sordu.

"Evet öyle Jack."

Jack telefonu kapattı.

"Ne dedi?" diye sordu Doreen gözlerini kocaman açarak.

"Artık Arnie'nin adamıyım."

"Ne yapacak peki?"

"Bilmiyorum, onu arayıp öğrensem iyi olacak. O beni arayacak gibi görünmüyor." Benimle oynuyor, diye düşündü. Sadistçe oyunlar ... belki de kendisini eğlendiriyor.

"Onu aramak bir işe yaramaz/' dedi Doreen. "Telefonda asla bir şey söylemez. Evine gitmek zorunda kalacağız. Ben de gelmek istiyorum, lütfen izin ver."

"Tamam," dedi adam, paltosunu almak için dolaba giderken, "Haydi gidelim."

on dört

Öğleden sonra saat ikide Otto Zitte, başım Jack Bohlen'in evinin yan kapısından dışarıya uzatıp kimsenin gözetleyip gözetlemediğini kontrol etti. Silvia Bohlen, Otto Zitte'nin ne yaptığını anladığında, şimdi güvenle çıkabilir, diye düşündü.

Yatak odasının ortasında ayakta durup bluzunun düğmelerini iliklerken, ben ne yaptım, diye sordu kendine. Bunun bir sır olarak kalmasını nasıl bekleyebilirim? Bayan Steiner onu görmese bile, Otto mutlaka June Hesnessey'e bir şeyler anlatır ve o da herkese yayar; o kadın dedikoduya bayılır! Biliyorum, Jack bunu öğrenecek. Leo da eve erken gelebilir -

Ama artık çok geçti. Her şey olup bitmişti. Otto valizlerini alıyor, gitmeye hazırlanıyordu.

Keşke ölseydim dedi kadın kendi kendine.

"Hoşça kal, Silvia," diye seslendi Otto hızla ön kapıya doğru ilerlerken. "Seni arayacağım."

Kadın cevap vermedi, bütün ilgisini ayakkabılarını giymeye vermişti.

"Hoşça kal, demeyecek misin?" dedi adam yatak odasına bakarak.

Kadın ona bir bakış fırlatarak "Hayır, çek git buradan ve bir daha da geri gelme. Senden nefret ediyorum - Gerçekten nefret ediyorum."

"Neden?" diye sordu Otto omuz silkerek.

"Çünkü sen iğrenç birisin. Daha önce senin gibi biriyle hiçbir ılgım olmamıştı. Delirmiş olmalıyım, bunun adı yalnızlık olmalı," dedi kadın kusursuz bir mantıkla.

Adam çok kırılmışa benziyordu. Yüzü kızardı ve yatak odasının kapısına yaklaştı. "Bu, benim olduğu kadar senin de fikrindi," diye homurdandı

sonunda.

Kadın, ona sırtını dönerek, "Defol!" dedi.

En sonunda ön kapı açıldı ve kapandı. Adam gitmişti.

Silvia, "Bir daha asla, asla ..." diye söylendi kendi kendine. Banyodaki ilaç dolabına gidip phenobarbital şişesini kaptı; kendine aceleyle bir bardak su doldurup 150 miligram aldı, yuttu ve nefes nefese kaldı.

Ona olanak vermemeliydim, diye geçirdi aklından, vicdan azabı duyuyordu. Bu adil değildi; olanlar gerçekte onun suçu değildi, benim suçumdu. Ben hatalıysam onu neden suçlayayım? Eğer o olmasaydı, bir başkası olacaktı, er ya da geç.

"Acaba bir gün geri gelecek mi?" diye düşündü, "Yoksa onu sonsuza dek uzaklaştırdım mı?" Kendini şimdiden, sonsuza dek umutsuz bir girdaba mahkûm edilmiş gibi yalnız, mutsuz ve tamamen yenik hissediyordu.

Aslında o çok iyiydi, diye düşündü. Kibar ve saygılı, daha da kötü davranabilirdim.

Mutfağa giderek masaya oturdu, telefonu alıp, June Henessy'nin numarasını çevirdi.

June'un sesini duydu. "Alo?"

"Olanları tahmin et," dedi Silvia.

"Anlatsana,"

"Bir sigara yakayım, bekle." Silvia Bohlen sigara yakıp bir kül tablası aldı, sandalyesini rahat edeceği şekilde düzeltti ve tüm ayrıntılarıyla, biraz duygusal abartmalarla olup biteni anlattı.

Anlatmayı, yaşadığı deneyim kadar eğlenceli bulduğuna şaşırdı.

Otto Zitte, çöl üzerinden F.D.R Dağları'ndaki merkezine uçarken Bayan Bohlen'le olan gizli buluşmasını uzun uzadıya düşündü ve kendini kutladı; Silvia'nın, evden çıkarken yaşadığı hiç normal olmayan vicdan azabına ve kendisine yönelttiği suçlamalara rağmen morali iyiydi.

Böyle davranışlara hazırlıklı olmayı öğütledi kendine.

Daha önce de olmuştu; doğru, bu onu hep üzmüştü ama böyle şeyler, tipik kadın aklının küçük numaralarından biriydi: Her zaman gerçeklik dışına çıkıp, her yöne, herkese ve yakındaki her şeye suçlamalar yağdırırlar.

Çok fazla umursamadı; hiçbir şey ikisinin paylaşmış oldukları mutlu anların anısını ondan çalamazdı.

Şimdi ne olacak? Öğle yemeği için alana geri dönüş, dinlenme, tıraş, duş ve üstünü değiştirme . . . Aklımda işten başka hiçbir şey olmadan, yeni bir satış turuna çıkmak için hâlâ vaktim olacak.

Karşıdaki dağların doruklarını görmeye başlamıştı bile; az sonra orada olacaktı.

İleride, dağlardan yükselen çirkin, gri bir duman görür gibi oldu.

Korkuyla helikopterin hızını arttırdı. Hiç şüphe yoktu; duman kendi arazisinden ya da yakınlardaki bir yerden yükseliyordu. Ağzından çıkıveren bir hıçkırıkla, beni buldular, dedi kendi kendine. BM - Beni mahvettiler ve beni bekliyorlar. Ama yine de yola devam etti, emin olması gerekiyordu.

Aşağıda arazisinin kalıntıları duruyordu. Dumanlar içinde bir yıkıntı Havada, helikopteriyle amaçsızca daireler çizdi, hüngür hüngür ağlıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. BM'den, askeri araçlardan veya askerlerdense hiç iz yoktu.

Gezegene gelen bir roket patlamış olabilir miydi acaba[7]

Otto, helikopteri hemen yere indirdi ve sıcak toprağın üzerinde, barakasının enkazına doğru koşmaya başladı.

Arazisinin işaret kulesine ulaştığında, kuleye tutturulmuş kare şeklinde bir tabela gördü.

ARNIE KOTT YAPTIKLARINDAN HOŞLANMIYOR

Anlamaya çalışarak, yazıyı tekrar tekrar okudu. Arnie Kott - Tam da şimdi onu aramaya hazırlanıyordu - Norb'un en iyi müşterisiydi. Ne demek istemişti? Arnie'ye kötü hizmet mi vermişti? Onu başka nasıl böyle çılgına çevirebilirdi ki? Aslında bunun pek de önemi yoktu - Bütün bunları hak etmek için Arnie Kott'a ne yapmıştı peki?

Neden, diye sordu Otto. Ben sana ne yaptım? Bana neden zarar verdin?

Umudun da ötesinde bir umutla, bir kısım stokun kurtulmuş olmasını, kalıntılar arasında bir şeyler bulmayı diledi...

Geride hiçbir şey kalmamıştı. Malları alınmıştı, bir tek kutu, cam kavanoz, paket ya da torba kalmamıştı. Binanın döküntüsü; geriye sadece o kalmıştı. Demek ki, bombayı atanlar önce içeriye girip stokları çalmışlardı.

Barakamı bombaladın ve mallarımı çaldın Arnie Kott, dedi Otto, bir daire çizerek yürüyor, yumruklarını sıkıp gevşetiyor ve gökyüzüne, öfkeli ve çılgın bakışlar fırlatıyordu.

Ve hâlâ olup bitenin nedenini anlamıyordu.

Bir nedeni olmalı diyordu. Ve bunu öğreneceğim; bilene kadar içim rahat etmeyecek, Allah belanı versin Arnie Kott. Öğrendiğimde de seni yakalayıp, yaptıklarını ödeteceğim.

Hırsla burnunu çekti, yavaş adımlarla kendini helikoptere sürükledi, koltuğa yerleşti ve bakışları uzun bir süre uzaklara takılıp kaldı.

Sonunda çantalardan birini açtı. İçinden çıkardığı 22 kalibrelik tabancayı, Arnie Kott'u düşünerek kucağında tuttu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama eğer hazırsanız size ne yapmanız gerektiğini açıklayacağım/' dedi Heliogabalus.

"Başla," diye emretti Arnie, keyifle, masasının yanında durarak.

Helio, yüzünde hüzünlü ve kendini beğenmiş bir ifadeyle anlatmaya başladı, "Manfred'i önce çöle sonra da yürüyerek Franklin Delano Roosvelt Dağları'na götürün. Kutsal yolculuğunuz orada, siz çocuğu Kirli Tokmak'a yani Çöladamları'nın kutsal kayasına götürdüğünüzde bitecek. Çocuğu Kirli Tokmak ile tanıştırdığınızda aradığınız cevabı bulacaksınız."

Arnie, parmağını muzipçe Çöladamı'na doğru sallayarak, "Ve sen bana bunun bir sahtekârlık olduğunu söyledin." Hep Çöladamları'nın diniyle ilgili bir şeyler olduğunu hissetmişti. Helio onu kandırmaya çalışmıştı.

"Kayanın tapınağında birleşmelisiniz. Kirli Tokmak'ı canlandıran ruh, sizin birleşik tinlerinizi alacak ve eğer merhametliyse, isteğinizi yerine getirecektir. Bu, çocuktaki kapasitenin gerçekliğine bağlıdır. Kaya, tek başına güçsüzdür aslında. Onun bulunduğu noktada, zaman en zayıf konumundadır. Çöladamları yüzyıllar boyunca bu gerçeğe boyun eğmişlerdir."

"Anlıyorum," dedi Arnie."Zaman içinde küçük bir delik açmak gibi. Siz bu delikten geçerek geleceğe ulaşıyorsunuz. Şey, benim şu anda ilgilendiğim konu, geçmiş ve doğrusu tüm bunlardan şüphe duyuyorum. Ama deneyeceğim. Bana şu kaya hakkında *o* kadar çok masal anlattın ki -

Helio konuşmasına devam etti, "Size daha önce anlattıklarımın hepsi doğru Kırlı Tokmak, tek başına sizin için hiçbir şey yapamaz." Arnie'den

korkup sinmemişti; onun bakışıyla karşılaştı.

"Sence Manfred işbirliği yapacak mı?"

"Ona kayadan bahsettim, onu görme fikri çocuğu heyecanlandırdı. Dedim ki, orada insan zaman içinde geriye gidebilir. Bu fikir nedense onu büyülüyor." Helio sustu. "Bu çabası için onu ödüllendirmelisiniz."

"Ona parayla ölçülemez değerde bir şey önermelisiniz . . . Bayım, AM-WEB'i sonsuza dek onun hayatından çıkarabilirsiniz. Onu Dünya'ya geri yollamaya söz verin. Sonra ne olursa olsun, o iğrenç binanın içini bir daha asla görmeyecek. Bunu onun için yaparsanız, zihinsel güçlerinin tümünü, sizin için kullanacaktır."

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Yani çocuğu kandırmayacaksınız."

"Oh, hayır," diye söz verdi Arnie. "BM ile ilgili tüm ayarlamaları yapacağım - bu biraz karmaşık bir iş ama fazla uğraşmaksızın bile bu tür konuların üstesinden gelebilecek avukatlarım var."

"Güzel," dedi Helio başıyla onaylayarak. "Çocuğu yüz üstü bırakmak çok ayıp olurdu. Eğer bir an için çocuğun gelecekte o yerdeki yaşamıyla ilgili korkunç kaygısını yaşasanız-"

"Evet, berbat olduğu anlaşılıyordu," diye onayladı Arnie.

"Siz böyle bir durumla başa çıkmak zorunda olsaydınız," diye devam etti Helio, Arnie'yi gözleyerek, "Ne acı olurdu."

"Manfred şu anda nerede?"

"Lewistown sokaklarında yürüyor, görüntüleri kavrıyor."

"Lanet olsun, bunu yapması güvenli mi?"

"Sanırım, insanlara, dükkânlara ve harekete karşı heyecan duyuyor; bunlar onun için çok yeni."

"Sen gerçekten de o çocuğa yardımcı oldun," dedi Arnie.

Zil çaldı, Helio kapıya bakmaya gitti. Arnie kafasını kaldırdığında, karşısında yüzlerinde donuk birer ifadeyle duran Jack Bohlen ve Doreen Anderton'u gördü.

"Oh, selam" dedi Arnie, kafası karışmıştı. "Haydi içeri gelin; ben de seni aramak üzereydim Jack, sana göre bir işim var."

"Benim sözleşmemi neden Bay Yee'den satın aldın?" diye sordu Jack.

"Çünkü sana ihtiyacım var," diye yanıtladı Arnie. "Nedenini sana şimdi söyleyeceğim. Ben Manfred'le birlikte kutsal bir yolculuğa çıkıyorum ve kaybolup susuzluktan ölmememiz için bize havadan eşlik edecek birini istiyorum. Bizim çölden yürüyerek geçip, F.D.R Dağları'na ulaşmamız gerekiyor; öyle değil mi Helio?"

"Evet, bayım," dedi Helio.

"Bir an önce yola çıkmak istiyorum, tahmin ediyorum, beş günlük bir yürüyüş olacak. Su veya yiyeceğe ihtiyacımız olduğunda size ulaşabilmemiz için, yanımıza taşınabilir bir iletişim donanımı alacağız. Geceleri karaya inebilir ve bize içinde uyuyabileceğimiz bir çadır kurabilirsiniz. Manfred'in ya da benim herhangi bir hayvan tarafından ısırılmamız durumuna karşı, yanınıza tıbbi malzeme alın; vahşi doğada Mars yılanları ve sıçanları olduğunu duymuştum." Saatini kontrol etti. "Saat şu anda üç, dörtte yola çıkıp, bu gece beş saat kadar yol almak istiyorum."

"Bu - kutsal yolculuğun amacı nedir?" diye sordu Doreen.

"Orada yapmam gereken bir işim var," dedi Arnie. "Çöladamları'nın çölünde özel bir iş. Sen de helikoptere binip bizimle gelecek misin? Geleceksen üzerine kalın bir pantolon ve ayaklarına bot gibi farklı bir şeyler giymelisin çünkü helikopterden inmeniz gerekebilir. Beş gün hava yolculuğu için uzun bir süre özellikle su konusunda çok dikkatli olun."

Doreen ve Jack birbirlerine baktılar.

"Ben ciddiyim," dedi Arnie. "Bu yüzden zaman kaybetmeyelim, tamam mı?"

Jack, Doreen'e dönüp, "Söyleyebileceğim şu ki, seçme şansım yok, bana söylediğini yapmak zorundayım."

"Gerçek bu dostum," diyerek onayladı Arnie. "O zaman hadi, ihtiyacımız olan ekipmanı toparlamaya başlayalım. Portatif ocak, portatif banyo, yiyecek, sabun ve havlular, bir tür tabanca. Sen neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsundur, ne de olsa çölün kenarında yaşıyordun."

Jack yavaşça başını salladı.

"Nedir bu iş?" diye sordu Doreen, "Ve neden yürümek zorundasınız? Oraya gitmek zorundaysanız neden her zaman yaptığınız gibi uçmuyorsunuz?"

"Yürümem gerek sadece," dedi Arnie öfkeyle. "Böyle olması gerek; bu benim fikrim değildi." Helio'ya dönerek, "Geri dönüşte uçabilirim öyle değil mi?"

"Evet efendim," dedi Helio "İstediğiniz şekilde geri dönebilirsiniz."

"Fiziksel olarak formumun doruğunda olmam çok iyi, yoksa böyle bir şeye kalkışmam söz konusu bile olamazdı. Umarım Manfred de bu yolculuğu başarabilir."

"O oldukça güçlü efendim," dedi Helio.

"Çocuğu götürüyorsunuz," diye mırıldandı Jack.

"Doğru," dedi Arnie, "Bir itirazın mı var?"

Jack Bohlen cevap vermedi ama her zamankinden daha sert görünüyordu. Birden haykırdı, "Çocuğu çölde beş gün yürütemezsin - Bu onu öldürür."

"Neden bir kara taşıtıyla gidemiyorsunuz?" dedi Doreen.

"BM postacılarının, posta dağıtmak için kullandıkları traktörlerden biriyle gitmek de çok uzun sürecektir."

"Buna ne diyorsun Helio?" diye sordu Arnie, Helio'ya.

Çöladamı, biraz düşündükten sonra yanıtladı, "Sanırım bahsettiğiniz küçük araba uygun olabilir."

"İyi," dedi Arnie kararını hemen orada ve o anda vererek. "Tanıdığım birkaç kişiyi arayıp, şu jet-traktörlerden birini alacağım. Bu iyi fikirdi Doreen; beni memnun ettin. Ama tabii, siz ikiniz hâlâ, başarısız olmamamız için, yukarıdan bizi izlemek zorundasınız."

jack ve Doreen onaylayarak başlarını salladılar.

"Belki oraya - gittiğim yere vardığımda," diye devam etti Arnie, "Belki neyin peşinde olduğumu anlarsınız." Aslında bize lanet edeceksiniz; buna hiç şüphe yok, dedi kendi kendine.

"Bütün bunlar çok tuhaf/' dedi Doreen; Jack Bohlen'e yakın duruyor, kolunu tutuyordu.

"Beni suçlamayın,"dedi Arnie. "Helio'yu suçlayın."

"Evet doğru," dedi Helio, "benim fikrimdi."

Ama yüzlerindeki ifade aynı kaldı.

"Bugün babanla konuştun mu?" diye sordu Arnie, Jack'e.

"Evet, telefonda konuştum."

"İsteği belgelendi mi? Her şey kaydedildi mi? Bir pürüz var mı?"

"Her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Dünya'ya geri dönmeye hazırlanıyormuş."

"Verimli bir operasyon," dedi Arnie. "Buna hayranlık duyuyorum. Mars'a geliyor, sınırlarını kazık çakarak belirliyor, ofise gidip bunu kaydettirip Dünya'ya geri uçuyor. Hiç fena değil."

"Neyin peşindesin Arnie?" diye sordu Jack alçak sesle.

"Çocukla birlikte bu kutsal yolculuğu yapmalıyım. Hepsi bu," dedi hâlâ sırıtıyordu; buna engel olamıyordu ama bunun için uğraşmıyordu da.

BM jet-traktörünü kullanmak, beş günlük yolculuğu, rahat bir sekiz saate indirmişti, en azından Arnie öyle hesaplamıştı Şimdi gitmekten başka yapılacak bir şey yok, dedi kendi kendine oturma odasında dolanırken.

Binanın dışında, kaldırım kenarında, Helio, çocukla birlikte aracın içinde oturuyordu. Arnie, onları pencereden görebiliyordu. Masasının çekmecesinden silahını çıkardı, paltosunun içine koydu, masaya bir göz attı ve hızla koridora çıktı.

Bir dakika sonra kaldırıma çıkarak araca doğru ilerledi.

"İşte gidiyoruz," dedi Manfred'e. Helio jet-traktörden indi ve Arnie direksiyonun başına oturdu. Motoru çalıştırdı; motordan şişedeki bir yaban arısına benzer bir ses çıktı. "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Hoşça kal Helio, bu iş yolunda giderse sana bir ödül var, unutma!"

"Bir ödül beklemiyorum," dedi Helio. "Sadece sizin yanınızdaki görevimi yerine getiriyorum. Bunu herkes için yapardım."

Arnie, parkı terk ederek, Lewistown'un öğleden sonra trafiğinin içine daldı. Sonunda yoldaydılar. Hiç şüphesiz, yukarıda Jack ve Doreen, helikopterin içinde onları izliyordu; Arnie onların gelip gelmediklerini kontrol bile etmedi, nasılsa geldikleri garantiydi. Helio'ya el salladı, sonra büyük bir traktör-otobüs, jet-traktörün ardındaki tüm görüntü alanını kapladı; Helio artık görünmüyordu.

"Peki ya bu, Manfred?" dedi Arnie. Jet-traktörü Lewistown ve çöl üzerinden sürerken "Bu bir şey değil midir? Saatte neredeyse elli mil yapıyor ve hiç de az para etmez."

Manfred cevap vermedi, ama bedeni heyecanla titredi.

"Delilik bu," diye cevapladı Arnie kendi sorusunu.

Arnie, yanlarında onlarla aynı hızda giden arabayı fark ettiğinde neredeyse Lewistown'u terk etmişlerdi. Arabanın içinde iki kişi gördü, bir adam ve bir kadın; başta onları Doreen ve Jack sandı ama sonra kadının eski karısı Anne Esterhazy, adamında Dr. Milton Glaub olduğunu anladı.

Ne bok istiyorlar ki, diye düşündü Arnie. Meşgul olduğumu, sinirlenebileceğimi görmüyorlar mı?

"Kott," dedi Dr. Glaub, "Dur, konuşmalıyız, bu çok önemli!"

"Lanet olsun," dedi Arnie aracın hızını keserek. Sol eliyle silahını yokladı. "Benim söyleyecek bir şeyim yok; siz ikiniz ortalıkta ne arıyorsunuz?" Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Karşı savaşçı birlik gibiler, dedi kendi kendine. Bunu onlardan beklemeliydim. Portatif haberleşme aletini kapıp Sendika Binası'ndaki adamı Eddie Goggins'i aradı. "Ben Arnie. Bulunduğum nokta, 8.45702, tam şehrin kıyısı. Hemen buraya gel, icabına bakılması gereken bir iş var. Çabuk ol, bana yetişmek üzereler." Aslında hiç arkasında bile kalmamışlardı; küçük jet-traktörün hızına yetişmek ve hatta onu geçmek, onlar için çok kolaydı.

"Tamam Arnie," dedi Eddie Goggins. "Çocuklardan birkaçını hemen yolluyorum."

Araba kenara geçti ve kaldırıma doğru ilerledi. Arnie, aracını durdurmak için isteksizce yavaşlattı. Glaub, arabasını, jet-traktörün kaçmasını engelleyebilecek şekilde park etti ve arabadan atlayıp, hızlı adımlarla kollarını sallayarak jet-traktöre doğru ilerledi.

"İşte bu, senin zorbalık ve hakimiyet kariyerinin sonunu getiriyor," diye bağırdı Arnie'ye.

Vay canına, diye düşündü Arnie, böyle bir zamanda. "Ne istiyorsunuz? Çabuk anlatın; işim var."

"Jack Bohlen'i rahat bırak," dedi Glaub sertçe. "Ben onu temsil ediyorum, onun dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı var. Benimle başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Anne Esterhazy arabadan indi, jet-traktöre yaklaştı ve Arnie'nin karşısına geçti, "Anladığım kadarıyla durum-" diye söze başladı.

"Senin hiçbir şey anladığın yok," dedi kin dolu bir sesle. "Bırakın da gideyim, yoksa ikinizin de icabına bakarım."

Yukarıda, üzerinde, Su işçileri Sendikası arması olan bir helikopter göründü ve alçalmaya başladı; bunlar Jack ve Doreen, diye aklından geçirdi Jack. Onun arkasında da, büyük bir hızla başka bir helikopter belirdi; gelenler hiç şüphesiz Eddie ve iyi-üyelerdi. İki helikopter de inmek üzere hazırlandı.

"Şu anda yapıyor olduğun şeyi durdurmazsan sana kötü bir şeyler olacak, biliyorum,"dedi Anne Esterhazy.

"Bana mı?" diye sordu Arnie eğlenerek ve şüpheci bir tavırla.

"Bunu hissediyorum. Lütfen Arnie. Her neyin peşindeysen - Bir daha düşün. Yaşamda bir sürü güzel şey var; mutlaka öcünü almak zorunda mısın?"

"Yeni İsrail'e dön ve lanet olası dükkânınla ilgilen."

"Şu çocuk, Manfred Steiner değil mi? Bırak da Milton onu B-G Kampı'na götürsün; bu, herkes için en iyisi, senin ve onun için en iyisi."

Helikopterlerden biri inmişti. İçinden üç dört SİS adamı indi; caddeden koşarak yaklaştılar, adamları gören Dr. Glaub, sıkıntıyla Anne'in elbisesinin kolunu çekiştirdi. "Onları görüyorum," dedi, sakinliğini koruyordu. "Lütfen Arnie, sen ve ben birçok hatrı sayılır işte birlikte çalıştık . . . Hatırım için, Sam'in hatırı için - şu yaptığına devam edersen, biliyorum ki sen ve ben bir daha asla herhangi bir biçimde birlikte olamayacağız. Bunu hissetmiyor musun? Yaptığın şeyler bu kadar önemli mi? Bunca şeyi kaybedecek kadar?"

Arnie hiçbir şey söylemedi.

Eddie Goggins, nefes nefese kalmış bir halde jet-traktörün yanında belirdi. Sendikanın adamları, Anne Esterhazy ve Dr. Glaub'a yaklaştılar, şimdi de diğer helikopter inmişti, içinden Jack Bohlen indi.

"Sor ona," dedi Arnie. "Kendi özgür iradesiyle geliyor; o yetişkin bir adam, ne yaptığını biliyor. Ona, bu yolculuğa kendi isteğiyle çıkıp çıkmadığını sor."

Glaub ve Anne, Jack'e doğru döndüklerinde; Jack jet-traktörü geri aldı, öne doğru ilerledi ve park edilmiş arabaya yandan vurdu. Glaub arabaya

gitmeye çalıştığı sırada bir itiş kakış başladı; iki iyi-üye onu yakaladı ve boğuşmaya başladılar. Arnie gaza bastı araba ve insanlar geride kaldılar.

"İşte gidiyoruz," dedi Manfred'e.

İleride yol, uzaktaki tepelere doğru uzanan, belirsiz bir çizgi haline geldi. Jet-traktör nerdeyse son hızda ilerliyordu ve Arnie gülümsüyordu. Yanındaki çocuğun yüzüyse heyecanla parıldıyordu.

Kimse beni durduramaz, dedi Arnie kendi kendine. Az önceki dalaşmanın sesleri kulağından silindi; artık sadece jet-traktörün motorunun uğultusunu duyuyordu. Arkasına yaslandı.

Hazırlan Kirli Tokmak diye geçirdi aklından. Sonra Jack Bohlen'in tılsımını ve Helio'nun bahsettiği su cadısını düşündü, kaşlarını çattı. Ama bu anlık bir hareketti. Yavaşlamadı.

Yanında, Manfred, heyecanlı ve sevinçli bir biçimde, "Gabıl gabıl!"dedi.

"Ne demek bu, gabıl gabıl?" diye sordu Arnie.

BM postanesine ait jet-traktörün içinde, F.D.R Dağları'na doğru yol alırlarken çocuktan hiçbir cevap gelmedi.

Belki oraya vardığımızda ne anlama geldiğini öğrenirim, dedi Arnie kendi kendine. Bilmek istiyorum. Bir şekilde, çocuğun söylediği anlamsız sözcükler, onu başka bir şeyden daha çok sinirlendiriyordu. Birdenbire, Helio'nun yanında olmasını istedi.

"Gabıl gabıl!" diye haykırdı Manfred.

1

*boullbats**'* Bir çeşit balık türlüsü çn

2

- *Taşra Mektupları* : Ünlü Fransız matematikçi, fizikçi ve filozof Blaise Pascal'ın 1623 - 1662) Jansenci akımın önde gelen ilahiyatçısı Antoine Amould, kaleme aldığı iki kitapçık nedeniyle suçlanıp Sorbonne'dan atılmak durumuyla karşılaşınca, onu savunmak amacıyla Ocak 1656 - Mart 1657 arasında yayımladığı on sekiz kitapçığın 1657'de yapılan toplu baskısı, yhn

1 a - Kendisini dine verdikten sonra bilimsel çalışmayı bırakan Pascal, 1658'de şiddetli bir dış ağrısı nedeniyle uykusuz geçen bir gecede sikloit eğrisi üzerine düşünmeye başladı, izleyen sekiz gün içinde sikloite ilişkin

önemli buluşlar yaptı ve Port Royal'a girişinden sonraki tek bilimsel çalışması olan *Sikloit Üzerine* adlı yapıtını yayımladı. (1658) (yh - bonus - n)

1 b - cembak'ın dediğine göre, ülkemizde Pascal'ın reenkarnasyonu olduğunu iddia eden bir fizikçi yaşamış ya da yaşıyor ve konuyla ilgili *Sentez* adlı bir kitap yazmış »(yhn bonus - n)

on beş

Kumtaşı ve volkanik cam görünüşünde olan siyah Kirli Tokmak, sabahın kızıllığında, tüm büyüklüğü ve ıssızlığıyla karşılarında duruyordu. Geceyi, çölde bir çadırın içinde geçirmişlerdi ve helikopter de yakınlarındaki bir yere park etmişti. Jack Bohlen ve Doreen Anderton, birbirleriyle tek kelime bile konuşmamışlardı; şafakta, helikopter havalandı. Arnie ve Manfred Steiner, iyi bir kahvaltının ardından toparlanıp, yolculuklarına devam ettiler.

Artık, Çöladamları'nın kutsal kayasına yapılan hac yolculuğu sona ermişti.

Kirli Tokmak'ı, böyle yakından gören Arnie, işte bizi hasta eden şeyden kurtaracak, bizi iyileştirecek olan yer, diye düşündü. Jet-traktörün kontrolünü Manfred'e verip, Heliogabalus'un çizdiği haritaya baktı. Harita, yukarıya, kayanın içine kadar olan yolu gösteriyordu. Helio'nun söylediğine göre, genellikle, kayanın kuzey kısmındaki içi oyuk bir odada, bir Çöladamı rahibi olurdu. Eğer, dedi Arnie kendi kendine, bir yerlerde akşamdan kalmış bir halde sızmadıysa. Çöladamı rahiplerini tanırdı; çoğu yaşlı ayyaşlardı. Çöladamları bile onları hor görürlerdi.

İlk tepenin eteğinde, gölgelerin içinde jet-traktörü park ederek motoru kapattı. "Bundan sonra yürüyerek tırmanacağız," dedi Manfred'e. "Taşıyabildiğimiz kadar çok yük taşıyacağız, doğal olarak su ve yiyecek, haberleşme donanımımız, sanırım yemek pişirmemi/ gerekirse, ocak için geri geleceğiz. Sadece birkaç mil kalmış olmalı."

Çocuk, jet-traktörden aşağı zıpladı. Arnie'yle birlikte vuku indirdiler ve az sonra, taşlı bir patikadan F.D.R bölgesine tırmanıyorlardı.

Korkuyla çevreye bakınan Manfred, büzülüp titremeye başladı. Belki de çocuk, AM-WEB'i bir kez daha yaşıyordu. Arnie böyle olduğunu tahmin etmişti. Henry Wallace, buradan sadece birkaç mil ötedeydi. Çocuk yaklaşan varlığın etkilerini net biçimde hissediyor olabilirdi. Aslında, kendisi bile bunu hissedebiliyordu.

Yoksa hissettiği şey Çöladamları'nın kayası mıydı?

Görüntüler hoşuna gitmemişti. Bu kayadan neden bir tapınak yapmışlar sanki? diye sordu kendine. Kötü, kurak bir yer. Ama belki de uzun zaman önce burası verimliydi. Bu da bir zamanlar, Çöladamı kamplarının bu yol boyunda kurulmuş olduğunun kanıtı. Belki de Marslılar buradan köklenmişlerdir; hiç kuşkusuz, toprağın, eski, kullanılmış bir görüntüsü

vardı. Sanki, diye geçirdi aklından, bir milyon gri-siyah yaratık, yüzyıllar boyunca bütün burayı kullanmış, idare etmiş gibi. Peki ya şimdiki ne? Yiten bir ırkın son kalıntıları mı? Artık burada olamayacaklardan kalan bir harabe mi?

Sırtında ağır yük ve tırmanışın etkisiyle zar zor nefes alan Arnie, duraksadı. Manfred, etrafa hâlâ endişeli bakışlar atarak, onun arkasından, sarp yokuşu tırmanıyordu.

"Endişelenme," dedi Arnie yüreklendiren bir sesle. "Burada korkulacak hiçbir şey yok." Çocuğun gücü şimdiden kayanın gücüne karışıyor muydu acaba? Merak ediyordu, kayanın kendisi de kaygılı mıydı? Bu olabilir miydi?

Yolun seviyesi değişti ve genişledi. Her şey gölgedeydi; soğuk ve nem her şeyi sarmalıyordu, sanki bir mezarın üzerinde yürüyor gibiydiler. Kayaların üzerinde yetişmiş bitkiler, sanki büyürken zehirlenmişler gibi, ince, tehlikeli ve ölümcül görünüşteydiler. Yolun ilerisinde ölü bir kuş yerde yatıyordu. Haftalardır orada duruyor olabilecek çürümüş bir leş. Mumyalanmış gibi görünüyordu.

Burada kesinlikle eğlenmiyorum, dedi Arnie kendi kendine. Kuşun yanında duran Manfred, üzerine eğilip, "Gabiş," dedi.

"Evet," dedi Arnie, "Hadi gidelim."

Kayanın dibine vardılar.

Rüzgâr, bitkilerin yapraklarını hışırdattı, parçalarına ayrışmış gibi görünen çıplak çalılar, toprağa dik olarak saplanmış kemiklere benziyordu. Kirli Tokmak'ın çatlaklarından birinden bir rüzgâr esti; Arnie, rüzgârın, sanki içeride bir hayvan yaşıyormuş gibi bir koku getirdiğini düşündü. Belki de kokan, rahibin kendisiydi; yıkıntının diğer parçalarıyla birlikte, keskin ağaç yapraklarına takılmış, bir kenarda yerde duran şarap şişesini gördüğüne hiç şaşırmadı.

"Kimse var mı?" diye seslendi Arnie.

Uzun bir süre sonra, yaşlı bir adam, sanki örümcek ağlarına sarılmış gibi gri bir Çöladamı, kayanın içindeki odada yavaş yavaş belirdi. Rüzgâr onu sürüklüyor gibiydi, öyle ki kenarlara sürtünüyor, duruyor, sonra yine öne doğru hareketleniyordu. Gözlerinin etrafı kırmızı halkalarla çevriliydi.

"Seni yaşlı ayyaş," dedi Arnie alçak bir sesle. Helio'nun ona verdiği kâğıt parçasına bakarak, Çöladamı dilinde selamladı.

Rahip, mırıldanarak mekanik bir biçimde karşılık verdi.

"Buyurun," diyerek bir karton sigara uzattı Arnie. Rahip, mırıldanarak yaklaştı ve kartonu avuçlarına aldı; gri cüppesinin içine soktu, "Beğendiniz mi?" diye sordu Arnie, "Seversiniz diye düşündüm."

Kâğıt parçasından, ziyaretin amacını ve ondan ne yapmasını istediğini Çöladamı diyalektinde okudu. Rahipten, Manfred ve kendisine, kayanın ruhunu çağırmak amacıyla, odada bir saat kalabilmeleri için izin vermesini istedi.

Hâlâ mırıldanan rahip, geriledi, cüppesinin kenarlarını hışırdatarak döndü ve ayaklarını sürüyerek yürüyüp gitti Arnie ve Manfred'e bir kez olsun dönüp bakmadan, aşağı doğru inen bir yolda kayboldu.

Arnie kâğıdı açtı ve Helio'nun yazdığı, sırasıyla yapması gerekenleri okudu.

(1) Odaya gir.

Manfred'i kolundan tutup, adım adım, kayanın karanlığına doğru itti; çakmağını yaktı ve çocuğu odanın genişlediği yere kadar gönderdi. Hâlâ kötü bir koku var diye düşündü, sanki yüzyıllardır kapalı tutulmuş gibi. İçi, çürümüş paçavrayla dolu bir kutu gibi, hayvandan çok bitki kokusu gibi.

Şimdi ne olacak? Yine Helio'nun kâğıdına baş vurdu.

(2) Ateş yak.

İçinde, kemiğe benzer odun parçaları bulunan, kararmış bir çukurun etrafı, pürüzlü kayalarla çevrelenmişti . . . Yaşlı ayyaş yemeklerini burada pişiriyordu herhalde.

Arnie'nin cebinde bir paket çıra vardı; paketi cebinden çıkarıp, mağaranın tabanına koydu ve sert çubukları elleriyle kırdı. "Kaybolma çocuk,"dedi Manfred'e. Acaba buradan çıkabilecek miyiz, diye sordu kendine.

Ateşi yakmalarıyla birlikte ikisi de daha iyi hissettiler. Mağara ısındı ama havası kurumadı; küf kokusu, sanki ateş onu çekiyormuş gibi keskinleşti, daha da yayıldı.

Sıradaki yerine getirmesi gereken madde, Arnie'yi hayrete

düşürdü; hiç mantıklı değildi ama yine de yapacaktı.

(3) El radyosunu 574 kc.'a[1] ayarla.

Arnie, Japon yapımı transistörlü radyoyu açtı. 574 kc.dan sadece sabit sinyal yayılıyordu. Etraflarını çevreleyen kayadan, sinyallere cevap geliyor gibiydi; kaya değişerek daha canlı, daha hareketli görünmeye başladı, sanki, radyodan yayılan ses, kayayı içeridekilerin varlığından haberdar etmiş gibiydi. Sıradaki diğer şart, bir önceki kadar şaşırtıcıydı.

(4) Nembutal al. (çocuk almasın)

Arnie, matarasını kullanarak Nembutal'ı yuttu, bu yaptığının, duyularını bulandırıp onu savunmasız, saf bir hale getirmek için olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa kaygısını bastırmak için miydi?

Sadece bir tek şart kalmıştı.

(5) Yanınızda getirdiğiniz paketi ateşe at.

Helio, Arnie'nin çantasına, bir *New York Times* sayfasına sararak bir çeşit ot koymuştu. Arnie, ateşin kenarına çömelerek, kâğıdı açtı ve koyu renkli, kuru parçacıkları döktü. Mide bulandırıcı bir koku yayıldı ve alevler söndü. Duman dalgalanarak odayı kapladı; Arnie, Manfred'in öksürdüğünü duydu. Allah kahretsin, dedi Arnie, devam edersem ikimizi de öldüreceğim.

Duman neredeyse bir anda yok oldu. Mağara şimdi, daha karanlık, boş ve geniş görünüyordu, etraflarındaki kaya geri çekilmiş gibiydi. Bir an, kendini düşecekmiş gibi hissetti; artık doğru dürüst ayakta duramayacak haldeydi. Dengesini kaybettiğini fark etti.

"Manfred," dedi, "Şimdi beni dinle. Helio'nun söylediği gibi, benim yüzümden, şu AM-WEB konusunda endişelenmene gerek yok. Anladın mı? Tamam, şimdi, üç hafta kadar geriye git, bunu yapabilir misin? Elinden geldiğince yapmayı dene."

Çocuk, gözleri korkudan koskocaman açılmış bir halde karanlığın içinden adama baktı.

"Benim Jack Bohlen'le tanışmamdan öncesine git," dedi Arnie. "Onunla çölde karşılaştığım, Çöladamları'nın susuzluktan ölmek üzere olduğu günden önceye. Anladın mı?" Çocuğa doğru yürüdü-

Yüzüstü yere düştü.

Nembutal yüzünden diye düşündü. Tamamen bayılmadan önce ayağa kalksam iyi olur. Tutunacak bir şey arayarak yalpaladı. Gözlerini kör eden bir ışık titreyerek parladı, elleriyle bir yerlere tutundu ... Ve sonra kendini

suyun içinde buldu. Sıcak su, yüzünün ve vücudunun üstünden aktı; Arnie, anlaşılmaz şeyler söyledi, tıkandı, etrafına yayılan buharı gördü, ayaklarının altında tanıdık mermeri hissetti.

Buhar banyosundaydı.

Konuşma sesleri geldi. "Tamam Arnie," diyen Eddy'nin sesini duydu. Sonra etrafındaki şekiller belirginleşti, duş alan başka adamlar vardı.

Bedeninin içinde, kasıkları civarında, ülseri yanmaya başladı ve fena halde aç olduğunu fark etti. Duştan çıktı, zayıf, isteksiz ayaklar, Arnie'nin büyük banyo havlusunu almak için, hizmetçiyi arayarak, sıcak ve ıslak mermer üzerinde yürüdüler.

Buraya daha önce gelmiştim, diye geçti aklından. Bütün bunları yaptım, söyleyeceğim şeyleri söyledim; bu çok tuhaf.

Ne deniyor böyle durumlara? Hani şu Fransızca sözcük . ..

Kahvaltı etsem iyi olur. Midesi kasıldı ve ülser acısı şiddetlendi.

"Hey Tom," diye seslendi hizmetçiye, "Beni kurulayıp giydir de yemeğe gidebileyim; ülserim beni öldürüyor." Daha önce bu yüzden hiç bu kadar acı çekmemişti.

"Tamam Arnie," dedi büyük beyaz havluyu tutan hizmetçi ona yaklaşarak.

İyi-üye Arnie Kott, hizmetçisinin de yardımıyla gri pazen pantolonunu ve tişörtünü, yumuşak deri botlarını ve deniz kepini giyerek buhar banyosundan çıktı, koridoru geçerek yemek odasına girdi. Aşçısı Helio'nun hazırladığı kahvaltı onu bekliyordu.

Kek, beykın, gerçek Dünya kahvesi, Yeni İsrail portakallarından sıkılmış bir bardak portakal suyu ve geçen hafta pazar gününün *New York Times'ı* önündeydi şimdi.

Sıkılmış soğuk portakal suyu bardağını almak için uzandığında dehşetle titredi; bardağın kaygan ve pürüzsüz bir yüzeyi olduğunu tamamen unutmuştu. Çok dikkatli olmalı, ağır ve sakin hareket etmeliyim. *Haftalar önce olduğum yerdeyim yine. Manfred ve Çöladamları'nın kayası başardı bunu.* Vay canına, diye düşündü, aklım önceden tahmin edebilme yetisine sahip artık. Bu gerçekten önemli bir şey. Bardak tamamen boşalıncaya kadar her yudumun tadını çıkardı keyifle.

İstediğimi elde ettim, dedi kendi kendine.

Şimdi, dikkatli olmalıyım, kesinlikle değişmesini istemediğim bazı şeyler var. Şu yaşlı Norb Steiner'ın intiharına müdahale ederek karaborsa işimi bozmak istemem. Yani, onun için üzülüyorum ama şu işten de çıkmak istemiyorum; o yüzden bunu olduğu gibi bırakacağım. Olacağı gibi bırakacağım, diye düzeltti kendini.

Temel olarak yapmam gereken iki şey var Öncelikle. FD.K Dağları'ndaki Henry Wallace çevresinde, bütün arazilerin tapularını almalıyım ve bu, yaşlı Bohlen'in tapusunu daha haftalar öncesinden geçersiz kılacak. Böylece Allah'ın belası spekülatör haftalar sonra Dünya'dan buraya geldiğinde arazinin satılmış olduğunu görecek ve onca yol boşa gidecek. Belki de bir kalp krizi geçirecek. Arnie kıkırdadı bunu düşünerek. Çok kötü.

Ve yapılması gereken ikinci şey. Jack Bohlen.

Onun hakkından geleceğim. Henüz karşılaşmadığım biri ama beni tanımamasına rağmen ben onu tanıyorum.

Şimdi, Jack'in yazgısıyım ben.

"Günaydın, Bay Kott."

Meditasyonunun bölünmesine sinirlenerek kafasını kaldırdı ve odaya girip masasının yanında ayakta dikilen kızı gördü. Önce tanımadı onu ama sonra sekreter havuzundan olduğunu hatırladı. Dikte edilecek yazıları almak için gelmişti.

"Bana Arnie de," diye mırıldandı. "Herkes beni öyle çağırır, bunu biliyor musun? Sen yenisin galiba."

Kızın çok iyi görünümlü olmadığı kanısına vararak gazetesine geri döndü. Ama öte yandan kızın, ağır ve dolu dolu bir görünümü vardı. Siyah ipek elbisesinin altında bir şey yok gibi görünüyor, dedi kedi kendine, gazetesinin ardından inceleyerek. Evli değil; parmağında nikâh yüzüğü yok.

"Buraya gel," dedi. "Benden korkuyorsun çünkü bütün bunların sahibi, büyük, ünlü kişi, Arnie Kott'um ben, öyle değil mi?"

Kızın beklentiyle yanaşması Arnie'yi şaşırttı; kalçalarını masaya sürterek ilerlemişti. Üstü kapalı, kurnaz ve boğuk bir ses tonuyla, "Hayır, Arnie, senden korkmuyorum," dedi. Buğulu bakışlarında masumiyet yoktu aksine Arnie'yi şaşkına çevirecek kadar bilgi içeriyordu sanki. Aklından geçen her düşüncenin ve isteğin, özelliklede onula ilgili olanların farkında gibi görünüyordu.

"Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Hayır, Arnie." Daha fazla yaklaştı ve masanın kenarına yaslanarak bacağını Arnie'nin bacağına değdirdi. Arnie buna inananuyordu.

Kızın, bacağını düzenli bir şekilde ritmik bir hareketle oynatması Arnie'nin geri çekilmesine neden oldu. Zayıf bir sesle, "Hey," dedi.

"Sorun nedir, Arnie?" dedi kız ve gülümsedi. Hayatı boyunca görmediği bir gülümsemeydi bu; soğuk ama hâlâ ima dolu; sıcaklıktan bütünüyle yoksun, sanki bir makine tarafından yapıştırılmış; dudaklar, dişler ve dil sanki bir makine tarafından kalıpta üretilmişti . . . Ama yine de onu sıkıştıracak kadar erotik. Yaydığı ateş Arnie'nin hiçbir yere bakamayacak bir biçimde sandalyesinde kaskatı kesilmesine neden oldu. Dil, diye düşündü Arnie. Kızın dili titriyordu. Ucunun sivri ve güçlü olması dikkatini çekti, sanki kesmek için kullanıyor gibi; acı çektirebilecek bir dil, canlı bir şeyi kesmekten, işkence etmekten ve af dilemesine mecbur bırakmaktan zevk alır gibi. En sevdiği kısım buydu; 'lütfen'leri duymak. Dişler de beyaz ve keskindiler . .. parçalamak için yapılmış.

Arnie ürperdi.

"Seni rahatsız ediyor muyum, Arnie?" diye mırıldandı kız. Yavaşça bedenini masaya yatırdı ve şimdi - Arnie nasıl olduğunu anlayamamıştı - tamamen Arnie'nin üzerindeydi. Aman Tanrım, diye düşündü Arnie, bu kız - Bu olanaksız.

"Dinle," dedi yutkunarak, boğazının kuruduğunu hissetmişti; sözcükler ağzından zorlukla çıkıyordu. "Git ve gazetemi okumama izin ver." Gazeteyi kızla arasında tutmaya çalışıyordu.

"Haydi, git."

Kız biraz geri çekildi. "Sorun nedir, Arnie?" Sesi birbirine sürtünen metal tekerleklerin sesini andırıyordu. Sanki kaydedilmiş bir ses gibi, otomatik bir ses diye düşündü Arnie.

Bir şey demedi. Gazetesini düzeltti ve okudu.

Bir sonraki bakışında kız gitmişti; yalnızdı.

Bunu hatırlamıyorum, dedi kendi kendine, midesinin derinliklerinde bir acı hissetti. Bu ne tür bir yaratıktı? Anlamıyorum, neler oluyor?

Gazetesine döndü ve uzayda yok olan gemi hakkındaki yazıyı okudu. Bisiklet taşıyan bir Japon ticaret gemisiydi. Üç yüz yolcu ölmüş olmasına

rağmen binlerce küçük Japon bisikletinin hurda halinde güneşin etrafında dönmesi düşüncesi komikti. Aslında, Mars'taki güç kaynaklarının yetersizliği düşünülürse hiç de gereksiz olduğu söylenemezdi. Gezegenin düşük yerçekiminde, bir adam, bedavadan yüzlerce mil pedal çevirebilirdi.

Beyaz Saray'da verilen bir davet hakkında yazılan bir makaleye geldi. Davetin kimin için verildiğini okuyamadı çünkü sözcükler birbiri içine girmişti. Baskı hatası mı? Ne yazıyor? Gazeteyi yaklaştırdı.

Gabıl gabıl, yazıyordu. Makale anlamsızlaştı, ardı ardına gelen 'gabıl gabıl' sözcükleriyle doldu. Tiksinerek baktı, midesi tepki vermeye başlamıştı; ülseri her zamankinden daha fazla acı veriyordu şimdi. Kızgın ve sinirliydi, bir ülser hastası için olası en kötü birleşimdi, özellikle de yemek zamanı. Lanet olsun şu gabıl gabıl sözcüklerine. Çocuğun söylediği şey de buydu! Makaleyi bozuyorlar.

Gazeteye baktığında bütün makalelerin anlamsızlaştığını, ilk satırdan sonrasının bulanıklaştığını gördü. İyice sinirlenerek gazeteyi bir kenara fırlattı. Bu nasıl bir şey böyle!

Bu, şu şizofreni konuşması, diye hatırladı, özel dil. Bunu, burada istemiyorum! Eğer kendisi gibi konuşmamızı istiyorsa tamam, ama burada değil. Bunu benim dünyama sokmaya hakkı yok. Ve sonra, tabii ki, diye düşündü Arnie, belki de beni buraya getirdiği için buna hakkı olduğunu zannediyor. Belki de burayı kendi dünyası olarak görüyordur.

Bu düşünce Arnie'nin kendini iyi hissetmesini sağlamadı; hiç böyle düşünmemiş olmayı diledi.

Masasından kalkarak pencereye yürüdü ve aşağıdaki Lewistown caddesine baktı, insanlar acele ediyorlardı; ne kadar da hızlıydılar. Ve arabalar da; neden bu kadar hızlı? Hareketlerinde tatsız bir kinetik nitelik, bir sarsıntı vardı, sanki birbirlerine çarpıyor ya da teğet geçiyorlardı. Bilardo topları gibi çarpışan nesneler . . . Binalar dikkatini çekti, keskin köşeleri vardı. Bir değişim olup olmadığını kesin olarak anlamaya çalıştıysa da başaramadı. Her günkü alışılmış manzaraydı. Ama yine de -

Çok mu hızlı hareket ediyorlardı? Bu muydu olay? Hayır, daha derindi. Her şeyde *düşmanlık* vardı; sadece çarpışmıyorlardı, birbirlerine bilinçli olarak vuruyorlardı.

Sonra başka bir şey gördü, nefesini kesen bir şey. Aşağıdaki caddede koşuşturan insanların hemen hemen hiçbirinin suratı yoktu, yalnızca surat

parçaları ve kalıntılar . . . sanki hiç biçimlenmemiş gibi.

Derin ve keskin bir korku hissetti. Neler oluyor?

Titreyerek masasına döndü ve oturdu. Aşağıdaki manzarayı unutmaya ve sabahın iş programına devam etmeye çalışarak kahvesini yudumladı.

Kahveden acı, ekşi, yabancı bir tat aldı ve bırakmak zorunda kaldı. Çocuk sürekli zehirlendiğini hayal ediyor sanırım, diye düşündü Arnie umutsuzlukla. Doğru mu bu? Onun gördüğü hayaller yüzünden berbat tatlı yemekler mi yemek zorundayım? Tanrım, bu korkunç.

Benim için en iyisi, en kısa zamanda buradaki işimi bitirerek kendi zamanıma geri dönmektir.

Alt çekmecenin kilidini açarak, pille çalıdan bir kodlayın çıkardı ve kullanımı için hazırladı.

Kodlayıcıya doğru, "Scott, sana iletmem gereken çok önemli bir haberim var. Hemen harekete geçmende ısrar ediyorum. Yapmak istediğim şey F.D.R Dağları'nda arazi satın almak çünkü BM'nin orada çok büyük bir projesi var, özellikle Henry Wallace Kanyonu civarında. Şimdi benim adıma yeterince para transfer etmeni istiyorum. İki hafta içinde gelecek olan spekülatörler - "

Kodlayıcının bir inilti çıkararak durması, onu konuşmasını kesmek zorunda bıraktı. Makineyle biraz oynadığında makaralar yavaş yavaş dönmeye başladı ama yine durdu.

Onarıldığını düşünüyordum, dedi Arnie kızarak. Jack Bohlen bunun üzerinde çalışmamış mıydı? Ve sonra, şu anda Jack Bohlen'in çağrılmasından önceki bir zamanda bulunduğunu hatırladı; tabii ki çalışmaz.

Bunu sekreter denen yaratığa dikte ettirmek zorundayım, dedi ama masasının üzerindeki çağırma düğmesine basmak üzereyken vazgeçti. Onun yine buraya girmesine nasıl izin verebilirim? Ama seçeneği yoktu ve düğmeye bastı.

Kapı açıldı, sekreter içeriye girdi ve kasılarak ona doğru yürümeye başladı. "Beni isteyeceğini biliyordum, Arnie."

"Dinle," dedi Arnie, otoriter bir sesle. "Bana çok yaklaşma; insanların bana çok yaklaşmalarına dayanamıyorum." Ama daha bunları söylerken, korkularının ne için olduğunu anladı. İnsanların çok yaklaşması ve yaşam

alanlarına tecavüz etmesi şizofreninin temel korkularındandı. Yakınlık korkusu diye adlandırılıyordu; şizofrenlerin, çevrelerindeki insanlarda düşmanlık sezmeleri ile ilgiliydi. İşte benim yaptığım da bu, diye düşündü

Arnie ama bunun farkında olmasına rağmen ona yaklaşamıyordu. Aniden ayağa kalktı ve pencereye yürüdü.

"Nasıl istersen, Arnie," dedi kız doyumsuz bir ses tonuyla ve bunu demesine rağmen ona doğru sessizce yaklaştı, az kalsın dokunuyordu ona. Arnie, onun nefesini hissetti, bedeninin ekşi kokusunu aldı, nefesi yoğun ve nahoştu . . . Öksürme isteği duydu, ciğerlerine yeterince hava çekemiyordu.

"Şimdi, sana dikte ettireceğim," dedi ondan uzaklaşarak ve mesafeyi koruyarak. "Scott Temple'a gidecek ve onların okumaması için şifrelenmesi gerekiyor." Onlar, diye düşündü. Evet, bu korku hep vardı kendisinde; çocuğu bundan ötürü suçlayamazdı. "Son derece önemli bir haberim var. Bir an önce harekete geçmelisin. Gerçek tüyolardan biri bu. BM, F.D.R Dağları'ndaki araziden çok büyük bir parça alacak - "

Dikte ettirmeye devam etti, konuştukça bir korku kapladı içini ve her geçen dakika biraz daha büyüdü. Ya tek yazdığı şey gabıl gabıl sözcükleriyse? Bakmam gerekiyor, dedi kendi kendine; ona doğru yürümeli ve bakmalıyım. Ama ona yaklaşacağı düşüncesiyle vazgeçti.

"Dinleyin, bayan," dedi kendi konuşmasını keserek. "Bana şu bloknotu verin; ne yazdığınızı görmek istiyorum."

"Arnie," dedi pürüzlü bir sesle, "Buna bakarak hiçbir şey anlayamazsın."

"Ne?" diye sordu korkuyla.

"Kısaltmalarla yazdım." Ona gülümsedi ama Arnie'ye göre bu gülümseme açıkça kötü niyet içeriyordu.

"Tamam," dedi pes ederek. Devam etti ve söyleyeceklerini tamamladı, kodlayarak Scott'a göndermesini istedi.

"Ve sonra?" dedi kız.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, Arnie." Ses tonu Arnie'nin fiziksel bir tiksinti

duyarak dehşetle geri çekilmesine neden oldu.

"Sonrasında bir şey yok," dedi. "Dışarı çık ve bir daha gelme." Kız çıkınca arkasından çarparak kapadı kapıyı

Sanırım, Scott'la doğrudan ilişki kursam daha iyi olacak; ona güvenemem. Masaya oturdu ve telefonu açarak numarayı çevirdi.

Çalıyordu ama boşuna; telefon açılmıyordu. Neden? diye merak etti. Benimle ilişkisini kesti mi? Benim karşımda mı? Onlarla mı çalışıyor? Ona güvenemem; kimseye güvenemem. Ve sonra bir anda telefon açıldı. "Merhaba, ben Scott Temple." Arnie, yalnızca birkaç saniye geçtiğini ve telefonun sadece bir ya da iki kez çaldığını fark etti; bütün o hainlik ve kötü son düşünceleri aklından bir anlığına geçivermişti.

"Ben Arnie."

"Merhaba, Arnie. Ne oldu? Sesinden ortada bir şeyler döndüğü anlaşılıyor. Anlat."

Arnie zaman kavramının dağıldığını fark etti. Bana sanki telefon yarım saattir çalıyor gibi geldi, ama gerçekte öyle değildi.

"Arnie? Konuşsana. Orada mısın, Arnie?"

Bunun şizofreninin getirdiği bir düşünce karışıklığı olduğunu fark etti, Arnie. Temel olarak zaman kavramında çöküş. Bu bende var çünkü o çocukta da vardı.

"Tanrı aşkına!" dedi Scott öfkelenerek.

Arnie, zorlukla, düşünce zincirini kırdı ve konuştu. "Scott. Dinle. Bir iç vurgun haberim var. Derhal harekete geçmeliyiz, anlıyor musun?" Scott'a, BM ve F.D.R Dağları hakkında ayrıntılı bilgi verdi. "Yani görüyorsun, sahip olduğumuz her şeyi buna yatırmaya değer. Çabuk olmalıyız. Aynı fikirde misin?"

"Bu vurgundan emin misin?"

"Eminim, tabii ki eminim."

"Nasıl? Açıkçası, Arnie, seni severim ama çılgın entrikalar

çevirdiğini biliyorum. Her zaman uçup gidiyorsun. F.D.R Dağları'nda saplanıp kalmak istemiyorum."

"Sözümü dinle" dedi Arnie.

"Yapamam."

Arnie kulaklarına inanamıyordu. "Seninle yıllardır beraber çalışıyoruz ve her şey karşılıklı güvenimiz üzerine kuruluydu. Neler oluyor, Scott?" Öksürdü.

"Sana şunu soruyorum," dedi Scott sakince. "Senin gibi engin iş tecrübesi olan bir adam nasıl oluyor da vurgun adını verdiğin bir düzmeceye inanabiliyor? F.D.R Dağları değersizdir ve senin bunu bildiğini biliyorum. Bunu herkes biliyor. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Bana *güvenmiyor musun*?

"Sana neden *güveneyim*? Bunun senin sıradan palavralarından biri değil de gerçek bir vurgun olduğunu ispatla."

Arnie, zorlukla, "Lanet olsun, ispat edebilseydim bana güvenmek zorunda kalmazdın; bu güven gerektirmezdi. Bu işe yalnız başıma gireceğim ve neler kaçırdığını anladığında beni değil, kendim suçla." Telefonu çarparak kapadığında hırs ve umutsuzlukla titriyordu. Olacak şey miydi bu! Scott Temple, dünyada telefonla konuşarak iş yapabileceği tek adam. Gerisini okyanusa atabilirsin, hepsi üçkâğıtçı...

Bir yanlış anlamaydı, dedi kendi kendine. Ama derinde iç güvensizlik temellerine dayanan bir yanlış anlama. Şizofreni güvensizliği.

Bunun, iletişim yeteneğinde çöküş olduğunu fark etti.

Ayağa kalkarak, "Sanırım Pax Grove'a kendim gitmeli ve talebimi ortaya koymak için ofis elemanlarıyla ben konuşmalıyım," dedi ve talep ettiği yeri bir kazıkla işaretlemesi gerektiğini anımsadı F.D.K Dağları'na gitmeliydi. Günün birinde binaların yükseleceği korkunç yer. İçindeki her şey bir anda ayaklanarak isyan etti.

Evet, başka yolu yoktu. Sendika dükkanlarından birinde kendisi için bir tabela yaptırmalı ve sonra helikoptere atlayarak Henry Wallace'a gitmeliydi.

Bunlar Arnie'ye, ardı ardına üstesinden gelmesi acı verecek kadar zor işler gibi geliyordu. Bütün bunları nasıl yapabilirdi[7] Öncelikle tabelanın üzerine adını kazıyabilecek bir metal işçisi bulmalıydı; bu günler sürebilirdi. Burada, Lewistown'dakı dükkânlardan bunu yapabilecek birini tanıyor muydu? Ve eğer tanıyorsa ona nasıl güvenebilirdi?

Sonunda dayanılmaz bir dalgaya karşı yüzermişçesine ahizeyi kaldırarak dükkânı aramayı başardı.

Hareket edemeyecek kadar yorgun olduğunu fark etti. Neden? Bugün ne yaptım ki? Bitkinlikten vücudunu ezilmiş gibi hissediyordu. *Biraz dinlenebilseydim*, diye geçirdi aklından. *Biraz uyuyabilseydim.*

Üzerine adı kazınmış metal çubuğu ele geçirip onu F.D.R Dağları'na götürecek olan helikopteri ayarlayıncaya kadar akşamüstü olmuştu.

"Merhaba, Arnie," diye selamladı onu pilot. Sendika nın pilot havuzundan hoş yüzlü bir adamdı.

"Merhaba oğlum," dedi Arnie, pilot tarafından yerleşimlerinin döşemeci dükkânında yaptırılan özel deri koltuğa otururken. Pilot da gidip öndeki koltuğa yerleştiğinde, Arnie arkasını yaslanıp rahatladı, bacak bacak üstüne atarak konuştu, "Şimdi acele edelim, çünkü geç kaldım; bütün o yolu aldıktan sonra Pax Grove'daki ofise gitmeliyiz.""

Yapamayacağımızı biliyorum, dedi kendi kendine. *Yeterince zaman yok.*

on altı

İçinde İyi-üye Arnie Kott'u taşıyan Su İşçileri Sendikası'nın helikopteri güçbela yükseldiğinde hoparlörden bir çağrı duyuldu.

"Acil durum anonsu. Açık çölde, 4.65003 noktasında, küçük bir grup Çöladamı açlık ve susuzluk yüzünden ölmek üzere. Lewistown'un kuzeyindeki gemilere, uçuşlarını o noktaya yönlendirip olabildiğince çabuk yardım götürmeleri gerekiyor. BM yasalarına göre tüm ticari ve özel gemiler yanıt vermek zorunda."

Yukarılarda bir yerdeki yapay bir uydu aracılığıyla konuşan BM spikerinin çızırtılı sesi anonsu tekrarladı.

Helikopterin rotasının değiştiğini hisseden Arnie, "Of, oğlum, boş ver," dedi. Bir bu eksikti. Asla F.D.R Dağları'na, Pax Groove'a ve oradan da kayıt ofisine yetişemeyeceklerdi.

"Yanıt vermeliyim efendim," dedi pilot. "Bu yasa."

Şimdi, çöl üzerinde oldukça iyi bir hızla, BM spikerinin verdiği bağlantı noktasına doğru gidiyorlardı. Zenciler, diye düşündü Arnie, bütün işimizi bir kenara bırakarak o Allah'ın belası budalaları düştükleri durumdan kurtarmak zorundayız -ve en kötüsü Jack Bohlen'le karşılaşacak olmam. Kaçınılmaz bir durum. Unutmuştum: ama artık çok geç.

Paltosunun cebini yoklayarak silahın hâlâ orada olduğunu fark etmesi onu biraz neşelendirdi ve helikopter alçalırken silahı türden bırakmadı. Umarım onu burada vurabiliriz. Ama korktuğu gibi Yee Şirketinin helikopteri onlardan önce gelmiş ve Jack Bohlen beş Çöladamı'na su vermekle meşguldü. Kahretsin, dedi içinden.

"Bana ihtiyacınız var mı?" diye seslendi Arnie'nın pilotu oturduğu koltuktan kalkmadan. "Eğer yoksa ben gideyim "

"Onlara yetecek kadar suyum yok," dedi Jack, mendiliyle, sıcak güneşin altında terlemiş yüzünü silerken.

"Tamam," dedi pilot ve helikopterin pervanelerini durdurdu.

"Ona buraya gelmesini söyle," dedi Arnie, pilotuna.

Beş galonluk suyu yüklenerek aşağıya atladı ve uzun adımlarla Jack'in yanına geldi. Bir dakika sonra Jack, Çöladamları'na bakmayı bırakıp Arnie Kott'a doğru yürüdü.

"Beni mi istedin?" dedi Jack, öylece ayakta durup Arnie'ye bakarak.

"Evet," dedi Arnie. "Seni öldüreceğim." Tabancayı çıkarttı ve ona doğrulttu.

Çöladamları yumurta kabuklarını suyla dolduruyorlardı; durdular. Kırmızı Mars güneşinin altında hemen hemen çıplak duran, koyu renkli ve zayıf, genç bir erkek, elini sırtındaki, zehirli oklarla dolu çantaya götürerek bir ok kaptı ve yayına yerleştirdi; tek bir hareketle attı oku. Arnie Kott bir şey görmedi; keskin bir acı hissetti ve kafasını eğerek göğüs kemiğinin hemen altından dışarı doğru uzanan oka baktı.

İnsanların aklını okuyorlar, diye düşündü. Oku çıkarmaya çalıştı ama hareket ettiremedi ve sonra, daha şimdiden ölmeye başladığını fark etti. Ok zehirliydi ve zehrin organlarına yayıldığını, kan dolaşımını engellediğini ve beynini kuşatmak üzere yukarı yöneldiğini hissetti.

Aşağıda duran Jack Bohlen, "Neden beni öldürmek istiyorsun ki? Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun," dedi.

"Elbette biliyorum," diye mırıldanabildi Arnie. "Sen benim

kodlayıcımı onaracak, Doreen'i elimden alacaksın ve baban, sahip olduğum her şeyi çalacak." Gözlerini kapadı ve dinlendi.

"Çıldırmış olmalısın," dedi Jack Bohlen.

"Hayır," dedi Arnie. "Geleceği biliyorum."

"Seni doktora götüreyim," dedi ve helikoptere sıçradı, sersemlemiş pilotu kenara iterek saplanan oku inceledi. "Zamanında ulaştırılırsan sana bir panzehir verebilirler." Motoru çalıştırdı ve pervaneler dönmeye başladı.

"Beni Henry Wallace'a götür," diye mırıldandı Arnie. "Böylece araziye tabelamı dikebilirim."

Jack Bohlen dönüp baktı ona. "Sen Arnie Kott değilsin, öyle değil mi?" Pilotu iterek kontrol panelinin önüne oturdu ve helikopter bir anda havaya yükseldi. "Seni Lewistown'a götüreceğim; en yakın yer orası ve seni orada tanıyorlar."

Arnie bir şey demeyerek arkasını yaslandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Hiçbir şey yolunda gitmedi. Kazığı çakamamış ve Jack Bohlen'e bir şey yapamamıştı. Ve şimdi de her şey sona eriyordu.

Şu Çöladamları, diye düşündü Arnie. Jack Bohlen'in kendisini kaldırarak helikopterden indirdiğini hissetti. Burası Lewistown'du; acıdan kararmış gözleriyle binaları ve insanları gördü. En başından beri Çöladamları'nın suçuydu; eğer Jack Bohlen'e rastlamasaydım her şey yolunda gidecekti; hepsi için Çöladamları'nı suçluyorum.

Bohlen onu, hastanenin çatısından acil durum rampasına taşırken Arnie neden hâlâ ölmediğini merak etti. Çok zaman geçmişti ve zehir bütün vücuduna yayılmış olmalıydı ama hâlâ hissedebiliyor, düşünebiliyor, anlayabiliyordu . . . Belki de burada, geçmişte ölemiyorum, dedi kendi kendine. Belki çok kolay olmayacak; ölemiyor ve kendi zamanıma da gidemiyorum.

Şu genç çöladamı nasıl bu kadar hızlı hareket edebildi?

Normalde oklarını dünya insanlarına karşı kullanamazlar, bu. işleyenin olum cezası alabileceği bir suç. Bu, onların sonu demek.

Belki de beni bekliyorlardı. Bohlen'i kurtarmak için bana komplo kurdular çünkü onlara su vermişti. İddiaya girerim, ona su cadısını verenler de bunlardı. Tabii ki. *Su cadısını ona verirken biliyorlardı. Her şeyi ta en başından beri biliyorlardı.*

Manfred Steiner'ın lanet olası geçmişinde çaresiz bir durumdayım. Kendi dünyama, kendi zamanıma dönmeme izin ver; tek istediğim buradan kurtulmak, kazığımı çakmayı ya da birisine zarar vermeyi istemiyorum. Tek istediğim Kirli Tokmak'a, şu lanet olası mağaraya geri dönmek. Lütfen, Manfred, diye düşündü Arnie.

Birileri üstünde olduğu el arabası ya da benzeri bir şevi karanlık bir koridorda itiyordu. Sesler duyuyordu. Kapının açılması ve cerrahi aletlerden gelen metalik sesler. Bir masaya yatırıldığını hissetti, maskeli

yüzler gördü . . . Yardım et Manfred, diye bağırdı içinden. Beni öldürecekler! Beni geri almalısın. Ya şimdi yap, ya da unut, çünkü -

Üstüne boşluğun ve zifiri karanlığın maskesi düşmüştü. Hayır, diye bağırdı Arnie. Bitmedi; bu benim sonum olamaz. Manfred, Tanrı aşkına, daha fazla ileri gitmeden, çok geç olmadan; çok geç olmadan . . . Şizofreninin, aşktan soğutmanın, hayvansı arzunun ve ölümün olmadığı parlak, normal gerçekliği bir kez daha görmeliyim.

Ölümden kaçmama ve ait olduğum yere bir kez daha dönmeme yardım et

Yardım et, Manfred.

Yardım et.

"Kalkın, bayım, zamanınız doldu," dedi bir ses.

Gözlerini açtı.

"Daha sigara var mı, bayım." Kirli ihtiyar Çöladamı rahibi, örümcek ağma benzeyen gri renkli cüppesiyle ona doğru eğilmiş, bir yandan eliyle onu dürterken bir yandan da kulağının dibinde inliyordu. "Kalmak istiyorsanız, bayım, bunun karşılığını ödemelisiniz." Arnie'nin paltosunu tırmıklıyordu.

Arnie oturarak Manfred'e bakındı, çocuk gitmişti.

"Benden uzak dur," dedi Arnie ayağa kalkarak; ellerini göğsüne koydu ve bir şey hissetmedi, ok yoktu.

Dengesizce yürüyerek mağaranın ağzına geldi ve çatlaktan dışarı, Mars'ın soğuk sabah güneşine çıktı.

"Manfred!" diye seslendi. Çocuğun burada olduğuna dair bir işaret yoktu. Pekala, diye düşündü, ben yine gerçek dünyadayım ve önemli olan bu.

Jack Bohlen'i alt etmekten de dağlardaki şu araziyi almak arzusundan da vazgeçmişti. Ama Doreen Anderton'ı hâlâ istiyorum, diye geçirdi aklından geldikleri yoldan geri dönmeye başladığında. Ve Manfred'e verdiğim sözü tutacağım, elime geçen ilk fırsatta onu Dünya'ya göndereceğim. Belki de değişiklik ona iyi gelebilir ya da Dünya'da daha iyi psikiyatristler onunla ilgilenebilir. Ne olursa olsun, AM-WEB'den uzak durmuş olacak.

Yürürken bir yandan Manfred'e bakınıyordu ki yukarıda, alçaktan uçarak daireler çizen bir helikopter gördü. Belki de çocuğun nereye gittiğini görmüşlerdir. Jack ve Doreen bütün bu su/e boyunca yaşananları izlemiş olmalılar. Durdu ve elini sallayarak helikopterin inmesini istediğini belirtti.

Helikopter Kirli Tokmak'ın girişindeki büyük alana ininceye kadar alçaldı. Kapı açıldı ve bir adam indi.

"Ben şu çocuğu arıyorum," dedi Arnie ve sonra adamın Jack Bohlen olmadığını gördü. Daha önce hiç görmediği biriydi. İyi görünümlü, koyu renk saçlı, vahşi ve heyecan dolu gözlen olan adamın elinde tuttuğu şey güneş ışığında parıldıyordu

"Sen Arnie Kott musun?" diye kulak tırmalayan bir sesle bağırdı adam.

"Evet, ne olmuş?" dedi Arnie.

"Benim alanımı mahvettin," diye haykırdı adam ve tabancayı kaldırarak ateşledi.

İlk kurşun Arnie'yi ıskaladı. Arnie, paltosundaki silahı ararken adamın kim olduğunu ve onu neden öldürmek istediğini merak ediyordu. Buldu, cebinden çıkardı ve koşan adama doğru ateş etti. Sonra da adamın kim olduğunu buldu; işlerine burnunu sokan küçük karaborsacıydı.

Koşan adam yana kaydı, düştü ve yattığı yerden ateş etti. Arnie de isabet ettirememişti. Adamın kurşunu Arnie'nin kulağının yanında ıslık çaldı ve Arnie bir an için vurulduğunu sandı; içgüdüsel bir hareketle elini göğsüne koydu. Hayır, beni vuramadın, seni piç herif. Silahını kaldırarak ona yöneltti ve bir kez daha ateş etmeye hazırlandı.

Dünya tersine döndü. Güneş gökten karanlığa düştü ve onunla beraber Arnie Kott da gitmişti.

Yerde yatan figür uzun süre sonra kımıldadı. Adam dikkatle ayağa kalktı, Arnie'yi gözledi ve iki eliyle birden tuttuğu tabancasını ona yöneltmiş bir halde yürüdü.

Yukarıdan gelen gürültü dikkatini çekti. Üstünden bir gölge geçti ve şimdi ikinci bir helikopter Arnie'yle onun arasına iniyordu. Helikopter iki adamı birbirinden ayırmıştı ve Arnie küçük, sefil karaborsacıyı göremiyordu artık. Jack Bohlen aşağı atlayarak Arnie'ye doğru koştu ve eğildi.

"Yakala şu herifi," dedi Arnie.

"Yapamam," dedi Jack ve Kirli Tokmak'ın üzerinde yükselen, yalpalayan, öne doğru eğilerek tepenin ardında gözden kaybolan helikopteri işaret etti. "Onu unut. Kötü yaralanmışsın, kendini düşün."

"Merak etme, Jack. Dinle beni," diye fısıldadı, Jack'i yakasından tutarak aşağı çekti ve kulağına doğru konuştu. "Sana bir sır vereceğim. Bir şey keşfettim. Şu şizofreni dünyalarından biri. Bütün bu kahrolası şizofreni nefretini, şehvetini ve ölümünü, hepsini bir arada yaşadım ve beni öldüremedi. Önce göğsüme saplanan zehirli ok; şimdi de bu. Endişelenmiyorum." Bilincini yerinde tutmaya çalışarak gözlerini kapadı. "Yalnızca şu çocuğu bul, buralarda bir yerde olmalı. Ona sor, sana anlatacaktır."

"Yanılıyorsun, Arnie," dedi Jack ona doğru eğilerek.

"Nasıl yanılıyorum?" Şimdi Jack'i güçlükle görebiliyordu. Manzara alacakaranlığa gömüldü, Jack'in görüntüsü bulanıktı ve bir hayalete benziyordu.

Beni kandıramazsın, diye düşündü Arnie. Hâlâ Manfred'in aklında olduğumu biliyorum; az sonra uyanacağım ve vurulmamış olacağım, tekrar iyi olacağım ve bunun gibi şeylerin yaşanmadığı kendi dünyama döneceğim. Doğru değil mi? Konuşmaya çalıştı ama konuşamıyordu.

Jack'in yanında Doreen Anderton göründü. "Ölecek, öyle değil mi?"

Jack konuşmadı. Helikoptere bindirmek için onu omzuna almaya çalışıyordu.

Yalnızca şu gabıl gabıl kelimelerinde birkaçı daha, dedi Arnie kendi kendine, Jack'in onu kaldırdığını algılayarak. Bu aynı zamanda bana bir ders oldu. Bir daha asla böylesine bir çılgınlık yapmayacağım. Jack onu helikoptere taşırken bunu ona açıklamaya çalıştı. İşte bunu yapmıştın, demeye çalıştı. Oku çıkartmaları için Lewistown'daki hastaneye götürdün beni. Hatırlamıyor musun?

Arnie'yi helikopterin içine oturttuğunda "Onun kurtulma şansı yok," dedi. Kontrol panelinin başına geçtiğinde nefes nefese kalmıştı.

Tabii ki kurtulma şansım var, diye düşündü Arnie öfkeyle Neyin var senin, denemiyor musun? Denesen iyi olur, kahrolası. Bunu Jack'e söylemeye kalktı ama söyleyemedi; hiçbir şev söyleyemedi.

Helikopter üç kişinin ağırlığıyla güçlükle yükseldi.

Lewistown'a dönerken Arnie öldü.

Jack, kontrolü Doreen'e bıraktı ve ölü adamın yanına oturdu. Arnie'nin, ölürken bile hâlâ, Manfred'in karanlık düşüncelerinde kaybolduğuna

inandığını geçirdi aklından. Belki en iyisi buydu, diye düşündü Jack. Belki bu, sonu kolaylaştırmıştır.

Arnie Kott'un ölmesi ona inanılmaz bir üzüntü verdi. Bu doğru değil, dedi ölü adamın yanında otururken. Çok acı; Arnie, yaptığı şeyler karşısında bunu hak etmemişti. Yaptıkları kötüydü ama bunu gerektirecek kadar değil.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Doreen. Arnie'nin ölümünün verdiği üzüntünün üstesinden gelmiş kadar sakin görünerek heyecansız kullanıyordu helikopteri.

"Yaşadıklarının gerçek olmadığını ve şizofreninin ortaya çıkardığı bir fantezi dünyasında olduğunu hayal ediyordu," dedi Jack.

"Zavallı Arnie."

"Onu vuran adamı tanıyor musun?"

"Bir zamanlar bir şekilde edindiği bir düşman olmalı."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Manfred'i aramalıyız," dedi Doreen.

"Evet," dedi Jack. Ama onun nerede olduğunu biliyorum ben, diye geçirdi aklından. Dağlarda vahşi Çöladamları buldu ve şu anda onlarla beraber; er ya da geç olacaktı, kaçınılmazdı. Manfred'i merak etmiyordu. Çevresindeki insanların, kendininkinden tamamen farklı olan ve ne kadar denerse denesin asla benimseyemeyeceği hayatlarının, ona acı çektiren solgun yansımasına değil de kendisine yakın olan Çöladamları' nin yaşam tarzına alışabileceğim anlayabilir.

"Arnie haklı olabilir miydi?" diye sordu Doreen.

Jack bir süre onun ne demek istediğini düşündü ve anladığında kafasını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Peki, o zaman neden bu kadar emindi?

"Bilmiyorum," dedi Jack. Ama ölmeden önce Arnie'nin dediği gibi, Manfred biliyor olmalı.

"Birçok açıdan," dedi Doreen, "Arnie kurnazdır ve eğer böyle düşünündüyse bunun iyi nedenleri vardır."

"Kurnazdı ama her zaman inanmak istediği şeye inandı," dedi Jack. Ve yapmak istediğini yaptı, diye düşündü, ve sonunda kendi ölümünü getirdi;

hayatmın izlediği yol üzerine bir şekilde inşa etti bunu.

"Şimdi bize ne olacak? Kendimi Arnie olmadan düşünemiyorum . . . Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sanırım anlıyorsun. Keşke, helikopteri inerken gördüğümüzde, neler olacağını anlayabilseydik; eğer birkaç dakika önce varsaydık Duraksadı. "Bunları şimdi söylemenin bir faydası yok."

"Hiçbir faydası yok," dedi Jack.

"Bize ne olacağı konusunda ne düşündüğümü biliyor musun?" dedi Doreen. "Sen ve ben, ayrılacağız. Belki şimdi değil, belki aylar sonra, hatta yıllar sonra. Ama er ya da geç bu olacak."

Jack konuşmadı, tartışmak istemiyordu. Belki de gelecekte önlerine neler çıkacağını görmeye çalışmaktan yorulmuştu.

"Bütün bu olanların ardından, beni hâlâ seviyor musun?"

dedi kadın ve yanıt verirken yüzünü görmek için Jack'e dondu

“Evet, tabii seviyorum," dedi.

"Ben de," dedi alçak ve bitkin bir sesle. "Ama bunun yeterli olduğunu sanmıyorum. Karın ve çocuğun var, yaşam için çok şey ifade eder bunlar. Yine de, en azından, bence tüm bunlara değdi, hiçbir zaman pişman olmayacağım. Arnie'nin ölümünden biz sorumlu değiliz, kendimizi suçlu hissetmemeliyiz. İstediği şeye ulaşmaya çalışırken kendi sonunu kendi getirdi ve bunun tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceğiz ama bizi incitecek bir şey olduğunu biliyorum."

Jack kafasını salladı.

Yanlarında Arnie'nin bedenini taşıyarak, sessizce, Lewistown'a dönüş yoluna devam ettiler. Arnie'yi, bir zamanlar -büyük olasılıkla her zaman öyle olmuştu - en yüksek dereceli iyi-üye olduğu Su işçileri Sendikası'nın bulunduğu kendi şehrine taşıyorlardı.

F.D.R Dağları'ndaki kurak topraklarda belirsiz bir patikadan yukarı çıkan Manfred Steiner, koyu renk tenli adamlardan oluşmuş altı kişilik bir grup gördüğünde durdu. Suyla dolu yumurta kaplarım, zehirli okların bulunduğu sadaklarını ve kadınlar da havan bloklarını taşıyorlardı. Patika üzerinde tek sıra halinde soluk soluğa yürürken bir yandan da sigara içiyorlardı.

Onu görünce durdular.

İçlerinden biri, zayıf ve genç olanı, kibarca, "Harika varlığınızdan yağan yağmurlar bizi yeniden canlandırıyor, bayım," dedi.

Manfred sözlerini değil ama düşüncelerini algıladı; dikkatli ve cana yakındılar, nefret fısıltıları yoktu. İçlerinde onu incitme arzusu sezmedi, bu güzeldi. Onlardan duyduğu korkuyu unutarak dikkatini giydikleri hayvan derilerine verdi. Bunun ne tür bir hayvana ait olduğunu merak etti.

Çöladamları da onu merak ediyorlardı. Yaklaşıp çevresine dizildiler.

"Bu dağlara inen dev gibi gemiler var," diye düşündü içlerinden biri, "Bu gemilerden kimse çıkmıyor. Merak uyandırdılar ve kötülüğe alametmiş gibi görünüyorlar. Daha şimdiden arazi üzerine yerleşmeye ve değişim için çalışmaya başladılar. Sen onlardan olabilir misin, acaba?"

Manfred, "Hayır," diye geçirdi aklından onların duyabileceği ve anlayabileceği bir şekilde.

Manfred sıradağların ortasına, Çöladamı'nın işaret ettiği yere baktı ve fazla hareket etmeden yerden hafif yüksekte uçan BM roket filosunu gördü. Dünya'dan geldiklerini fark etti. Yeri kazmak için buradalar; evlerin yapımı başladı. AM-WEB ve buna benzer yapılar kısa bir süre sonra dördüncü gezegenin yüzeyinde görünmeye başlayacak.

"Bu yüzden dağları terk ediyoruz," diye düşündü yaşlı Çöladamları'nın biri. "Bu olay başladıktan sonra burada kalmamızın bir yolu yok. Bunu çok uzun bir süre önce Kirli Tokmak sayesinde görmüştük ama şimdi gerçekten buradalar."

Manfred,"Sizinle gelebilir miyim?" dedi içinden.

Çöladamları şaşırdılar ve Manfred'in isteğini tartışmak üzere çekildiler. Onu anlamıyor, bunu neden istediğini bilmiyorlardı; daha önce hiçbir göçmenle böyle bir şey yaşamamışlardı.

Genç erkek, "Biz çöle gidiyoruz," diye açıkladı sonunda. "Orada hayatta kalıp kalamayacağımız belirsiz ama bunu deneyeceğiz. Bunu istediğine emin misin?"

"Evet," dedi Manfred.

"Gel o zaman," dedi Çöladamları.

Yollarına devam ettiler. Yorgundular ama hızlı yürüyebiliyorlardı. Manfred ilk başta, kendisini geride bırakılabileceklerini düşündü ama Çöladamları onun yetişmesini beklediler

Önlerinde uçsuz bucaksız çöl uzanıyordu ama şikayet eden yoktu çünkü geri dönüp yeni koşullarda yaşayamazlardı.

Manfred Çöladamları'na yetiştiğinde, AM-WEB'de yaşamak zorunda kalmayacağım, diye düşündü. Bu koyu tenli şeyler sayesinde kurtulabilirim.

Daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini.

Dişi Çöladamları'ndan biri taşıdığı sigaralardan birini çekinerek ona uzattı. Manfred, teşekkür ederek kabul etti ve yollarına devam ettiler.

Manfred içinde bir tuhaflık hissetti. Değişiyordu.

Silvia Bohlen akşamın karanlığında, oğlu, kayınpederi ve kendisi için yemek hazırlıyordu ki kanalın kenarında yürüyen biri olduğunu fark etti. Bir adam, dedi kendi kendine; korktu, ön kapıyı açtı ve kim olduğunu görmek için dışarı baktı. Tanrım, şu yiyecek satıcısı Otto Zitte değil miydi bu adam -

"Silvia, benim," dedi Jack Bohlen.

David heyecanla, evden çıkarak babasına doğru koştu. "Hey, nasıl oldu da helikopterinle gelmedin? Traktör otobüsle mi geldin? İddiaya girerim ki öyle. Helikopterine ne oldu, baba? Bozuldu ve seni çölde mi bıraktı?"

"Artık helikopter yok," dedi Jack. Yorgun görünüyordu.

"Radyoda duydum," dedi Silvia.

"Arnie Kott'tan mı bahsediyorsun?" Başını salladı. "Evet doğru." Eve girerek paltosunu çıkarttı ve asması için Silvia'ya verdi.

"Bu seni etkiledi, öyle değil mi?" dedi Silvia.

"İşim yok artık. Arnie benim sözleşmemi almıştı." Çevresine bakındı. "Leo nerede?"

"Biraz şekerleme yapıyor. Günün büyük bölümünde dışarıda, işteydi. Yarın Dünya'ya dönüyor, gitmeden önce gelmiş olmana şükrediyorum. BM'nin F.D.R Dağları'ndaki araziyi daha şimdiden aldığını biliyor muydun? Bunu da radyoda duydum."

"Bilmiyordum," dedi Jack. Mutfağa gidip masaya oturdu. "Biraz buzlu çaya ne dersin?"

Silvia, buzlu çayı hazırlarken, "Bu iş meselesinin ne kadar ciddi olduğunu sormamalıyım, sanırım," dedi.

"Tamir şirketlerinden herhangi birine girebilirim. Doğal olarak, Bay Yee beni geri alacaktır. Eminim ki sözleşmemi vermek istememişti."

"Peki neden bu kadar umutsuzsun?" dedi ve sonra Arnie'yle ilgili gelişmeleri hatırladı.

"Traktör otobüsün beni bıraktığı yerden burası bir buçuk mil. Yorgunum yalnızca."

"Senin eve dönmeni beklemiyordum." Sinirleri gergindi; yemeği hazırlamaya dönmesi güç oldu. "Ciğer, domuz pastırması, sentetik yağlı rendelenmiş havuç ve bir salatamız var yalnızca. Leo tatlı bir kek istedi ve David'le beraber ona armağan olarak yapacağız bunu çünkü gidiyor ve bir daha onu göremeyebiliriz; buna hazır olmalıyız."

"Keki iyi düşünmüşünüz," diye mırıldandı Jack.

Silvia sonunda patladı, "Sorunun ne olduğunu bana söylemeni isterdim. Seni daha önce hiç böyle görmedim. Yalnızca yorgun değilsin; şu adamın ölümü olmalı."

"Arnie'nin ölmeden az önce söylediği bir şeyi düşünüyordum. Orada, onunlaydım. Arnie, gerçek dünyada olmadığını söyledi; bir şizofrenin hayalinde olduğunu söyledi ve benim canımı sıkan da bu. Bizim dünyamızın Manfred'in dünyasıyla ne kadar benzeştiği hiç aklıma gelmedi; tamamen ayrı olduğunu düşünürdüm ama şimdi bunun bir aşama meselesi olduğunu anlıyorum."

“Bana Arnie Kott'un ölümünden bahsetmiyorsun, değil mı[1] Radyo az önce F.D.R Dağları'nda meydana gelen bir helikopter kazasında öldüğünü söyledi."

"Kaza değildi. Kötüye kullanılan ve ona kini olan bir kişi tarafından öldürüldü. Polis şimdi doğal olarak onu arıyor. Arnie bunun bir psikopatın mantıksız nefreti olduğunu düşünerek öldü ama açıkça belli ki bu, içinde psikopat öğeler bulundurmayan mantıklı bir nefretti."

Silvia, içini kaplayan suçluluk duygusuyla, ne berbat bir şeye daldığımı bilseydin, işte bu anlattığın türde bir nefret duyardın bana karşı, diye düşündü. "Jack - " dedi; nasıl devam edeceğini bilmiyordu ama sorması gerekliliğini hissediyordu. "Sence evliliğimiz sona erdi mi?"

Jack çok uzun bir süre boyunca ona baktı. "Neden böyle bir şey dedin?"

"Sona ermediğini söylemeni duymak istiyorum yalnızca."

"Sona ermedi," dedi hâlâ aynı şekilde ona bakarak. Silvia, sanki düşünceleri okunuyormuş gibi, sanki Jack ne yaptığını biliyormuş gibi

hissediyordu. Jack, "Seni böyle düşündürecek bir neden mi var? Sence neden buraya geldim? Evliliğimiz sona ermiş olsaydı bunca şeyi yaşadıktan sonra neden - " dedi ve bir anda kesti konuşmayı. "Buzlu çayımı verir misin," diye mırıldandı.

"Ne demek bunca şeyi yaşadıktan sonra?" diye sordu Silvia.

"Arnie'nin ölümünden sonra."

"Başka nereye gidebilirdin?"

"Bir insan her zaman iki yerden birini seçer. Ev ya da üzerinde diğer insanlarla dünyanın geri kalanı."

"O nasıl biri?" diye sordu Silvia.

"Kim?"

"O kız. Az önce söylemek üzereydin."

Silvia'ya cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar sessiz kaldı Jack ve sonra, "Kızıl saçlı. Az kalsın onun yanında kalacaktım ama kalmadım. Bu kadarını bilmen senin için yeterli değil mi?" dedi.

"Benim de bir seçeneğim vardı," dedi Silvia.

"Bunu bilmiyordum," dedi Jack ruhsuzca. "Fark etmedim." Omuz silkti. "Pekala, bunu bilmek güzel. Şimdi bahsettiğin şey teorik değil, öyle mi? Gerçeklerden bahsediyorsun."

"Doğru," dedi Silvia.

David koşarak mutfağa girdi. "Büyükbabam uyandı. Senin evde olduğunu söyledim, baba, çok sevindi ve senin nasıl olduğunu merak ediyor."

"Kafam karışık."

"Jack, ben devam etmek istiyorum. Sen de istersen," dedi Silvia.

"Tabii ki," dedi Jack. "Biliyorsun, buradayım." Kalbini kıracak kadar ümitsiz bir biçimde gülümsedi ona. "Çok uzun bir yoldan geldim; önce şu traktör otobüs ve sonra yürüyüş."

"Artık olmayacak," dedi Silvia, "şu seçenekler, değil mi, Jack? Olmamalı."

"Artık yok," dedi Jack kesin bir ifadeyle baş sallayarak.

Silvia masaya döndü, eğildi ve onu alnından öptü.

"Teşekkür ederim," dedi Jack bileğinden tutarak. "Bu iyi geldi." Silvia onun geçekten çok yorgun olduğunu hissetti.

"İyi bir yemeğe ihtiyacın var, seni daha önce hiç bu kadar -yıkılmış görmedim," dedi Silvia ve sonra eskiden kalan hastalığının, şizofreninin, yeni bir nöbete neden olmuş olabileceği aklına geldi; bu her şeyi açıklıyordu ama bu konuda ona baskı yapmak yanlış olurdu. "Gece erken yatalım, olur mu?"

Buzlu çayını yudumlarken belirsizce kafa salladı.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu Silvia. "Burada olduğun için mutlu musun?" Yoksa fikrini değiştirdin mi, diye merak etti.

"Mutluyum," dedi ve ses tonu güçlüydü. Kesinlikle içten söylemişti.

"Gitmeden önce büyükbaba Leo'yu görmek diye söze başlamıştı ki bir çığlık sesi duyarak yerinde zıpladı ve Jack'e baktı.

Jack ayaktaydı. "Yan komşu. Steinerler'ın evi." Her ikisi de dışarı fırladı.

Evin girişinde Steiner kızları karşıladı onları. "Erkek kardeşim - "

Jack ve Silvia çocuğu iterek eve girdiler. Silvia değil ama Jack gördüğüne bir anlam verebilmiş gibiydi. Silvia'nın elini tuttu ve daha fazla ilerlemesine mani oldu.

Oturma odası Çöladamlarıyla doluydu. Ve Silvia, ortalarında duran, yalnızca göğsünden üstü yaşayan bir yaratığa ait olan yaşlı adamı gördü. Göğsünden altı, pompalar ve hortumlarla dolu, sürekli aktif, çıtırdayan makine parçalarından oluşuyordu. Yaşlı adamı bu kısmın yaşattığını fark etti Silvia. Eksik olan kısım bununla değiştirilmişti. Tanrım, diye düşündü. Yüzünde solgun bir gülümsemeyle orada oturan neydi ya da kimdi? Bu şey konuştu şimdi.

"Jack Bohlen," dedi kulak tırmalayan bir sesle. Ses, ağzından değil makine bölümündeki bir hoparlörden geliyordu.

"Buraya, anneme hoşça kal demeye geldim." Duraksadı. Makinenin çalışması hızlandı. "Şimdi, sana teşekkür edebilirim," dedi yaşlı adam.

Jack, Silvia'nın yanında durmuş elini tutuyordu. "Ne için? Senin için bir şey yapmadım ki."

"Evet, sanırım." Çöladamları'na başıyla işaret etti ve onlar da onu iterek Jack'e yaklaştırdılar; artık yüz yüze duruyorlardı.

"Benim düşünceme göre ..." Bir an sessizleşti ve daha yüksek bir sesle devam etti. "Yıllar önce, benimle iletişim kurmaya çalıştın. Buna minnettarım."

"Bu çok uzun bir zaman önce değildi," dedi Jack. "Unuttun mu? Bize geri döndün; bugündü. Bu senin uzak geçmişin, çocukluk zamanın."

"Kim bu?" dedi Silvia kocasına.

"Manfred."

Silvia gözlerini elleriyle kapadı. Bakmaya daha fazla dayanamıyordu.

"AM-WEB'den kaçtı mı?"

"Evettt," derken sesi neşeli bir titremeyle tıslayarak çıktı. "Dostlarımla beraberim." Çevresini saran Çöladamları'nı gösterdi.

Silvia, "Jack, lütfen çıkar beni buradan. Dayanamıyorum," dedi ve ona asıldı. Jack onu bir kez daha akşam karanlığına çıkardı.

Leo ve David karşıladı onları; heyecanlanmış ve korkmuşlardı. "Söyle, evlat, ne oldu? O kadın neden çığlık atmış?"

"Her şey bitti. Her şey yolunda," dedi Silvia'ya dönerek, "Dışarıya koşmuş olmalı. İlk başta anlamamıştır," dedi.

Silvia, titreyerek, "Anlamıyorum, anlamak da istemiyorum; bana açıklamaya çalışma," dedi ve ocağa dönerek yemeğin yanıp yanmadığına baktı.

"Endişelenme," dedi Jack ve onun sırtını sıvazladı.

Silvia gülümsemeye çalıştı.

"Büyük olasılıkla bir daha olmayacak," dedi Jack, "ama olursa da - "

'Teşekkür ederim/' dedi Silvia. "İlk gördüğümde onu, babası, Norbert Steiner zannettim; beni bu korkuttu."

"Bir fener alıp Erna Steiner'ı aramalı ve iyi olduğundan emin olmalıyız," dedi Jack.

"Evet," dedi Silvia. "Ben burada yemekle ilgilenirken sen ve Leo gidin, arayın onu."

İki adam ellerinde fenerlerle evden çıktılar, David onunla kalıp masayı kurmasına yardım etti. O kadar yaşlandığında sen nerede olacaksın? diye düşündü David'e bakarak. Bir makineyle değiştirilmiş ... Sen de mi öyle olacaksın?

Geleceği görememememiz daha iyi, dedi kendi kendine. Tanrıya şükür göremiyoruz.

"Dışarıya çıkmayı isterdim," diye şikayet ediyordu David. "Bayan Steiner'ın bağırmasına neyin neden olduğunu neden anlatamıyorsun?"

"Belki bir gün," dedi Silvia.

Ama şimdi değil, dedi kendi kendine. Hepimiz için henüz çok erken.

Yemek hazırdı şimdi ve Silvia gelmeyeceklerini bile bile Jack ve Leo'ya seslenmek için verandaya çıktı. Uzaktalardı ve işleri vardı ama yine de seslendi; bu onun göreviydi.

Kocası ve kayınpederi, Mars gecesinin karanlığında Ema Steiner'i arıyorlardı; fenerlerinin ışığı orada burada geziniyor, sesleri duyuluyordu; ciddi, usta ve sabırlıydılar.

1

- kc kilorycle'ın kısaltması yhn